

Владимир Мегре
Сътворението

ВСИЧКО ТОВА И СЕГА СЪЩЕСТВУВА

– За сътворението, Владимир ще ти разкажа и тогава, сам всеки на въпросите си, ще може отговори да даде. Владимир, моля те, послушай и напиши за сътворението на Великия Създател. Послушай и с Душа да разбереш опитай стремленията на Божествената му Мечта.

Анастасия произнесе тези фрази и объркано замълча. Гледа ме и мълчи. Навярно се обърка защото почувства или видя на лицето ми недоверие към това, което би могла да каже за Сътворението, за Бога.

А защо собствено у мен или у други хора не трябва да възниква недоверие? Кой знае какво би могла да изфантазира пламенната отшелница! Тя няма никакви исторически доказателства. Ако някой може доказателствено да говори за миналото, то това са историците и археолозите. А за Бога се говори и в Библията, и в книгите на другите вероизповедания. В най-различни книги. Но защо ли навсякъде там се говори все различно за Бога? Дали не е ли защото никой няма сериозни доказателства?

– Има доказателства, Владимир, – изведнъж уверено и развълнувано произнесе Анастасия в отговор на безмълвния ми въпрос.

– И къде са те?

– Всички доказателства, всички Вселенски Истини в Душа човешка всяка са запазени за вечно. Не могат дълго да живеят лъжата и неточността... Душата ги отхвърля. Затуй трактати много и различни се подхвърлят на човека. Лъжата все си търси нова форма. Отново и отново на лъжата ѝ е нужен облик нов. И затова последователно променя устройството на обществото си човечеството. Стреми се в него да открие загубената Истина, а вместо туй, от нея се отдалечава.

– Но от кого и как доказано е, че у всеки истина отвътре се съдържа? В душата, или къде ли е в човека? И ако я има, защо таи се?

– Напротив, всеки ден, пред взора всеки, да се разкрие тя стреми се. Вечен живот наоколо и на живота вечността от Истината са творени.

Анастасия бързо притисна длани към земята, прокара ги по тревата и ги протегна.

– Виж Владимир, а може би те ще прогонят твоите съмнения.

Погледнах. И видях, – на дланите протегнати лежах семенца, от къдр малко орехче и бръмбарче пълзеше някакво. Запитах:

– И всичко туй какво ще означава? Например ореха?

– Гледай, Владимир, зрънцето малко е съвсем, а щом в земята

посадиш го – кедър величествен от него ще израсне. Не дъб, не клен, не роза, а кедър само. Той отново зрънце такова ще роди, и пак ще има в него, както в най-първото, на първоизточника информацията пълна. И ако милион години преди или напред такова зрънце до земята се докосне, пак само кедър от земята ще поникне. В него и във всяко зрънце на съвършените Божествени творения, заложена е информацията пълна на Създателя. Години милиони преминават, но да изтрият информацията на Създателя не могат. И на човека – висшето творение, всичко е дадено в мига на сътворението от Създателя. Всички Истини и бъдещи дела в любимото дете Отецът вложил, от мечта велика вдъхновен.

– И как все пак да се сдобием с тази Истина? Отнякъде от себе си? От дробове, сърце или от мозък?

– От чувствата. Опитай с чувствата си Истината да определиш. На тях се довери. Освободи се от меркантилни постулати.

– Така да е, ако нещо знаеш, говори. Може пък с чувства някой да успее да те разбере. Е, какво е Бог? Биха ли могли с научна формула да го изпишат учените?

– С научна формула? Тя около Земята и неведнъж ще трябва да се завърти. Като завърши, нова ще се породи. Бог не е по-малко от това, което в мисли може да се народи. Той е и твърд и вакуум, и туй, което не се вижда. Да се опитваш с разум да Го разбереш, няма смисъл. В малкото зрънце на душата си ти свий всичките формули на Земята и информацията на Вселената и превърни ги в чувства, и дай на чувствата да се разкрият.

– Но какво да чувствам, по-ясно и конкретно, по-просто говори.

– О Боже, помогни! Помогни ми само от днешните слова достоен образ да създам.

– Сега пък, думите ти малко. По-добре да бе прочела първо тълковен речник. Там всички думи, които се говорят в живота, ги има.

– Днешните всички. Но няма ги в съвременната книга тези слова, с които прародителите твои за Бога са говорили.

– Старославянските слова ли?

– Дори по-ранни. Преди старославянското писмо способ е имало, по който хората за своите потомци, излагали са мислите си.

– За какво говориш, Анастасия? Всички знаят: нормалната писменост е тръгнала от двама православни монаси. Казвали са се... Някак ги наричаха, но съм забравил.

– Кирил и Методий, може би искаш да кажеш?

– Да. Нали писмеността ни те са създали.

– По-точно ще е да се каже – че са изменили писмеността на нашите майки и бащи.

– Как са изменили?

– По заповед. Завинаги да се забрави славянската култура. Останките от знания от първоизточника от паметта човешка си отишли, и се родила новата култура, за да се подчинят народите на чуждите жреци.

– Каква е връзката с писмеността и новата култура?

– На чужд език да пишат и четат са учили децата, а на тогавашния да се изразяват забранили. Кажы Владимир, внуците ти за деня сегашен от какво биха научили? На този, който е лишен от знание за миналото ще е лесно нови науки да внушиш, наричайки ги важни. И за родителите да говориш можеш каквото искаш. Езикът си отишъл, а с него и културата си е отишла. На туй се е разчитало. Но не са знаели тези, които с тази цел са се нагърбили, че на истината кълнове, в човешката душа невидими завинаги остават. Само с едничка капчица роса да се напият – и те порастват и зякват. Виж, Владимир. Словата приеми ми, почувстввай какво зад тях стои.

Анастасия говореше, ту бавно произнасяйки думите, ту бързо отсичайки цели фрази, ту след миг мълчание, замислена за миг, протяжни и необичайни за речта ни фрази сякаш от пространството изваждаше. Понякога в речта ѝ, внезапно някакви за мене неизвестни думи се вплитаха. Но всеки път, неясните по смисъл думи произнасяйки, тя, сякаш стряскайки се, с правилните или с по-ясни ги заменяше. И нещо да докаже все се опитваше, като говореше за Бога:

– На всички е известно, че образ и подобие на Бога е човекът. Но в какво? На Бога характерните черти къде са в теб? Замислял ли си се?

– Не. Не ми се е налагало да мисля. Ти по-добре сама за тях кажи.

– Когато уморен от суетата всекидневна човек си ляга за да спи, когато тялото отпуснато престава да усеща, комплексът от енергии невидим, неговото второ „аз“, частично тялото напуска. И в този миг за тях не съществуват земни граници. И няма време, нито разстояния. Твоето съзнание, за по-малко от миг, преодолява всеки предел Вселенски. И комплексът чувства усеща събития отминали или пък бъдещи, анализира, сравнява ги с деня сегашен и мечтае. Всичко това говори, че той, човекът, мирозданието необятно не само с плът усеща. Дарената му от Бога мисъл твори. Да създава различни светове или създаденото да променя, само мисълта човешка способна е.

Случва се на сън човек да вика, от нещо да се плаши. Тогаво комплексът чувства, освободен от земни суети, от миналото стореното или от

бъдещето се страхува.

А случва се насън човек и да твори. Бавно или бързо творенията му стремят се в земно да се въплътят битие. И да се въплътят във форма уродлива или в хармония сияещо зависи от това доколко вдъхновението е участвало в творението. Доколко точно и в детайли, в мига отчетени са всички негови аспекти. Доколко вдъхновението ще усилва божественото твое „аз“.

В цялата Вселена, единствено на Бога и на човека – сина Божий, творенията са присъщи.

В началото на всичко е мисълта на Бога. В жива материя е претворена мечтата Му. И действията хорски предшествани са от човешка мисъл и мечта.

У всички земни хора възможностите да творят са равни, но възможностите свои различно хората използват. На човека пълна свобода и за това е предоставена. Има свобода!...

Сега Владимир ми кажи, какви днес сънища сънуват децата Божии? Ето например ти, приятелите ти, твоите познати? За какво използват те своите мечти творещи? Ти за какво използваш ги?

– Аз? Ами... как за какво? Както всички и аз стремил съм се да работя повече пари, за да се закрепя в живота някак. С кола сдобих се, и не една. И друго много необходимо за живота, прилични мебели, например.

– И толкоз? Само за това използвал си, присъщата на Бог, мечта твореща?

– Че всички я използват за това.

– За какво?

– За пари! Закъде без тях? Например, с нормални дрехи да се облечеш, да хапнеш по-добре, да купиш нещо, да си пийнеш. Всичко е ясно тук. А ти – „за какво“?

– Да хапнеш... да си пийнеш. Владимир, ти разбери, всичко това в излишество и изначално на всеки дадено е.

– Дадено? Е, и къде след туй изчезнало е?

– А ти самият как мислиш – къде?

– Ами мисля, че просто са се поизносили онези дрехи изначалните, поохетяли са, а първата храна отдавна хората са я изяли цялата. Сега са други времена, на дрехите е друга мода и вкусовете към храната са различни.

– Владимир, Бог нетленни дрехи дал е на сина Си, запаси от храна такива, че да не свършват никога.

– И всичко туй къде е днес?

– Всичко това и сега се пази, съществува.

– Къде, кажи тогава. Как да се види тайника, в който запаси толкова се пазят и до днешен ден?

– Сега ще видиш. Но гледай с чувствата. Само чрез чувствата ще можеш да познаеш същността на сътворението на Божествената мечта.

НАЧАЛОТО НА ТВОРЕНИЕТО

– Представи си началото. Още е нямало земя. Още материята не отразявала вселенската светлина. Но, като днес, запълнена била Вселената с разни енергии в огромно множество. На живи същности енергиите в тъма са мислели, в тъма творили. Външна светлина не им била е нужна. В себе си отвътре те са светили. Във всяка имало е всичко – мисъл и чувства, и на стремежите енергията. И все пак е имало и отлики сред тях. При всяка същност, една енергия над всички други е преобладавала. Както и днес, има Вселената на разрушението същност и същност съзидаваща живот. И множество отсенки разни, подобни на човешки чувства, имало у другите. Между вселенските същности не можело да има съприкосновение. Във вътрешността на всяка същност многото енергии ту вяло, ту мълниеносно движение създавали. Във себе си, от себе си направеното, със себе си веднага те унищожавали. Пулсацията им на космоса не повлиявала, и никой не я виждал, така и всяка същност смятала, че е в пространството Една!

Неясността на своето предназначение на тях не позволявала да сътворят негинецо творение, което може удовлетворение да донесе. И затова в безвремето, във безкрайността пулсацията продължавала, но нямало движение.

И изведнъж, като с импулс, до всички се докоснало общуване! Едновременно до всички във Вселена необятна. И сред живите комплекси от енергии един внезапно всички други озарил. Бил ли е стар този комплекс или пък много млад, не може да се каже с обичайни думи. От вакуума ли възникнал или пък от искрите на всичко, за което да се помисли може, не е толкова важно. Този комплекс приличал силно на човека! На човека, който живее днес! Подобен бил на второто му „аз“. Не материалното, а вечното и свящото му „аз“. Енергиите живи на стремленията му и на мечтата за първи път леко започнали да се докосват до всички същности вселенски. И самият той така разпаден бил, че увлякъл всичко в усещането на движението. На общуването звуци за пръв път прозвучали във Вселената. И ако първите звуци със съвременни слова бихме могли да преведем, то щяхме да почувстваме смисъла на въпросите и отговорите. От всичките страни на необятната Вселена един въпрос от всички произнасян, към него Едничък се стремил:

– Какво така горещо ти желаш? – питали всички.

А той пък в отговор, уверен в своята мечта:

– Творение съвместно и за всички радост от неговото съзерцание.

– Какво за всички може да донесе радост?

– Рождението!

– На какво рождението? Самодостатъчност отдавна и у всеки има.

– Рождение, в което частичките от всичко ще се включат!

– В едно как може да се възсъединят всеразрушаващите и съзидаващите всичко?

– Като енергиите противоположни в себе си отначало се уравнишат!

– Кому по силите ще е това?

– На мен!

– Но има и енергия в съмнението. Съмнението ще те посети, ще те унищожи, на малки късчета ще те разкъсат множество енергии различни. В единство противоположностите да удържи никой не ще може.

– Но има и енергия в сигурността. Увереност, съмнение, когато равни са, в помощ ще бъдат за сътворението бъдещо.

– Как сам себе си да наречеш ще можеш?

– Аз Бог съм. Да приема частичките от вашите енергии в себе си мога. Ще устоя! Ще сътворя! За цялата Вселена творението радост ще донеса!

От цялата Вселена, в едно и също време всички същности към Него единствен лъчите на енергиите си отправили. И всяка от тях стремила да надделява и в новото като върховна да се възплъти.

Така започнала великата борба на всичките енергии вселенски. Няма времева величина, и няма мярка за обем, за да определи мащаба ѝ. Спокойствие настъпило едва, когато осъзнаване постигнали енергиите всички, че нищо не ще може да бъде по-висше и по-силно от енергията на Божествената му мечта.

Бог владял енергията на мечтата. Той можел в себе си да възприеме всичко, да балансира и да усмири, и почнал да твори. В себе си все още да твори. Докато в себе си все още сътворявал творенията бъдещи, лелеял всеки един детайл със скорост, за която няма определения, премислял взаимовръзката със всичко, за всяко от творенията. Той правел всичко сам. Сам в тъмнината необятна на Вселената. Сам в себе си на всичките енергии вселенски той ускорил движението. Неведомият изход плашел всички и отблъсквал от Създателя на разстояние. Създателят оказал се във вакуум. И той се разширявал.

Царял мъртвешки студ. Наоколо – уплаха, отчуждение, а Той

единствен вече виждал прекрасни изгреви, и чувал на птици песните и чувствал цветен аромат. С мечтата пламенна той сам творил прекрасните творения.

– Спри, – убеждавали го, – ти си във вакуум, ти ей сега ще се взри-виш! Как държиш енергиите в себе си? Нищо не помага да се свиеш, сега съдбата ти е само да се взривиш. Но ако имаш миг, то спри! Полека разпусни енергиите си творящи.

А той в отговор:

– Моите мечти! Тях няма да предам! За тях ще продължа да свивам и ускорявам енергиите си. Моите мечти! В тях по тревата, сред цветя, аз виждам – по пътечка мравчица върви. И орлица обучава за полет дързък своите синове.

С неведомата си енергия Бог ускорявал в себе си движението на енергиите от цялата Вселена. В Душата Му тях в зрънце събрало вдъхновението.

И изведнъж почувствал Той докосване. От вси страни, отвсякъде, обжарила Го неведома енергия и в миг отдръпнала се, от разстояние съгръвала и с нова сила някаква изпълвала. И всичко, което било вакуум внезапно засияло. И звуци нови прозвучали във Вселената, когато Бог с нежен възторг запитал:

– Коя си ти? Енергия ли някаква?

Мелодията на словата дочул Той в отговор:

– На любовта и вдъхновението енергията аз съм.

– В мен има част от теб. Енергиите на презрението, ненавистта и злобата да удържи, сама оказа се способна тя.

– Ти Бог си, твоята енергия, мечтата на душата ти успя в хармония да стори всичко. И ако е помогнала частичката ми, послушай мен, о Боже, и ми помогни.

– Какво ти искаш? Със силата на огъня си защо докосна ме?

– Разбрах че съм любов. Не мога аз частично. На Твоята Душа аз цялата да се отдам поисках. Знам, да не нарушиш хармонията на добро и зло, не ще ме пуснеш цялата. Но аз около теб със себе си вакуума ще запълня. Ще стопля всичко вътре и около теб. Вселенски студ, мъгла до теб не ще достигнат.

– Какво се случва? Какво? Ти засия още по-силно!

– Аз не съм сама. Това е твоята енергия! И твоята душа! Тя само отрази се в мен. Към теб се връща отразена светлина.

Отчаяно и устремено възкликнал Бог, на Любовта със вдъхновението:

Сътворението

– Всичко се ускорява. Бушува всичко в мен. О, колко е прекрасно вдъхновението! И нека да се сбъднат на светещата от любов моя мечта творенията!

ЗА ПРЪВ ПЪТ СЕ ПОЯВЯВАШ ТИ

Земята! Като ядро на цялата Вселена и на всичко център се появила Земя – планета зрима! Наоколо внезапно зрими се появили луна и слънце, и звезди. Невидимата и творяща светлина, излъчваща се от Земята, се отразила в тях.

За пръв път във Вселената нов план на битието се явил! Материален план, и той сиял.

Никои, и нищо до мига на сътворението на Земята зрима материя не притежавал, Земята с всичко във Вселената се свързвала, но и сама себе си била.

Била самодостатъчно творение. Растящото, живящото, това което плувало и полетяло, не умирало, и в нищото не изчезвало. Даже от гниенето се пораждала мушица, а от мушици-рой и друг живот се хранел, в прекрасно единение всичко се сливало в живот.

В недоумение и възхищение загледали Земята всички вселенски същности. Земята с всичко във Вселената се свързвала, но никому да я докосне не било дадено.

Вдъхновението вътре в Бога растяло. И в светлината, запълнила и вакуума с любовта си, Божествената същност очертанията си променяла, и форма, каквато има днес човешкото тяло приемала.

Извън времето и вън от скоростта работела Божествената мисъл. Във вдъхновение и озарение в безкрайността тя всички енергии на мисълта преварвала и все творяла! Още едно, все още в себе си, невидимо творение.

Озарение внезапно пламнало, и трепнала, сякаш опарена от нова жар на любовта енергията. Възкликнал Бог в радостно възхищение:

– Вселено гледай, виж! Това е моят син! Човекът! На Земята той стои. Материален е! И в него има частички от енергиите всички във Вселената. Във всички планове на битието той живее. Мой образ и подобие е, и в него частички има от всички ваши енергии, обикнете го! Обичайте го!

На всички същности синът ми радост ще достави. Той е сътворение! Той е рождение! Той е от всички всичко! Ще създаде той новото творение, и в безкрайността той ще се претвори с възраждането свое повтарящо се вечно.

И сам, и многократно умножен, той светлина излъчвайки незрима в

единство сята, Вселената ще управлява. И на живота радостта на всеки той ще подари. Аз всичко съм му дал и помисленото за бъдещето също му отдавам.

Така за първи път ти си стоял на прекрасната Земя.

– Ти за кого говориш,? За мен ли?

– За тебе и за този, който докосне се до думите записани.

– Анастасия, как така? Тук се получава пълно несъответствие. Как ще може всички четящи там да стоят, когато казано е, само един стоял е. И Библията за това говори. Сам отначало бил човекът, казал се Адам. И ти го каза, Бог един е сътворил.

– Всичко е правилно Владимир. Но виж, от този един сме произлезли всички. Частичката му, информацията заложена в нея, във всички други, които са родени на Земята се вселява. И ако с волята на мисълта отхвърлиш ти на грижите суетни товара, то ще почувстваш чувствата онези, които в малката частичка и досега се пазят. Тя там била е, помни всичко. Тя в тебе е сега, както и у всеки човек живеещ на земята. Дай й да се прояви, какво видял си ти почувствай, и ти, четящият сега, какво видял си на пътя си в началото.

– Ама че работа! Значи се получава, че всички живеещи сега, са били там, на онази Земя в самото начало? – Да. Но не на онази Земя, а на тази. Просто Земята тогава била е с друг облик.

– А как ли може да се наречем едновременно всички ?

– Ти името „Адам“ да чуваш си привикнал. Аз ще го ползвам, но си представи, че туй си ти. И всеки нека себе си под името Адам да си представи. Аз леко с думи ще помогна на представата.

– Да, помогни. А то, в онези времена, аз слабо себе си представям.

– По-леко да ти бъде, ти си представи, че влязъл си в градина, когато пролетта към лятото минава, а има там и плодове на есента. Има там и същества, които ти за пръв път виждаш. Всичко наведнъж е трудно с поглед да обхванеш, когато ново е, а и във всичко има съвършенство. Но си спомни, как ти, Адам за първи път цветче видял си, и на цветче си спрял вниманието си. На мъничко съвсем цветче.

Листицата на цветче метличина, от плавни линии се състояли. Листенцата на цветето леко сияели, сякаш небесна светлина са отразявали. И ти, Адам, приседнал си до цветето, любувайки се на творението. И колкото и дълго да гледал си, на цветето вида все се променял. Ветрец поклащал ласкаво на цветето стъбълцето тънко, и под слънчеви лъчи помръдвали листенцата, променяли на светлината ъгълът на отражение, и сменяли най-нежни полутонове. Ту трепкали листенцата от вятъра, ту

като че ли за приветствие, помахвали пред зора на човека, ту сякаш дирижирали мелодия, в душата му звучаща. И от цветчето, най-тънък аромат стремял се да обгърне, теб човека.

Внезапно рев могъщ дочул Адам и станал, обърнал се в посока на звука. В далечината лъв стоял с лъвица. На околността за себе си оповестявал с рев лъвът.

Адам загледал се в красивия и мощен стан, увенчан с гъста грива. Лъвът също Адам видял, и в миг с могъщи скокове той устремил се към човека, а и лъвицата не изоставала от него. На мускулите мощни на играта Адам се залюбувал. Наблизо до Адам се спрели зверовете. Погледът човешки ги галел, от него се излъчвала нега, и приласкан лъвът полегнал на земята, а редом и лъвицата била, не мърдайки за да не нарушат излъчваната от човека към тях топла благодатна светлина.

Адам разресвал с пръсти лъвската грива, разглеждал, пипал ноктите на мощната му лапа, белите зъби докосвал с ръка и се усмихвал, когато мъркал от блаженство звярът.

– Анастасия, що за светлина се е излъчвала от човека отначало, че даже и лъвът не го разкъсал? И защо сега не се излъчва вече светлина? Сега никой не свети.

– Владимир, нима не си обръщал внимание, и сега има голяма отлика. Всяка тревичка, и звяра лют и камъкът с мисъл забавена, погледът човешки разпознават. Тайнствен и загадъчен, с необяснима сила е пълен той. Да бъде ласкав може. И със студа на разрушението да обгърне може той всичко живо. Кажеш, не ти ли се е случвало да те съгрее нечий поглед? Или пък на душата неприятно да ти стане от нечий очи?

– Да, случвало се е. Понякога усещаш когато някой гледа те. Случва се приятно да те гледат, а някога – не много.

– Виждаш ли, значи и на теб ти е известно, че ласкав поглед може приятна топлина да създаде отвътре. И разрушение и студ друг поглед предизвиква. По-силен многократно бил е в дните първи погледът човешки. Създателят направил тъй, че всичко живо стремило се към неговата топлината.

– Къде сега изчезнала е цялата сила на погледа човешки?

– Не цялата. Още достатъчно от нея има, но суетата и повърхностното мислене, и скоростта различна на мисълта, лъжепредставата за същността и вялостта на осъзнаването затъмняват зора, не позволяват да се разкрие туй, което всички чакат от човека. Душевна топлина отвътре има всеки. Ах, ако у всеки тя разкриеше се цялата! Цялата действителност в прекрасната, в началото създадена градина, превърнала се

би.

– У всички хора? Както е било в началото при Адам? Нима такова може да се случи?

– Възможно е да бъде претворено всичко, към което, сляла се от всичките в единство, човешката мисъл се стреми.

Когато Адам сам бил, на мисълта му силата такава е била, каквото у човечеството цяло е сега.

– Охо! Ето защо от него и лъвът боял се.

– От човека не се боял лъвът. Прекланял се пред светлината благодатна. Всичко съществуващо стреми се да познае благодатта, която способен е да създаде единствено човекът. За това като приятел, брат и бог готово е човека да почувства всичко живо, и не само на Земята. Родителите винаги стремят се в децата да вселят всичко най-хубаво от своите способности. Само родителите желаят искрено децата техни да ги превъзхождат. На сина свой – човека, Съзателят отдал напълно всичко, към което на вдъхновението в порив се стремил. И ако са способни всички да разберат, че съвършен е Бог, то с чувствата родителски нека почувстват, какъв като родител, Бог стремил се е да сътвори детето свое, любимия си син – Човек. И как от отговорност не боял се, и как зарекъл се пред себе си за вечно от творението свое да не се отрича и казал думи, дошли до нас и след години милион: „Той е мой син – Човек. Той образ мой е! Мое подобие.“

– Значи е искал Бог, синът му, творението, ами изобщо човекът да бъде от Него по-силен.

– Стремленията на всички родители ще потвърдят това.

– Е и какво, Адам в първия си ден на Бог мечтите оправдал ли? Какво е правил после, след срещата с лъва?

– Адам стремил се всичко съществуващо да опознае. Предназначението да определи и да даде название на всички твари. Понякога задачата решавала се бързо, друг път той дълго време се е занимавал. Като например в първия си ден до вечерта той се опитвал на пронтозавъра предназначението да определи, но не решил задачата. И от Земята пронтозаврите изчезнали.

– Изчезнали затуй?

– Изчезнали затуй, че не определил предназначението им човекът.

– Пронтозаврите ли са били няколко пъти по-големи от слона?

– Да, от слоновете по-големи те били, и неголеми имали крила, на дълга шия – мъничка глава, а от устата си могли са да хвърля пламък.

– Като в приказката. Змей Горянин, например, в народните

приказки също изхвърлял пламък. Но това е в приказка, не наяве.

– За явността отминала иносказателно говори се във приказките, но често – точно.

– Ами? И от какво ли това чудо се е състояло? Как от животно живо може да излиза огън? Или и огънят е иносказателност? Да кажем, че издишало е злоба чудовището?

– Добър бил пронтозавърът огромен, а не зъл. Обемът му е служел за облекчаване на теглото.

– Как е възможно големият обем да служи на теглото за облекчаване?

– Колкото повече запълнено е кълбото въздушно с това, което е от въздуха по-леко, толкова по-леко е и то.

– А с пронтозавъра каква е връзката, та той не е кълбо?

– Кълбо огромно, живо бил и пронтозавъра. Лека конструкцията му на скелета била, а вътрешните органи – малки. Отвътре, както и в кълбото имало празнота, и постоянно се запълвала тя с газ по-лек от въздуха. Като подскокел и с крила помахал, да полети дори можел за малко пронтозавъра. Когато от газ излишък се създавал, той го издишвал през устата. От неговата паст стърчали зъби като кремък, от търкането им могли да излетят искри и газът, излизащ от кухнята на стомаха се запалвал, и като огън се изтръгвал от пастта му.

– Ами! Я чакай, чакай, а кой го пълнел постоянно с газ?

– Нали ти обяснявам, Владимир, че газ се изработвал сам при преработка на храната.

– Това не може да бъде! Газ има само в недрата на Земята. Оттам добиват го, а после с природен газ балони пълнят или към кухните го прашат по тръби. А тук толкова просто – от храната!

– Да, просто е.

– На простота такава аз не вярвам, и мисля, че не ще повярва никой. И под съмнение това което каза, не само за пронтозавъра, а и за всичко друго, под съмнение ще поставят. Така че за това няма да пиша.

– Владимир, смяташ ли, че мога да сгреша и да излъжа?

– Е, да излъжеш – не, но туй, че бъркаш с газа е точно.

– Не греша.

– Докажи го.

– Владимир, твоят стомах както и на другите хора и днес газ като този произвежда.

– Не може да бъде.

– А ти провери. Вземи и запали, когато той от теб излиза.

– Как тъй от мен? Откъде? Къде да го запаля?

Анастасия се разсмя и през смеха ми каза:

– Като дете си. Сам помисли, интимен този опит е.

Аз мислех за този газ от време на време. И защо ли така ме заяде? И, в края на краищата, реших да проведа този опит. И го направих когато се върнах от Анастасия. Гори! И всички нейни думи за първите дни на Адам или за нашите първи дни с все по-голям интерес си спомням. Усещане такова възниква, сякаш сме забравили да вземем нещо в днешния си ден от тях. Или пък само аз забравил съм. Но нека, сам всеки да реши за себе си, когато разбере, как продължавал първият ден на Човека. Ето как Анастасия за това разказа.

ДЕН ПЪРВИ

– Интересно било всичко за Адам. Тревичка всяка, хитроумна буболечка, и птиците под небесата и водата. За пръв път щом рекичка той видял се залюбувал как под слънцето искрейки тече прозрачната вода, и в нея живот многообразен има. Водата с ръка Адам докоснал. Течението тутакси обгърнало ръката и гънките по кожата замилвало, към себе си го теглело. Той във водата потопил се целият, и тялото олекнало веднага, водата го поддържала и ромоляла, и тутакси го приласкала. Нагоре с длани блискайки водата, той възхитил се как играли слънчеви лъчи във всяка капчица, а после пак увеличало течението капчиците. Вода от реката Адам пил с радостно усещане. Така до залез слънце той размишлявал и после се къпал пак.

– Постой Анастасия, ти каза, че е пил, а нещо ял ли е Адам за цял ден? С какво се е хранел?

– Разнообразие от плодове, на вкус различни, около него имало, и годни за храна треви. Но глад в първите дни Адам не изпитвал. Бил сит от въздуха.

– От въздуха? Но с въздух да се наситиш е невъзможно. Даже такава има поговорка.

– С въздуха, който се диша днес от човека действително не бива да се храниш. Сега е мъртъв въздуха и често за плътта е вреден и за душата. За поговорката ти спомена, че с въздуха е невъзможно да се храниш, но има друга поговорка: „С едничък въздух аз се храних“, тя съответства на това, което на човека изначално е било предоставено. Адам родил се е в градина най-прекрасна и във въздуха край него не се намирала нищо една пращинка вредоносна. Прашец и капчици роса най-чисти в него е имало.

– Прашец? Какъв?

– Цветен прашец и от тревата, който излъчвал е ефира на плодове и на дървета. На тези, които близко били, и от други по-далечни, които вятърът донасял. От дела велики човекът не отвличало добиването на храната. Чрез въздуха го хранело всичко наоколо. Така Съзателят е сторил всичко изначално, че всичко живо на земята в порив на любов, да се стреми да служи на човека, живителни били и въздух, и вода и вятър.

– Тук сега си права: понякога е много вреден въздуха, но е

измислил климатик човекът. Той въздуха от вредните частички пречиства. И се продава в бутилки минерална вода. Така че проблемите на въздуха и на водата, за тези, които не са бедни, са решени.

– Уви, Владимир, с климатик проблемите не се решават. Той вредоносните частички не пропуска, но въздуха съвсем умъртвява. Водата, която в запушени бутилки се запазва, от запушването също се умъртвява. Старите клетки на плътта тя само храни. За ново раждане, за да се обновяват старите клетки на плътта ти, са нужни живи въздух и вода.

ПРОБЛЕМИТЕ В ЖИВОТА СЪВЪРШЕНСТВОТО СА УТВЪРЖДАВАЛИ

– И всичко това Адам е имал?

– Да, имал е! Затова и мисълта му бързо е летяла. Предназначение за всичко, сравнително за кратко да определи успял. И като ден, години сто и осемнадесет преминали.

– Сто и осемнадесет години – до такава ли дълбока старост сам е живял Адам?

– Сам с делата завладяващи и интересни живял Адам – първия човек. Годините му сто и осемнадесет не старост му донесли, а разцвет.

– На сто и осемнадесет години е стар човекът, даже е считан за многолетник, и го налягат болести и немощ.

– Това сега е Владимир, тогава болести човека не засягали. На всяка плътска клетка по-дълго било е времето, но дори и клетката да се уморяла, и да отмре е трябвало, то тукати на смяна заставала е нова, пълна с енергия. Плътта човешка, толкова години да живее можела, колкото нейният дух е искал и душа.

– Какво тогава се получава, че днешният човек не иска сам по-дълго да живее?

– С деянията свои ежесекундно своето време съкращава, и смъртта измислил е за себе си сам човекът.

– Как тъй измислил? Тя сама си идва. Напряко волята.

– Когато пушиш или пиеш алкохол, когато влизаш в град, със смрад на изгоряло насищащ въздуха, когато мъртва храна употребяваш и от злоба сам себе си ядеш, кажи, Владимир, кой, ако не ти сам, смъртта си приближаваш?

– Такъв живот настъпил е сега за всички.

– Човекът е свободен. Животът си сам всеки построява и в секунди времето си отброява.

– И какво, тогава, е там де, в рая, не са ли съществували проблеми?

– Проблемите, когато са възниквали, се разрешавали не в ущърб, а съвършенството в живота утвърждавали.

ПЪРВАТА СРЕЩА

– Веднъж, на своите години сто и осемнадесет, събудил се в зората утринна, Адам на пролетта не възхитил се. Не станал, както обичайно да срещне слънчеви лъчи.

Над него звънливо пеел славей. Но Адам отвърнал се от песента.

Пролетта със трепет затаен пространството пред погледа му пълнела, с ромон на вода реката мамела го, лястовички лудували над него. Картини причудливи сменяли облаците. От тревите, цветята, храстите и дървесата най-нежен аромат Адам да обгърне все стремил се. О, как учудил се тогава Бог! Сред пролетно великолепиe, под синева небесна, Божият син-човек тъжал. Любимото дете на Бог не в радост, а в тъга лежал. За любещият Отец какво от таз картина било би по-печално?

От сътворението след години сто и осемнадесет отдъхващото множество божествени енергии в миг се задвижили. Вселената замряла. Такова ускорение, невиждано по-рано, така блестяло на любовта енергията в ореола, че всичко съществуващо разбрало: ново творение замислял Бог. Но какво ли още възможно било да се сътвори след туй, което се създадо във вдъхновен предел? Никой тогава не разбирал. А скоростта на мисълта на Бога се ускорявала. На любовта енергията му шептjала:

– Отново ти приведе в движение вдъхновено всичко. Енергиите твои обгарят пространствата вселенски. Как не се взривяваш и не изгаряш сам в такава жар? Накъде стремиш се? Към какво? Не светя вече с теб. Виж, Боже мой, горя аз, и в звезди планетите превръщам. Спри, всичко най-хубаво от теб е сътворено, от твоя син тъгата ще изчезне. Спри се, Боже мой!...

Не чувал Бог на любовта молбите. И на насмешките на същности вселенски внимание не обръщал. Като разпален млад ваятел да ускорява движението на енергиите продължавал. И изведнъж, с неведома по красота заря проблеснал по Вселена цяла необятна, и всичко ахнало, и Бог самият във възхищение шептjал:

– Вселено гледай! Виж! Стои сред земните творения Моята дъщеря. Как са съвършени, как са прекрасни нейните черти. Достойна тя ще бъде за сина Ми. Творение по-съвършено от нея няма. В нея е моят образ и подобие и вашите частички всички в нея са, така че обикнете я, обичайте нея!

Тя и Той! Синът и дъщеря ми радост на всичко съществуващо ще

донесат! Прекрасни светове вселенски на всички планове на битието те ще построят!

От хълма, по трева с роса измита, на празничния ден на изгрева в лъча, вървяла дева към Адам. Походка грациозна, строен стан, на тялото – извивки нежни, плавни, Божествена заря по кожата в оттенъци блести. По-близо, все по-близо идва. Ето я! Пред легналия на тревата Адам девата застанала.

Ветрец повдигнал златните къдрици, открил челото. Затаила дъх Вселената дори. О, как прекрасен е ликът ѝ – твоето творение, Бог!

Адам лежащ в тревата, едва погледнал девата застанала до него, леко прозял се и се отвърнал притваряйки очи.

Всички вселенски същности тогава чули, не, не слова – а чули те, как вяло в мислите си, за новото творение на Бог Адам разсъждавал: „Е, ето го, още едно творение някакво се приближи. И нищо ново, само с мене сходство. У конете по-гъвкави са ставите коленни и по-здрави. У леопарда по-ярка кожата е и по-весела. Че се и приближи неканено, а аз на мравките решил бях днес да дам определение“.

И Ева, за малко постояла край Адам и към реката тръгнала, седнала на брега край храстите и във водата притихнала разглеждала лика си.

Зароптали вселенските същности, в едно се сляла мисълта им: „Две съвършенства не успяха да се оценят. Няма съвършенство на Бог в творенията“.

Само любовта, единствена посред вселенското роптание опитвала със себе си да ограда Отца. Сиянието ѝ обгръщало Създателя. Знаели всички, никога не разсъждава любовта. Невидима и мълчалива, тя винаги блуждаела в неведоми безкрайности. Но днес защо ли, цяла без остатък, така край Бога тя сияела? Без да обръща внимание на ропота вселенски, единствен Него със сиянието си съгръвала и утешавала:

– Ти отдъхни, Велик Творецо, в сина си твой разбиране всели. Ти да поправиш ще успееш всяко едно от твоите творения прекрасни.

Слова в отговор чула Вселената, и чрез тях познала и мъдростта на Бога, и величието:

– Синът ми е мой образ и подобие. От всичките енергии частичка в него има. Той е и алфа и омега. Той е сътворение! Той е на бъдещето претворение! От днес завинаги нито на мен, нито на някой друг ще бъде дадено без негово желание съдбата да променя. Всичко, което сам поиска ще бъде дадено му. Помисленото ще се претвори не в суета. Не преклони се моят син пред съвършенството в плътта на девата. Не ѝ се удиви за удивление на цялата Вселена. Не е той осъзнал, но с чувствата

усети моят син. Първи почувства, че не му достига нещо. И новото създаване дева – това, което не достига му не притежава. Моят син! Синът ми с чувствата свои усеща цялата Вселена, познава всичко, Вселената което притежава.

Въпрос Вселената запълни цяла:

– Какво да не достига може на тоз, в когото нашите всички енергии са, а и твоите?

На всички отговорил Бог:

– Любов.

И пламнала на любовта енергията:

– Но аз съм тук, и твоя съм. Чрез теб единствено сияя.

– Да! Ти си тук, моя любов, – Божествени слова ответно прозвучали. – Сияйната ти светлина и свети и ласкае, моя любов. Ти си вдъхновение. Ускорение на всичко си способна да дадеш, ти чувствата изостряш и пак ти си на покоя умиротворението, моя любов. Аз тебе моля, без остатък цялата да слезеш на земята. Със себе си, с енергията на благодатта, обвини децата ми.

Прощалният на Любовта и Бога диалог, началото на цялата земна любов поставил.

– Мой Боже, – обръщала се любовта към Бога. – Когато си отида, сам и завинаги невидим, във всички планове на битието ти ще бъдеш.

– Дъщеря ми и моят син от днес нататък нека да сияят.

– Мой Боже, ще бъде вакуум край теб. Към твоята душа живителната топлина не ще достигне никога. Без тази топлина Душата ще изстинее.

– Не само за мен, нека за всичко живо, сияе от земята топлината. Синовете ми и моите дъщери с деянията си ще я преумножат. И цялата Земя на любовта със светлината в пространството ще възсияе. Всички ще чувстват топлината благодатна на Земята, и на нея, ще могат енергиите всички да се сгреят.

– Мой Боже, пред сина и дъщеря ти открити много пътища са. Енергиите на всички планове на битието в тях са. Само една от тях ако преобладава и по неверен път ги поведе, какво ще можеш ти тогава да направиш, всичко отдал и виждаш как се топи, слабее енергията на Земята. Всичко отдал и виждаш как на земята, над всичките енергии преобладава разрушението. Твоите творения покриват се с безжизнена кора, а с камъни тревата ти затрупва се. Какво тогава ще направиш, на сина си цялата свобода след като си дал?

– Сред камъните като тревичка земна ще пробия, на малка недокоснатата лехичка ще отворя листенца на цветче. Ще успеят да осъзнаят

своето предназначение земните дъщери и мои синове.

– Мой Боже, щом си отида за всичко ти невидим ще останеш. Може да се случи от твое име, чрез хората, да заговорят енергиите на други същности. Едни други на себе си ще се стараят да се подчинят. Твоята същност, тълкувайки на себе си в угода да казват: „Аз говоря, в угода на Бога, от всички аз от него съм избран, слушайте ме всички.“ Какво ще можеш да направиш ти тогава?

– Ще се въздигна със зората на настъпващ ден. Всички творения без изключение, галейки слънчевият лъч, на дъщерите мои и на синовете ще помогне да осъзнаят, че всеки може сам с Душата своя да разговаря с Моята Душа.

– Мой Боже, ти си сам, а те ще бъдат много. Възделение ще стане за всички същности вселенски да завладеят човешката душа. Чрез хората да утвърдят над всички енергията си. И изведнъж синът твой блуден, на тях ще почне да се моли.

– Многобройните причини повеждащи към улица задънена, към никъде, имат препятствие – за всичко то ще бъде, лъжата ще прегражда. Стремех към осъзнаване на истината у дъщерите мои и у синовете има. Лъжата рамки има винаги, но безгранична Истината е – тя е една, и осъзнатост ще има винаги в Душата на моите синове и дъщери!

– О, Боже мой, не е по силите на нищо, на полетът на мисълта ти и на мечтите ти да се възпротиви. Те са прекрасни! И по своя воля ще следвам стъпките им аз. Ще сгрея твоите деца в сияние и вечно ще им служа. От теб дареното им вдъхновение в помощ ще им бъде да създадат свои творения. Само те моля, Боже за едно. Единствена искрица, позволи, от любовта си с тебе да оставя.

Когато в мрак да бъдеш се наложи, когато вакуум те обкръжи, когато си в забвение и земното сияние слабее, нека искрицата от любовта ми със своето блещукане ти свети.

Ако човекът, днес живееш могъл би към небето да погледне тогавашно, пред взора на очите му представило се би видение велико. Вселенска светлина – на любовта енергията в комета свита, летяла към Земята и безжизнени все още планети озарявала по пътя си, и запалвала звезди. Все по-близо, и близо. Към Земята! Ето я! Внезапно, тъкмо над земята, на любовта сиянието спряло и затрептяло. В далечината сред горящите звезди, една от всичките най-малка, като жива била. Тя към Земята, следвайки сиянието на любовта летяла. Разбрала Любовта, последната нейна искрица у Бога, след нея също към Земята се стремяла.

– Мой Боже, – на любовта сиянието зашептяло, – но защо? Не мога

да го разгадая. Но защо? Ти даже искрицата една от мен, край тебе не остави?

От тъма вселенска, вече за никого не видим, и от никой неразбран, Бог на словата на Любовта дал отговор. И прозвучали думите Божествени:

– На себе си ако оставя, значи на тях да не додам – на дъщерите и синовете мои.

– Боже мой!...

– О, колко си прекрасна ти Любов, дори искрица само.

– Боже мой!...

– Бързай, Любов моя, бързай, не разсъждавай. С последната искрица бързай и огрей бъдещите всички мои дъщери и синове.

Земните хора обгърнала на Любовта вселенска енергията. Цялата, до последната искра. В нея било всичко. Сред необятната Вселена, на всички живи планове на битието, по-силен от всички същности вселенски станал Човекът.

КОГАТО ИМА ЛЮБОВ

Лежал Адам насред цветя уханни, в тревата. Под сянка на дърво подремвал, вяла мисълта била. И внезапно спомен с неведома вълна от топлина обгърнал го, и всички мисли със сила някаква топлината ускорила: „Съвсем неотдавна пред мен творение застана ново. С мен сходство имаше, но беше и различно. Но с какво? И къде ли е сега то? О, как бих искал пак да видя творението ново! Пак да го видя,но защо?“

Адам бързо се вдигнал от тревата, погледнал околоръст. Мисъл избухнала: „Какво се случи изведнъж? Все същото небе и птици, тревите, храстите, дърветата. Всичко е същото и все пак разлика има, различно всичко виждам. Още по-прекрасни са тварите земни, въздухът, уханията и светлината!“

И слово се родило у Адама, и към всичко той възкликнал: „Аз обичам!“

Веднага нова вълна от топлина откъм реката заляла цялото му тяло. Той се обърнал към реката, а творението ново там сияло. Мислите логика напуснала, цялата душа се насладила на видението, когато изведнъж видял Адам: там на брега, край заливче стояла тихо девата, но не водата чиста, а него гледала, отметнала къдрици златни. С усмивката си галела го, сякаш него цяла вечност чакала била.

Той се приближил. Когато се погледнали, Адам помислил: „Никой няма очи така прекрасни като нея.“ – а на глас й казал:

– Седиш ти водата. Тя е приятна, а искаш ли да се изкъпем в реката?

– Искам.

– А искаш ли, след туй на теб творенията да покажа.

– Искам

– На всички тях съм дал предназначение. Ще служат и на теб. Ако поискаш, ново ще създам творение?

– Да, искам.

В реката къпали се и по ливади тичали. О, как звънливо смеела се девата, когато покачен на слон, някакъв танц за нея изтанцувал развеселеният Адам, и Ева назовал девицата!

Към залеза денят вече превалял, сред великолепието земно стояли двамата човечи, на звуците се наслаждавали, на аромати и на цветове. Кротко Ева гледала притихнала как свечерявало се. В пъпчици се

свивали цветята. От погледа в тъмата си отивали прекрасните видения на деня.

– Ти не тъжи, – уверен вече в себе си казал Адам, – сега ще настъпи тъмата на нощта. Тя нужна е, да се отдъхне, но колкото и да настъпва нощ, денят се връща винаги.

– Денят все този ли ще е или ще бъде нов? – питала Ева.

– Ще се върне ден какъвто го поискаш.

– Подвластен на кого е всеки ден?

– На мен.

– А ти, кому си ти подвластен?

– Никому.

– Откъде си ти?

– Аз от мечтата съм.

– А всичко околно, взорът ласкаещо?

– Също от мечтата се яви, за мене сътворено.

– А къде е тоз, чиято така прекрасна е мечтата?

– Той често редом е, но поглед обичаен не вижда го. И все пак с него е добре. Нарича Бог той себе си, отец е мой и приятел. Не омръзва никога, всичко за мене дава. И аз искам нещо да му дам, но какво все още не зная.

– Значи, и аз тогава съм негово творение. И аз, както и ти, да му благодаря искам. Да го наричам приятел, Бог и мой отец. И може с тебе заедно ще можем да решим какви деяния от нас очаква Отецът ни?

– Аз чух как той говореше, че радост може да донесем на всичко.

– На всичко? Значи и на него?

– Да, значи и на Него.

– Разкажи на мен, какво желае Той?

– Творение съвместно и радост от съзерцанието му.

– Какво на всички може да достави радост?

– Рождението.

– Рождение? Всичко прекрасно вече е родено.

– Аз често мисля преди съм за необикновено и прекрасно сътворение. Но сутринта отива си съня, и виждам, че не съм измислил още. Прекрасно всичко има и се вижда в светлината на деня.

– Тогава нека заедно помислим.

– Аз същото поисках, да бъда редом с тебе преди съм, и твоят дъх да слушам, да усещам топлината, за сътворението заедно да мислим.

Преди съня в мечти за сътворение прекрасно, на нежни чувства в порив прегръщали се мислите им, в стремление единно се сливали.

Телата материални на двамата помисленото отразявали.

РОЖДЕСТВО

Денят завръщал се, после настъпвала пак нощ. Веднъж при изгрев, когато тигърчетата Адам разглеждал и размишлявал, към него тихо Ева приближила, редом приседнала, ръката му взела, положила я на корема си.

– Почувствай вътре в мен, творение мое, и ново едновременно, живее. Чувстваш ли, Адам, – как рита, творението мое неспокойно?

– Да, чувствам. И струва ми се, че към мене то стреми се.

– Към теб? Разбира се! То мое е и твое! Как искам да го видя!

Раждала Ева не в мъки, а в изумление велико.

Всичко наоколо забравил, без да чувства себе си, гледал Адам и от нетърпение трептял. Раждала Ева новото творение съвместно.

Кълбенце малко, цялото мокро, безпомощно лежало на тревата. Свити крачетата, клепки затворени. Гледал Адам, очи без да откъсва, как помръднала ръчичка, устенца се отворили, после въздишка. Адам боял се и да мигне, да не пропусне и най-малкото движение. Непознати чувства всичко отвътре и наоколо запълвали. В невъзможност на място да стои, Адам подскочил изведнъж и впуснал се в бяг.

В ликуване велико покрай речния бряг Адам стремглаво тичал незнайно накъде. Спрял. В гърдите му прекрасното, незнайното се разширявало и расло. А всичко наоколо!... Не просто шумолял на храстите в листата вятърът, а пеел като храстите докосвал и цветните листица. Не просто плували в небето облаците – а очароващ танц изобразявали. Искряла, усмихвала се и течала по-бързо водата. Ами това! Реката! Облаците отразявайки, пред зора се извивала по новому. В небето с радост птици чуруликали! А в тревата – ликуващо цвърчене! На мирозданието най-прекрасно, в единно звучене се сляла величествената и нежна музика.

Гърди напълнил с въздух, и с всички сили Адам закреплял. Бил необикновен, не зверски неговият вик, в най-нежните звуци той преливал. Утихнало внезапно всичко. Така Вселената чула за първи път, как на земята стоящия човек ликувайки запял! Човекът пеел! И всичко, което звучало преди в галактиките, замълчало. Човекът пеел! И, чувайки на щастието песента, целият свят вселенски осъзнал: че няма струна, в нито една галактика, способна звук по-хубав да издаде, от звука на песента в душата човешка.

Но не успяла ликуващата песен да намали взрива от чувства. Адам видял лъва и хвърлил се към него. Повалил го на земята като коте, през смях разрошил гривата му, после скочил, извикал с жест лъва и се затичал. Едва настигал го лъва, а лъвчетата с майка си от него изостанали. Бягал Адам от всички най-бързо, ръцете си размахвал, увличал след себе си по пътя всички твари. Творението негово, той смятал, че на всички радост може да достави.

И ето пак пред него е, кълбенцето малко. Творение негово! Облизано с езика на вълчицата и подсушено от топлият ветреца, малко кълбенце живо.

Очите не отварял още младенеца – спял. Пред него, всички зверове притичали с Адам, отпуснали се в нега.

– Така е, да! – възкликнал с възхищение Адам. – От моето творение излиза светлина, на моята подобна. А може и по-силна да е, щом необикновеното се случва и на мен. А и всички твари в нега пред него паднали са. Така аз исках! Аз успях! Аз сътворих! Аз сътворих творение прекрасно, живо. Всички! Всички го погледнете.

Адам огледал всичко наоколо, и изведнъж се спрял, замрял неговият поглед. Ева видял.

Сама седяла на тревата, и с погледа си леко уморен, тя галела замрелият изведнъж, и замълчал Адам.

И с нова сила любовта отвътре, и около Адам с нега невидима засветила. И изведнъж... О, как затрепкала вселенската любов, щом приближил Адам до девата-майка прекрасна, когато той пред Ева се отпуснал на колене и докосвал къдрите ѝ златни, и устните и пълните с мляко гърди. Той възкликанието в нежен шепот свил, опитвайки се с думи възхищението да изкаже:

– Ева! Моя Ева! Моята жена! Ти способна си да претвориш мечти!?

И в отговор... Нежен и уморен едва, тих глас в отговор:

– Да аз жена съм, твоята жена. Ще претворим, всичко което можеш да помислиш ти!

– Да! Заедно! Ние двамата! Сега е ясно! Ние заедно! Ние като Него! И ние сме способни да претворяваме мечти! Ти виж! Наш Отче чуваш ли ни ти?

Но не чул Адам за пръв път отговор. И удивен, той скочил и възкликнал:

– Къде си, Отче мой? Ти погледни творението мое! Съвършени и чудни са създанията земни. Всичко е прекрасно: дърветата, тревата, храстите и облаците ти дори. Но то е и от цвете по-прекрасно, ти

погледни! Повече радост от всичко, което с мечта Ти сътвори, донесе ми моето творение. Мълчиш. Да го видиш не искаш ли? Но то е от всичко по-хубаво! И от всичко до душата ми по близко е. Какво има? Да погледнеш не искаш ли?

Адам се обърна към младенеца. Над събудилото се телце въздухът бил по-син от обикновено, и не помръдвал ветрецът, само над устицата на младенеца, някой невидим тънко стръкче прегъвал, цветчето наклонял. И три нежни пращинки от цветен прашец докоснали устните му. Той, – младенецът, с устни примлясал, въздъхнал блажено, помръднал ръчичка, краченце и отново заспал. Адам се досетил, че докато той ликувал, Бог младенеца люлял, затова и мълчал.

И възкликнал Адам:

– Значи ти си помагал! Значи редом си бил, и признал си творението?

В отговор тихият глас на Отеца:

– Не толкова силно, Адам, ще разбудиш детето с ликуването си.

– Значи ти, Отче мой, го обикна, както и мен? Или от мене, обикна го повече? Ако така е, защо? Обясни! Та нали не е твое.

– Любовта, сине мой, си има продължение: новото творение – е твое продължение.

– Аз, значи, съм тук – и в него едновременно? И значи в него е и Ева?

– Да, сине мой, вашето сътворение, по всичко е подобно вам, не само в плът. В него душата и духът, като слезат се, ново пораждат. Ще продължат и вашите стремежи и така ще се умножат и радостните чувства.

– Това ще значи, че ще бъдем много?

– Със себе си земята цяла ще запълниш. Ще осъзнаеш всичко с чувство, ще възсъздадеш с мечтата твоя, в други галактики свят още по-прекрасен.

– А края на Вселената къде е? Какво ще правя аз, когато там пристигна? Когато със себе си запълня всичко и помисленото сътворя?

– Мой сине, Вселената сама по себе си е мисъл, от мисълта поражда се мечта, в материята видима отчасти. На всичкото когато доближиш до края, ново начало ще открие мисълта и продължението му. От нищото възниква ново и прекрасно Твое рождение, на мечтата твоя, на душата и стремежите ти в отражение. Мой сине, ти безкраен си и вечен, и твоите мечти творещи в тебе са.

– Отче, как хубаво е винаги, когато ти говориш. Когато редом си, да те обгърна искам. Но ти невидим си. Защо?

– Сине мой, когато моите мечти за теб, вселенските енергии в едно събираха, аз не успях и за себе си да мисля. Мечтите ми и мислите ми само теб творяха, без моя видим облик да създават. Но има видими мои творения, ти чувствай ги, не ги разбирай. Просто чрез ума да ги анализира не ще успее никой във Вселената.

– Отче, тъй хубаво ми е, когато ти говориш. Щом ти си до мен – редом е всичко. Когато се окажа на Вселената в другия край, когато появи се в душата непонятност и съмнение, тогава как да те намеря аз? Къде ще бъдеш в това време?

– И вътре в теб и редом. В теб има всичко сине, ти си властелин на всичките енергии вселенски. В теб аз уравних противоположностите на Вселената, и с това, нещо ново представляваш ти. Не давай някоя енергия у теб да преобладава. Тогава ще съм в теб.

– В мен?

– И вътре в теб и редом. В творението твое сте ти и Ева. В тебе частичка има моя, значи и в твоето творение съм аз.

– Аз твой съм син, какво за теб тогава ще бъде новото творение?

– Отново ще си ти.

– Кого повече ще обичаш – мен, какъвто съм сега, или мен като роден отново?

– Една е Любовта, надежда има повече във всяко ново въплъщение и мечта.

– Отче, колко си мъдър ти, и колко искам аз да те прегърна!

– Огледай се край теб. В творения видими са въплътени моите мисли и мечти. В материалното си битие с тях да общуваш винаги ще можеш ти.

– Аз ги обикнах, както теб обичам, Отче. И Ева обикнах, и своето творение ново. Заобикаля ме любов, да бъда в нея вечно искам.

– Мой сине, само на любовта в пространството ти ще живееш вечно.

Минавали години, както може да се каже, но времето понятие условно е. Минавали години, но както и да смятаме, смъртта за себе си дълго не познал човека. А, значи, да съществува тогава и смъртта не е могла.

ЯБЪЛКАТА, С КОЯТО ДА СЕ ЗАСИТИШ НЕ МОЖЕШ

– Анастасия, но ако всичко отначало тъй хубаво било е, какво е станало след това? Защо сега има войни и хората гладуват? Има кражби, бандити, самоубийства, затвори. Със семейства нещастни пълно е, с деца-сираци. Къде изчезнали са Евите любящи? Къде е Бог, който е обещал, че всички ние вечно ще живеем в любовта? Но впрочем, спомни си, какво е писано във Библията за това. Защото ябълка от забраненото дърво откъснал е човекът, опитал я, и Бог изгонил го от рая. Дори поставил на вратите стража, която съгрешилите обратно да не пуска.

– Владимир, не е прогонвал Бог човека от рая.

– Не, прогонил го е. За това съм чел. И при това дори проклетел го. На Ева казал, че тя е грешница и затова ще ражда в мъки, а пък Адам с пот на челото хляба ще добива. Така и всичко с нас действително се случва.

– Владимир, сам размисли, а може би, такава логика или отсъствието ѝ, на някого изгодни са, и имат своя цел.

– За логика каква тук става дума и за каква цел?

– Повярвай, моля те. Сам всеки трябва да се научи да разбира с душата си, и действителността да определи. Сам само след като размислиш, да разбереш ще можеш, че от рая не е не изгонил Бог човека. Той и до днес любящ Отец остава. Той е Бог-Любов, за туй също си чел.

– Да, чел съм.

– Къде е логиката тогава? Нали любящият родител детето си не ще изгони от дома. Родителят любящ, дори лишения търпейки, за всяко прегрешение прощава на своите деца. И не гледа безучастно Бог на всичките страдания човешки, на своите деца.

– Гледа, или не гледа – не знам. Но на всички е ясно, че не им се противопоставя.

– Но какво говориш Владимир? Разбира се, че той ще изтърпи и тази болка от сина – човека. Но докога все още може Ощеца да не се възприема? Да не се чувства любовта му, да не се вижда?

– Ти защо веднага преживяваш? Конкретно го кажи. Къде, в какво са проявленията днешни на любовта Божествена към нас?

– Когато в град отидеш, около себе си внимателно ти погледни. Килимът жив с трева чудесна, с асфалт безжизнен е покрит, наоколо –

грамади от вредния бетон, наречени домове, а между тях сноват машини, кадят със смъртоносен газ. Но сред грамади каменни, открили малко островче, тревички и цветя израстват – божии творения. И с шумолене на листа, и с птичи песни той призовава дъщерите свои и синовете да преосмислят ставащото и да се завърнат в рая.

Но все повече слабее на любовта сиянието от земята, би трябвало отдавна и от слънцето да намалее отражението. Но Той непрестанно със своята енергия усилва жителните слънчеви лъчи. Той, както и преди, обича своите синове и дъщери. Той вярва, чака и мечтае, че веднъж, на сутринта, след изгрева пореден човек внезапно ще се осъзнае, и осъзнатостта му ще върне на Земята цъфтенето първоначално.

– Как се е случило тъй на Земята, въпреки мечтанията Божии и продължава непонятни хиляда, а може би и милион години? Как е възможно толкова време да се вярва, да се чака?

– За Бога времето не съществува. Като любящ родител вярата у него не изчезва. Благодарение на тази вяра живеем всички днес. Сами живота си творим, и ползваме си свободата, от Бога предоставена. И изборът на пътя водещ към никъде, не изведнъж е станал.

– Не изведнъж, как тъй, кога? Какво ще значи „ябълката на Адама“?

– В онези времена, като сега, запълнена била Вселената с енергии множество. Със същности невидими и живи, много от тях подобни на второто човешко „аз“. Почти както и хората, те да обхващат са способни на битието всички планове, но в материално да се въплътят не им е дадено. Над тях това е преимущество на човека. В комплексите енергии на същностите във Вселената, една енергия е винаги преобладаваща. И нямат те способност да променят съотношението.

Измежду същностите във Вселената комплекси енергийни има, на Бога подобни. Подобни, но не са те Богове. За миг успели да уравновесят енергиите си, те не успяват да създадат хармония в творения живи, подобно на Бог.

И никому не се удава във Вселената да открие отговор и да разкрие тайната съкровена, чрез каква сила бил е сътворен планът материален, къде, в какво са свързващите него нишки със всичко съществуващо във Вселената. И как, за сметка на какво, планът способен е сам себе си да възпроизвежда.

Когато от Бог творила се Земята и на нея всичко, поради невиданата скорост на създаването, не успели същностите да разберат, от какво, със сила каква Бог произвежда мирозданието. Когато вече всичко

било сътворено и зримо, когато видели – по-силен човекът е от тях, изпаднали във възхищение и изумление, а после възникнало желание прекрасното видение да повторят. Същото да създадат, но свое. Желанието им все повече расло. А и сега то в множество енергии остава. В други галактики и в други светове подобие опитват на Земята да създават. Планетите, създадени от Бог, дори използвали. У мнозина се получавало подобие на земното битие, но само подобие. Хармонията на Земята, взаимовръзката на всичко с всичко, те да постигнат не успявали. Така, до днешен ден, има планети във Вселената с живот, но той е само подобие уродливо на земния.

Когато опитите много не само по-добро да създадат, но и просто да повторят се оказали напразни (а тайната си не разкривал Бог), то към човека започнали да се обръщат много от същностите. Било им ясно: щом сътворение е Божие човекът, щом е любим, обичайки не би могъл нещо да не му даде любящият родител. Напротив, възможности и по-големи могъл е Бог да предостави на човека – сина свой. Започнали да се обръщат към човека вселенски същности и до днешен ден стремят се те към него. И сега има хора, които съобщават на околните, че с тях от космоса говори невидим някой и себе си нарича разум и добра сила. Така и тогава, в началото, те ту с назидание, ту с молба обръщали се към човека. И една е същността на всичките въпроси, различно само е маскирана: „Кажки, как и със сила каква са сътворени земята и всичко на нея съществуващо, как, от какво си сътворен велик човеко?“

Отговор никому човекът не е дал. Самият той на този въпрос не знаел отговора, и сега не го знае. Но нараствал интересът в него, и от Бога започнал човекът да изисква на въпроса отговор. Не случайно не отговарял Бог. Да вразуми опитвал се човека, като молел от мислите си да премахне въпроса:

– Мой сине, моля те, твори. На тебе дадено ти е в земни простори и в други светове да твориш. Помисленото от мечтите ти ще се реализира. Моля те само за едно, не анализирай, със сила каква се върши всичко.

– Анастасия, не ми е ясно защо, Бог даже на човека, сина свой, не е поискал да обясни за техниката на творението?

– Аз мога само да предположа. Дори на своя син като не давал отговор, Бог от беди да го опази искал, предотвратявайки война вселенска.

– Не виждам връзка никаква между отсъствието на отговор и вселенската война.

– Ако би била разкрита тайната на сътворението, то би могло на други планети вселенски, равни на земните по сила да възникнат форми

на живот. Двете сили биха поискали да се изпитат една друга. Възможно би било да бъде мирно състезанието, но възможно и да бъде подобно на земните войни. И тогава да започне би могла война вселенска.

– Действително, и нека по-добре на Бога техниката на творене да си остане тайна. Дано и без подсказване, да не я разгадае някоя от същностите.

– Аз мисля, че не ще я разгадае никой и никога.

– Защо си тъй уверена?

– Тя е такава тайна, че ясна е, и едновременно я няма, и едновременно е не една. Увереност ми дава и самата дума „сътворение“, когато втора дума добавиш към нея.

– Каква?

– Втората дума е – „вдъхновение“.

– Е и какво? Какво могат да значат двете думи заедно?

– Те...

– Не! Стой! Мълчи! Помня как ти говореше, че мислите, а значи и словата не изчезват никъде, а в пространството наоколо витаят и да ги чуе всеки може. Така ли е ?

– Така.

– И същностите да ги чуват могат?

– Да.

– Тогава мълчи. Защо да им подсказваш?

– Владимир, не се безпокой, само малко като открия от тайната, може би, ще мога да покажа безсмислието и бесплодността на опитите им непрестанни. За да разберат и да престанат да безпокоят човека.

– Е, щом е така, кажи, какво ще значи „сътворение“ и „вдъхновение“?

– Сътворение значи, че Бог като творил използвал е частички от енергиите всички във Вселената и своя, и даже ако заедно се съберат всичките същности вселенски, за да сътворят подобно на Земята, една енергия не ще им достигне. Тази, която присъща е като идея на Бог, и е родена в Божествената му мечта. А „вдъхновение“ ще значи, – в порив на вдъхновение се вършели творенията. Кой от ваятелите и художници велики, творили вдъхновено, след туй ще се опита да разкаже как четка е държал, какво е мислел, и къде стоял е, – вниманието на туй не е обръщал, погълнат от работата си. Освен това, има и енергия на Любовта, изпратена от Бога на Земята. Тя е свободна, не подвластна никому и, върна на Бог, тя служи само на човека.

– Колко е интересно всичко, Анастасия! Мислиш ли, дали ще чуват

тези същности, ще разберат ли?

– Ще чуят, и може би ще разберат.

– И това, което говоря аз, също ли ще чуят?

– Да.

– Тогава ще им направя равносметка. Хей, същности, сега да ви ясно! Не се залепяйте за хората. Не ще да разгадаете замисъла на Твореца! Е как е, Анастасия, добре ли им го казах?

– Много точно прозвучаха последните ти слова: „Не ще да разгадаете замисъла на Твореца!“

– А те отдавна ли опитват се да разгадаят?

– От момента, когато земя и хора са се появили, така до днешен ден.

– И с какво са навредили на Адам или на нас техните опити?

– В Адам и Ева са вселили гордост и егоизъм. И да ги убедят могли в лъжлива догма: „Да се създаде по-съвършено нещо от вече съществуващото, трябва да се разглоби и да се види как функционира творението съществуващо“. Твърдели често: „Строежа опознай на всичко, тогава над всичко ти ще бъдеш“. Надявали се, че когато Адам започне да анализира творенията Божии, строежа да осмисля и предназначението им, с ума ще разбере взаимовръзката в какво е между творенията. Те произведените мисли на Адам ще видят и ще разберат, как подобно на Бог ще могат да творят.

В началото Адам внимание на съветите не обръщал и на молбите. Но веднъж, Адам да посъветва Ева решила: „Аз чувам, гласове твърдят, че по-прекрасно и по-лесно у нас всичко ще се получава, когато опознаеш строежа вътрешен на всичко. Защо тъй упорито със съветите не се съгласяваш? Не е ли по-добре да ги последваш поне веднъж?“

Първо дървесно клонче с прекрасни плодове счупил Адам, после... После... виждаш сега и сам, че спряла е творещата мисъл на човека. И досега той все анализира и разваля, опитвайки да опознае строежа на всичко и спрялата му мисъл строи все примитивно.

– Анастасия, спри. Съвсем неясно стана. Защо ти смяташ, че спряла е човешката мисъл? Когато нещо се анализира, напротив смята се, че нещо ново се познава.

– Владимир, човекът е така устроен, че не се налага да анализира нищо. В него... Как да го кажа по-ясно? В човека, в зашифрован вид се пази всичко. А шифърът разкрива се тогава, когато включва се мечта във вдъхновение твореща.

– Е, все едно пак не е ясно, каква вреда може да има от анализите и

защо те спират мисълта. Ти по-добре дай пример.

– Да, правилно. Ще се опитам с пример. Представи си, че пътуваш към цел определена с колата си. Но изведнъж ти идва мисъл, да видиш как двигателят работи, и какво завърта колелото. Ти спираш своя автомобил и започваш да разглобяваш мотора му.

– Е, ще разбере, какво и що, а после сам ще си го ремонтирам. Какво тук лошо има?

– Но нали, докато разглобяваш, е спряно движението ти. Навреме ти целта не ще достигнеш.

– Затова пък повече ще знам за машината. С какво е лошо новото знание от мен придобито?

– Защо ти е то? Не да ремонтираш е твоето предназначение – а да се наслаждаваш на движението и да твориш.

– Неубедително ти почна да говориш, Анастасия. Нито един шофьор с тебе не ще се съгласи. Е, може би тези, които карат нови чуждестранни марки, японски, или „Мерцедес“, те рядко се повреждат.

– Творенията Божии не се повреждат и сами способни са да създадат на себе си подобни, така че за какво е нужно да ги разглобяваш?

– Как защо – поне от интерес.

– Прости ми, Владимир, ако неудачен се окаже примерът ми. Позволи ми друг да ти представя да опитам.

– Опитай.

– Пред теб стои жена прекрасна. Влечение към нея в теб гори, тя ти допада. И ти не си й безразличен, и в творение да се съедини с теб тя стреми се. Но миг преди порива на двама ви към съединение и сътворение, на теб ти идва мисъл да разбереш жената от какво се състои. Как вътре органите ѝ работят. Стомаха, дробовете. Какво яде и какво пие. Как в момент интимен това ще заработи?

– Край. Нищо повече не казвай. Хубавичък пример намери. Няма да има близост, и творение. Няма да се получи, когато дойде тази проклета мисъл. Веднъж и с мен се случи. Дълго ми харесваше една жена, но тя не се отдаваше, а щом се съгласи, аз изведнъж помислих, как по-добре да сторя всичко, и някак си се усъмних в способностите си. Така и нищо не се получи. Беше такъв позор, че и страх изпитах. Питах приятел после и с него се беше случвало. Дори при лекар ходихме. Лекарят ни каза, че е заработил психически някакъв фактор. Не трябвало да се съмнявам и да се старая да разбирам, какво и що. И мисля заради този фактор, пострадали са мъже не малко. Сега разбирам: всичко е заради тези същности, заради Адам, на Ева заради съвета. Постъпили са лошо

те тогава.

– Защо виниш само Адам и Ева? Ти виж сега Владимир, не продължава ли човечеството упорито само тази грешка да повтаря, заветите на Бог като нарушава? На Адам и Ева последствията не били са ясни, но защо сега човекът продължава все тъй упорито всичко да разваля? Живите творения да разрушава? Днес! Когато са последствията тъй явни и печални.

– Не зная. Може да е нужно някак да се раздрусат всички? А то сме се зациклили в разбори непрестанни. Сега си мисля – напразно все пак Бог не е наказал Адам и Ева както трябва. Да беше зад тила Адам ударил, че от главата глупостите да избие, заради тях и днес човечеството страда. А Ева с камшик да беше шибнал по меките части, да спре съветите си.

– Владимир, Бог пълна свобода е дал на човека, и в мислите си наказания от себе си не е предвидил. Освен това в мислите стореното, с наказание не се изменя. Деяния погрешни ще се извършват дотогава, докато първоначалната не се изменя мисъл. Кажи, например, ти как считаеш, кой смъртоносната ракета е изобретил и ядрената ѝ бойна глава?

– Академик Корольов в Русия ракети е строил. А преди него Циолковский теоретично за тях говорил е. Стараят се и американски учени. Изобщо, човешки умове мнозина в ракетостроенето работят. И много изобретатели в страни различни.

– Владимир, изобретателят на всички ракети и на всички смъртоносни оръжия, в действителност е само един.

– Как може да е един, когато над създаването на ракети в разни страни научни институти цели работят и един от друг запазват в тайна достиженията си? В това се състои и надпреварата във въоръжението, кой по-бързо и по-съвършено оръжие ще построи.

– На всички хора, които себе си изобретатели и учени наричат от независимо коя страна, той, този единствен изобретател с удоволствие подсказва.

– И къде, в коя страна живее той и как се казва.

– Мисъл на разрушението. Тя отначало, в един човек промъкнала се и тялото му материално завладяла, и произвела копие от камък. После пак тя направила стрела, и от желязо наконечник.

– Но ако знае всичко тя, е, тази де – мисълта на разрушението, защо направо не е направила ракетата?

– Планът материален на битието не веднага всичко възплъщава. Забавяне в материята, за осмисляне Създателят е дал. На разрушението в

мисълта, и копието, и това оръжие, което има днес, и бъдещото, все по-смъртоносно, отдавна произведени са. За да се въплъти в плана материален на Земята не само копие, наложило се множество заводи да се построят, лаборатории, които днес научни се наричат. Под външно благовиден предлог въвличали се все повече хора за въплъщение на мисъл смъртоносна.

– А за какво е нужно, така да старее неуморно?

– За се утвърди. За да унищожи целият земен материален план. За да покаже превъзходството на всеразрушаващите енергии на своята същност над всичко вселенско, над всички и над Бог. И действа тя чрез хората.

– Ама че гадина хитра! И как да я изгоним от Земята?

ИНТИМНИ ВРЪЗКИ С НЕЯ ДА СЕ ИЗБЯГВАТ

– Като не се допуска в себе си нейно проникване. Жените да избягват интимни връзки, с онези мъже, допуснали до себе си за разрушението мисъл, така отново и отново да не я възраждат.

– Оха! Ако загуй жените се сговорят, научни и военни умове ще се побъркат.

– Владимир, ако така жените почнат да постъпват, няма повече да има на земята войни.

– Това е вярно. Ти, Анастасия подхвана здраво всичките войни. Добре го даваш, твоята идея войните всички може да съкруши. Действително кой от мъжете ще поиска да воюва, когато от жените, никоя с него няма да поиска да преспи и да му даде потомство. И така се получава, че който започне война, сам себе си, а и потомството си ще убие.

– Ако жените да постъпват тъй поискат, война не ще започва никой. Грехопадението Евино и своето, пред себе си и Бога, от днес жени живеещи ще се изкупи.

– Какво тогава на земята ще се прави?

– Отново в цветовете изначални земята ще цъфти.

– Упорита си, Анастасия, на своята мечта както преди си вярна. Но и наивна си. Как може да вярваш във всички жени на Земята?

– Но как аз на жените да не вярвам, Владимир, когато зная, че в жената всяка, живееща днес на земята, Божествената същност се съдържа. Така че нека, нека в пълна красота да се разкрие тя. Богини! Жени от земята Божествена! Божествената същност в себе си вие разкрийте. Себе си покажете на цялата Вселена с красотата на първоизточника. Вие съвършено сте творение, от Божествена мечта сте сътворени. Вие, всяка една от вас, да усмири способна е енергиите на Вселената. О, жени, богини на Земята и Вселената!

– Анастасия, как да се твърди възможно е, че всички жени на Земята богини са? Смешно ми става направо от твоята наивност. Представи си! Всички те – Богини. А тези, които зад щандове стоят, в магазините и по разните сергии? Чистачките, миячките и келнерките. Тези, които в къщи в кухнята ден след ден само варят, пържат, и тръшкат съдовете – също ли са Богини? Изобщо ти сама богохулстваш. Как може наркоманките, проститутките – богини да наричаш? Е, ако да речем в храм... или на бал, танцува прекрасна дама, за такива се случва да се каже: тя е

богиня. А грозничките разни, облечени в демодирани парцалки, никой не ще нарече богини.

– Владимир, редът в съвременните обстоятелства заставя всеки ден земните богини да бъдат в кухнята. Ти твърдеше, че аз приличам на зверче, че моят бит е примитивен, а цивилизован само е бита, в който ти живееш, но тогава защо жените в твоята цивилизация част от живота си прекарват в кухнята? Принудени да мият под, от магазини тежести да влачат? С цивилизацията твоя ти се кичиш, а в нея защо има толкова мръсотия? И защо превръщате в чистачки богините прекрасни на земята?

– Къде си виждала в чистачката богиня? Тези, които нещо струват, блестят в конкурсите по красота, в разкош потъват, да се оженят за тях всички искат. Но само за богати те се омъжват. А грозничките и на бедния не трябват.

– Всяка жена си има красота. Не всеки път е дадено да се разкрие. Тази красота велика, не можеш да измериш, като талия например. Дължината на краката, гърдният размер, цвят на очите тука не са важни. Тя е отвътре у жената, и в младо момиче, и у дама престаряла.

– Как пък не, и в престарели дами. Какво ще кажеш и за бабите пенсионерки! Те според теб също ли са прекрасни богини?

– По своему и те прекрасни са. И независимо от унижения житейски и преломи множество в съдбата, всяка жена, която започнали са баба да наричат, възможно е внезапно сутрин някоя, да осъзнае, със зора да се събуди и да се разходи по росата, с лъч осъзнатост на слънцето да се усмихне и тогава...

– И какво тогава?

– Да се влюби в нея някой да накара. Любима самата тя да бъде и да му отдаде на любовта си топлината. – На кого?

– На она единствен неин, който богинята в нея ще може да осъзнае.

– Такова не се случва.

– Случва се. Попитай възрастните. Ще узнаеш, колко романи пламенни при тях се случват.

– Ти сигурна ли си, че могат да променят света жените?

– Способни са! Способни без съмнение, Владимир. Изменяйки приоритетите на своята любов, те като творение Божие съвършено, ще върнат на земята нейният прекрасен изначален вид, земята цяла ще превърнат в градина цъфтяща на Божествената мечта. Те са творения на Бога! На земя Божествена прекрасни са богини!

ТРИ МОЛИТВИ

– Анастасия, ти за Бог говориш, а как му се молиш? Или не молиш се съвсем? Много хора в писмата си искат за това да питам.

– Владимир, какво разбираш под думата „молиш“?

– Как какво? Нима не е ясно? Да се молиш... значи да се молиш. Ти какво, не разбираш ли значението на тази дума?

– Едни същи думи, по различен начин се възприемат от хората и смисъл се усеща различен в тях. За да говоря самата аз по-ясно те попитах как разбираш ти молитвата?

– За смисъла ѝ не съм мислил много. Но все пак една молитва главна знам наизуст и понякога я казвам – за всеки случай. Някакъв смисъл явно в нея има, щом мнозина си я казват.

– И какво? Научил си молитва, а не си поискал нейния смисъл да разбереш?

– Не че не съм искал, а някак не съм се замислял над смисъла. Мислех, че е ясен за всеки, за какво да се замислям? Молитвата това е просто с Бога разговор.

– Но ако за главната молитва се разбира, че е с Бога разговор, кажи как може с Бога – свой Отец без смисъл да говориш?

– Не знам как. Ама ти какво наистина се хвана с този смисъл? Сигурно той е бил известен на тези, които молитвата написали са.

– Но ти нали от свое име с Ощеца свой би искал да говориш?

– Разбира се. Всеки с Ощеца искал би от свое име да общува.

– Но как „от свое име“, като при това се произнасят думи чужди, че и без да се замисляш, какво зад тях стои?

Мен отначало малко ме раздразни придиричивостта на Анастасия относно смисъла на научената от мен молитва, но после на самия мен ми стана интересно да определя заложения в молитвата смисъл. Защото като от само себе си в главата ми се появи мисъл: „Как се получава така? Молитва съм научил, повтарял съм я не е един път, а ето че над това, което е в нея, почти не съм мислил. И би било интересно да разбере, щом съм я научил.“

И казах на Анастасия:

– Е, добре, аз ще помисля някога над смисъла.

А тя в отговор:

– Защо „някога“? Нима сега, ето тук, не би могъл да кажеш своята

молитва?

– Защо да не мога? Мога разбира се.

– Тогава Владимир, кажи тази молитва, която сред всичките ти главна назова, и чрез която си опитвал да говориш с Отеца.

– Ами че аз само една и знам. И я научих затова, защото сякаш за главна я считат другите.

– Нека е така. Кажи молитвата си, а аз ще проследя за мисълта ти.

– Добре. Слушай.

Аз казах на Анастасия молитвата „Отче наш“, където ако си спомняте, словата са такива:

Отче наш, ти който си на небето!
Да се свети името Ти.
Да дойде царството Ти,
Да бъде волята ти,
Както на небето, така и на земята.
Хлябът наш насыщен дай ни днес,

...

И не ни въвеждай в изкушение,
Но ни избави от лукавия.
За Твоео царство, и сила, и слава
В името на Отца и Сина и Светия Дух
От днес и во веки веков. Амин.

Замълчах и погледнах Анастасия. А тя навела надолу глава, не ме гледа и също мълчи. И така седя мълчалива и тъжна, докато не издържам и не попитам:

– Защо мълчиш, Анастасия?

Тя, без да вдига глава произнесе:

– Когато казваше молитвата си, Владимир, опитвах мисълта ти да проследя, и чувствата, и смисъла на обръщението. Смисълът на думите в молитвата за мен е ясен, но ти не всички в нея си разбрал слова. Едва родилата се мисъл твоя се прекъсваше, загубваше се, а чувства изобщо нямаше. Ти без да знаеш значението на много думи от молитвата, не се обърна към никого. Просто я каза.

– Ами че аз, като всички я казах. Аз съм бил в църква, там още повече неясни думи има. Другите хора слушах как я казват. Мърморят я в скороговорка и толкоз. А аз пред тебе ясно и бавно я произнесох, за да

разбереш.

– Но преди това ти каза: „Молитвата – към Бог е обръщение“.

– Да, казах.

– Но Бог е наш Отец, и Той е личност, жива субстанция е. Способен е да чувства Отецът и да разбере, когато нормално ражда се общуване. А ти...

– Какво аз? Нали ти казвам, че всички така правят, когато към Бога се обръщат.

– Представи си, че пред теб Полина, дъщеря ти, започне монотонно нещо да говори, а във фразите си непонятни даже за себе си, използва думи. На теб, бащата, такова обръщение от дъщерята ще ти хареса ли?

Като си представих такава ситуация, направо страшновато ми стана. Стои пред мене дъщеря ми, дрънка нещо като малоумна, и сама не разбира какво иска. И за себе си реших: „Ще разбере осмислено молитвата. Не бива безсмислено слова да се изричат. А то се получава иначе, че аз като глупак малоумен пред Бога се представям. А нека, на който както му харесва да я казва. Аз обезателно молитвата ще разбере. На словата непонятни само ще трябва да намеря превод. И защо ли в църквите неясен някакъв език говорят?“ А вече на глас на Анастасия казах:

– Ти знаеш ли, навярно тук е преводът непълен и неясен и затова, както ти каза и мисълта се губеше.

– Владимир, смисълът можеш да разбереш и с този превод. В него, разбира се има слова, вече излезли от употреба речева. Но смисълът е ясен, когато над него се замислиш и определиш какво за теб е важно и за Отца приятно. Какво ти искаш, произнасяйки молитвеното обръщение към Отеца?

– Ами, каквото в думите е казано, това навярно и аз искам. Хляб да даде, грехове и дългове да опрости, да не ни въвежда в изкушение, а да ни избави от лукавия. Всичко е ясно там.

– Владимир, Бог за своите синове и дъщери храна е дал още от тяхното рождение. Наоколо ти погледни, за теб отдавна всичко направено е. Родителят любящ и без молби греховете опрощава, а в изкушение и не помисля да ни въвлече. Способности у всеки вложил е Отецът да не се поддава на лукави постулати. Защо обиждаш ти Отеца с незнанието си, че всичко отдавна вече претворено е? Около теб са вечните му дарове. Любящият родител, всичко отдал на своето дете, какво да стори още?

– Ами ако все пак той нещо още не е дал?

– Бог е максимален. На синовете си и своите дъщери, той всичко

изначално е предоставил. Всичко! И напълно! Той, като родител беззаветно любещ детето си, за себе си не е представил по-голямо благо, от радостта на битието радостно на своите деца! На своите синове и дъщери!

Кажи Владимир, какви ли чувства Отецът може да изпита, след като отдал е на децата всичко изначално и виждащ децата си пред него да стоят и без умора да изискват: „Още и още, опази, спаси, ние сме безпомощни, ние сме нищо“? Отговори, моля те. Ето и ти, като родител, или приятел твой, дали би искал деца подобни да има?

– Веднага тука няма да ти отговоря. Сам ще разбере, когато на спокойствие помисля.

– Да, да разбира се, добре, Владимир. Моля те само, когато се намери време, да помислиш, какво би искал да чуе от теб Оцеца, покрай молбите ти.

– Какво, и Бог ли може от нас нещо да иска? Какво?

– Това, което всеки от децата си би искал.

– Кажи Анастасия, самата ти към Бог с молитва обръщаш ли се някога?

– Да, обръщам се.

– Тогавка кажи ми своята молитва.

– На теб Владимир не мога. Молитвата ми е за Бог предназначена.

– Нека е към Бог, а аз ще слушам.

Анастасия стана, разтвори ръце, отвърна се от мен и произнесе първите думи. Обичайни думи на молитва, но... отвътре в мен сякаш всичко трепна изведнъж. Тя ги произнесе така, както ние никога не казваме молитва. Тя говореше така, както хората към най-любимото и родното се обръщат. Всички интонации от живото общуване в речта ѝ бяха. И страст, и радост, и възторг отчаян, и сякаш редом беше този, към когото пламенно Анастасия се обръщаше:

Отче мой, навсякъде живящ,
 Благодаря за светлината на живота,
 На Царството ти за реалността,
 За любящата воля. Нека добро да бъде.
 За ежедневната храна, благодаря Ти!
 И за търпението Ти,
 За прошката на прегрешенията по земята Ти.

Отче мой навсякъде живящ,

Аз Твоя дъщеря съм сред творенията Твои.
Не ще допусна в себе си ни грях, ни слабост,
Достойна за делата Твои аз ще бъда.
Отче мой, навсякъде живящ,
Аз Твоя дъщеря съм и за Твоя радост,
Със себе си аз Твоята слава ще преумножа,
И бъдещите векове в мечтата Твоя ще пребъдат.
Ще бъде тъй! Така аз искам! Аз Твоя дъщеря съм
Отче мой, навсякъде живящ!

Анастасия замълча. С всичко, което наоколо бе, тя да общува продължи. Край нея, сякаш засия светлина. Когато словата на молитвата си тя изричаше, наоколо нещо невидимо се случваше. И това невидимото се докосна и до мен. Не с външно – с вътрешно съприкосновение. От него внезапно стана хубаво, спокойно. С отдалечаването на Анастасия от мен, това състояние отмина, и аз след отдалечаващата се Анастасия изрекох:

– Докато ти молитвата изричаше, до тебе сякаш някой редом беше, способен да ти отговори.

Анастасия се обърна към мен, радостно лицето ѝ беше. Тя разпери ръце встрани, усмихвайки се завъртя се, сериозно гледайки ме в очите, след това и каза:

– Владимир, нашият Бог Отец с молба за всеки също говори и на молитвата ни отговаря.

– Но защо тогава словата негови да разбере не може никой?

– Словата? Толкова много думи с различен смисъл има в земните народи. Различни толкова езици и наречия. Но има и език един за всички. Езикът единствен на възвания божествени. Той е изтъкан от шумолене на листа, от птичи песни и вълни. Има и аромат и цвят езикът божествен. С този език, на всеки на молбата и молитвата Бог отговаря молитвено.

– Да преведеш, дали би могла ти, със слова да кажеш, какво на нас говори Той?

– Могла бих, примерно.

– Защо примерно?

– По-беден много нашият език е от този, с който Бог на нас говори.

– Все пак, кажи го както можеш.

Анастасия ме погледна, напред ръце протегна, и гласът... внезапно гръдният ѝ глас възкликна:

Сине мой! Сине мой скъп!
Тъй дълго чакам аз. Все чакам.
В минутата-година, на века в мига,
аз чакам.
На теб всичко съм дал. Земята цялата е твоя.
Във всичко си свободен ти. Сам пътя си избираш.
Само те моля, сине мой, мой скъпи син,
Щастлив ти бъди.

Не виждаш мен.
Не чуваш мен.
В ума ти – тъга и съмнение.
Вървиш. Но накъде?
Към какво се стремиш?
И все кланяш се някому.
Ръце ти протягам.
Мой сине, сине Мой скъп,
аз моля те, щастлив бъди.

Ти пак заминаваш. А пътят е заникъде.
Земята по този път ще се взриви.
Във всичко свободен си, и светът се взривява,
Взривява се и съдбата ти.
Във всичко ти свободен си, и аз ще устоя.
С последната тревичка ще те възродя.
И отново ще сияе светът край теб,
Само щастлив бъди ти, моля те.

Тъга сурова има по лицата святи,
Теб плашат те със съд и ад.
Говорят ти – Съдии аз ще пратя,
Но аз само моля се за туй,
За времето, когато пак ще бъдем двамата.

аз вярвам – ще се върнеш ти,
аз знам, че ти ще дойдеш.
Отново ще прегърна теб.
Не съм пастрок аз! аз съм твой Отец!
аз твой съм Аве Отче, ти си Мой роден син.
Сине мой скъп,
Ние ще бъдем щастливи с теб!

Когато Анастасия млькна, аз не веднага дойдох на себе си. Сякаш продължавах да чувам всичко, което звучеше наоколо, а може би чувах как в мен самият кръвта се движеше в необичаен ритъм. Какво разбрах? И до сега не зная.

Тя в трактовка своя молитва пламенна на Бога към човека изрича-ше. Дали са верни или неверни думите, кой сега ще каже? И да обясни кой може, защо те чувствата така вълнуват? И аз сега какво правя? В осмислено вълнение ли пиша по листа или неосмислено... Побърквам ли се? Дали не смесвам думите ѝ с тези, които бардовете сега от нейно име пеят? Може да е всичко. Други вместо мене може би ще разберат. И аз да разбира ще се опитам, щом допиша. И отново пиша. Но отново, както там в леса, сякаш провирайки се през завеса, изведнъж звучат молитвените думи от тайгата. И пак въпрос. Мъчителен въпрос, и той до днешен ден стои пред мене. Застава пред мен с картини от нашия живот и с размишления. Да си отговоря аз боя се сам. Но и да го държа в себе си само, не е по силите ми. Може би, някой ще може убедителен да намери отговор.

Молитвата! Тази молитва на Анастасия! Само едни думи! Думи на отшелница от тайгата, необразована, със своеобразно мислене и начин на живот. Само думи. Но защо тогава всеки пък когато зазвучат, настръхват косъмчета по ръката, която пише, и кръвта под тях по бързо запулсира? Пулсира и секундите отмерва, през които, е нужно да решим, кое е по-добро и как нататък да живеем. Да молим ли Добрия Отец – спаси ни, дай, и поднеси? Или така решително и от душа, така като Анастасия, да заявим:

Отче мой, ти който си навсякъде,
Не ще допусна в себе си ни грях, ни слабост.
Аз син съм Твой, и съм за тебе радост
Със себе си аз славата ти ще преумножа...

Какъв смисъл в молитвата ще бъде по-приятен на Бог? Какво трябва да направя аз или ние заедно? По кой път да вървим?

Отче мой, ти който си навсякъде,
Не ще допусна в себе си ни грях, ни слабост...

Но откъде да взема сили, за да кажа това? И после казаното да изпълня!

РОДЪТ НА АНАСТАСИЯ

– Кажи, Анастасия, как се е случило, че ти и прародителите ти в зънтнена гора, живеете далеч от обществото вече хиляди години? Ако, както ти твърдиш, човечеството единен организъм е, и всички имат общи корени, защо сред другите родът ти като изгонен е?

– Ти си прав, един родител имат всички. Има и родители, които ние виждаме. Но има още, свобода на избор човешката съдба, по своя воля да поеме път, към цел определена. Между всичко друго, зависи изборът на чувствата от възпитанието.

– И кой далечните ти прародителите така възпитал е, че до днешния ден родът ти е така различен? С начина си на живот, с разбирането си?

– Още в онези времена далечни... Далечни казах аз, а било е сякаш вчера. По-добре ще е така да кажа: като настъпили онези времена, в които да не твори човечеството заедно, а да анализира творенията Божии се устремило, когато летяло вече копието и кожата одрани от животни по тялото човешко се почитали като достойнство, когато променило се на всички съзнанието и тръгнало по пътя водещ към днешния ден, когато не към сътворение, а към познание се устремила мисълта човешка, внезапно да разбират хората започнали, как и в следствие на какво, мъжът с жената сливайки се, велико удовлетворение способни били да изпитат. Тогава мъжете за пръв път жени започнали да взимат, а жените да отдават себе си не за сътворение, а за да получат за двамата приятно удовлетворение.

На тях им се струвало, както и на днес живеещите хора им се струва, че то се случва всеки път, когато сливат се мъжкото и женското начало, тяхната плът и видимите им тела.

В действителност удовлетворението от сливането само на плътските тела непълно е и скоротечно. Единствено за удоволствие в деянията, другите планове на човешкото „аз“ участие не вземат. А към усещане за пълнота стремил се човекът, сменяйки тела и начините на съединение, но и до днес напълно не го получава.

Последствие печално от утехи плътски станали децата. Лишени били от осмислени стремления към претворяването на Божествената мечта. Да раждат в мъки почнали жените. И децата растящи, да живеят в мъки обречени били, поради липсата на трите плана на битието, което

не позволявало им да постигнат пълно щастие. Така до днешен ден дошли сме ние.

Една от първите жени, в мъчения която родила детето си, видяла, че момиченцето новородено, от раждането ѝ с повредено краче било и хилавичко, даже не изплакало. И още видяла жената, че този, който на плътската утеха с нея наслаждавал се, към раждането равнодушен си останал, и с друга жена се занимавал. Възнегодувала жената, която майка станала случайно, срещу Бога. Новороденото свое момиченце хванала грубо, и от всички по-далеч, в гората гъста и необживяна от хората побягнала. Спряла в отчаяние да си поеме дъх, с ръка от бузите изтрила си сълзите, и всеки път слова към Бога със злоба хвърляла: „Защо в прекрасния ти, според тебе, свят такава болка има, има зло, има отричане? Аз не изпитвам удовлетворение, когато гледам света от теб създаден. Цялата горя от отчаяние и злоба. Аз съм захвърлена от всички. И този, с когото милвах се, сега е с друга, за мен е забравил. И тях ти си създал. Той е твой, предалият ме, той ми измени. Тази, която с него е сега, също е твоя. Те твои са творения, нали? А, аз? Аз искам да ги удуша. От злоба към тях аз горя. Безрадостен ми стана твоят свят. Що за съдба за мене си избрал? И защо така уродливо и полумъртво дете ми се роди? Не искам да го виждат. Няма радост в мен от съзercание такава.“

Жената не положила, а грубо хвърлила в тревата горска кълбенцето едва живо – дъщерята своя. И с отчаяние и злоба изкрещяла, обръщайки се към Бога:

– Нека да не вижда никой дъщерята моя! Ти я гледай! Гледай мъченията, които сред творенията твои се случват. Тя няма да живее. Аз няма да успея да изхраня роденото дете. Злоба изгаря млякото в гърдите ми. Отивам си. Но ти я гледай! Виж, от теб в създадения свят несъвършенство колко много има. Нека умре пред теб новороденото. Нека умре сред творенията, които създал си ти.

С отчаяние и злоба от своето момиченце майката избягала. А новородената сама, безпомощно кълбенце, което дишало едва, останала в тревата горска. Владимир, моя прамайка далечна тази новородена била.

Усетил Бог излъчваните от земята отчаяние и злоба. Печал и състрадание изпитвал към нещастната, ридяеща жена. Но любещият я, Отец невидим не можел да променя нейната съдба. Венец на свободата, даден от него имала жената бягаща от отчаянието. Съдбата своя всеки сам твори. Планът материален не е подвластен никому. Само човекът негов господар е пълноправен.

Бог е личност. Отец на всичко, той не съществува в плът. Не в плът.

Но има в него комплекс от всичките енергии вселенски, както и от всички чувства присъщи на човека. Той да се радва може, а може да тъгува, когато някой от синовете му или от дъщерите избира свой път към страданието. С бащинска нежност към всичко Той пламти, и всеки ден, без изключение, ласкае цялата земя на любовта с лъчи. Той всеки ден надеждата не губи, че Неговите дъщери и синове, ще тръгнат по Божествен път. Не по команда, не от страх, а свободно да определят те пътя към съвместното творение, към ново рождение и към радостта от съзерцанието му. Той вярва, нашият Отец, и чака. Продължава чрез себе си живота. Целият комплекс от чувствата човешки е в нашия Отец.

Дали ще може някой някога да си представи, какво е чувствал Бог като Отец, когато в Неговия лес, сред Негови творения, детето Негово новородено тихичко умирало?

Не плачело момиченцето и не крещяло. Малкото сърце ритъм забавляло. Само понякога с устенца тя търсела на майка си гърдата животелна, искала да пие.

Бог няма ръце от плът. И всичко виждаш, не можел да притисне той момиченцето към гърдата си. Всичко отдал, какво той още можел да даде? И тогава, способният Вселена цяла да запълни с мечтата си, над онзи лес като кълбо се свил. В кълбенце малко, способно, при бързо разширение, необятните вселенски светове да разпилее. Той концентрирал над леса енергията цяла на любовта си. Любовта към всичките Свои творения. Той възплъщавал се чрез тях в деянията свои земни. И те...

На момиченцето все лежащо на тревата, капчица дъжд докоснала устните вече посинели, и тутакси ветрец полъхнал топъл. Пращец изпаднал от дървото и детето него вдъхнало. И ден отминал, настъпила нощ, и не умряло момиченцето. Горските твари, всички зверове, от негата Божествена погалени, момиченцето за своя рожба признали.

Минавали години, тя растяла и станала девойка. Лилит ще я назова.

Когато стъпвала по озарената от изгрева трева, „Лилит“ радостно всичко викало! Лилит с усмивката си озарявала и галела света, от Бог създаден край нея. И всичко обкръжаващо Лилит така приемала, както своята майка и баща приемаме ние.

Вече пораснала, тя все по-често към края на гората приближавала. Тихичко криейки се сред треви и храсти, тя следяла, как хората, така приличащи на нея, живеят странен някакъв живот. Те от творенията Божии все повече отдалечавали се, строили жилища, рушели наоколо всичко, и в кожи животински се обличали. Убивайки Божия твар те се възхищавали, и възхвалявали по-бързо убиващите. От умъртвеното все

нещо създавали. Не знаела още Лилит тогава, че като творили мъртво от живото, за умни хората се смятали.

Към хората тя се стремяла, за да им каже, че може да донесе на всички радост. Съвместно тя желала сътворение и от съзерцанието му – радост. В нея все повече нараствала потребността за раждане на ново, живо божествено творение.

Своят взор отправяла тя често към един. Сред другите невзрачен той изглеждал. Недалече копието мятал, неуспяващ считал се в убийствата, замислен бил и пеел често тихо, уединен мечтаел си за нещо свое.

Лилит веднъж пред хората излязла. Дарове горски животелни, събрани носела в лозова кошница към хорската тълпа, и към стоящи край убито слонче, за нещо спорещи мъже. Сред тях и той бил, нейният избраник. Щом я видели, всички замълчали. Лилит била прекрасна. И без да знае, че у мъжете вече плътските желания преобладавали над всичко, тя голото си тяло не прикрила. Тълпата хукнала към нея. Тя, даровете свои оставила на тревата и гледала очите на бягащите как в похот горели. И той, избраникът ѝ, хукнал след тях.

Дори от разстояние усетила Лилит внезапно, че тънките струни на душата ѝ докоснала вълна от агресия. Пристъпила назад, обърнала се и побягнала от приближаващите воини мъже.

Дълго преследвали я, от желания горящи. Тя леко бягала без да се умори, а гонещите я обливали се в пот. Не било им съдено Лилит да хванат. Не знаели онези, които пожелали прекрасното да хванат, че да познаят прекрасното, отвътре в себе си същото трябва да извикват.

От бягането воините се уморили. Загубили от погледа си Лилит, обратно тръгнали и се заблудили. Все пак накрая пътя те открили.

Един в гората да блуждае само продължавал. Уморен, приседнал на дърво той и запял. Лилит, тихичко кривейки се, наблюдавала го и слушала, как песен пеел този, към когото се стремяла, и този, който с всичките мъже след нея бягал. Все пак пред него макар и отдалеч излязла тя, да му покаже пътят към дома. И тръгнал той, не хукнал да я гони. Когато стигнали до края на гората, когато той видял огньовете на стана си, забравил всичко и към тях затичал. Гледала бягачия си избраник Лилит. Ту биело сърцето ѝ необичайно, ту изведнъж замирало, когато Лилит за себе си повтаряла: „Бъди щастлив сред другите и ти, любими, щастлив бъди. О, как бих искала не песен тъжна, а щастлива песен от теб да чуя тук в моята гора.“

Внезапно бягачият спрял, замислен към гората се обърнал, после към стана все тъй замислено погледнал и пак към гората отправил

поглед. И изведнъж захвърлил копието и уверено закрачил. Вървял на-там, където скритата Лилит стояла. Когато подминал укритието ѝ, без да го изпуска го гледала Лилит. И може би го спрял любящият ѝ поглед. Той се обърнал, тръгнал към Лилит. Застанал редом, а тя не побягнала от него. В протегнатата му ръка положила, все още нерешително, дланта си. И заедно, ръка в ръка, те тръгнали, все още без да кажат дума. Към полянката, където Лилит раснала, вървели поетът мой баща и моята прамайка.

Минавали години, родът се продължавал. И в поколението всяко на моите предци все имало някой, който поисквал да отиде там, където друг народ живеел, толкова сходен външно, но със съдба различна. Отивали във вид различен. Изгубвали ту сред воините, ту сред жреците, ту като учени те се представяли. Като поети, с поезията си блестяли. Опитвали се да разкажат, че има друг път към щастието на човека, че този който всичко е създал, е редом, само ненужно е от него да се крият, заради суетата меркантилна, и не на Отца в угода, а на същности различни, че не бива да се кланят.

Те се стремели да разкажат и загивали. Но дори когато оставала сама жената или пък мъжът, те на своята любов приятеля откривали сред хората живеещи различно, и продължавал се родът, не изменил от първоизточника своите помисли и начин на живот.

ЗА ДА ПОЧУВСТВАШ НА ВСИЧКИ ХОРА ДЕЯНИЯТА

– Анастасия спри, – като че ли с ток мисъл ме удари, – казваш ти, че всички са загивали. А продължава тъй хилядолетия. И всички опити са били безуспешни, и все по своя път върви човечеството?

– Да, всички опити са били неуспешни на моите прамайки и отци.

– Значи, загивали са всички, тъй ли?

– Всички онези, които към хората и да говорят се стремили.

– Тогава това само едно ще значи, и ти ще загинеш както всички. Ти започна също да говориш И тук да се надяваме на нещо е просто глупаво. Е, ако никому не е удало се светът да промени и начина на живот на обществото, тогава защо ти...

– Защо за смърт без време да говорим, Владимир? Аз, както виждаш продължавам да живея. И ти си редом, и расте синът ни.

– Какво вселява в теб сигурността ти? Какво застава те да вярваш, че ще победиш ти именно и въпреки на твоите предци старанията неуспешни? Ти, както и те, само говориш.

– Само говоря, ти така ли смяташ? Понякога ти по-внимателно фразите ми погледни, Владимир. Не са те за ума. В тях информация, наказвана по-рано няма, но хората четат ги, и чувства бурни у мнозина те запалват. Всичко е затуй, че построени са така, че много хора виждат между редовете. На собствената им душа поезията попълва недоизказаното. И не аз говоря за Божествената истина, а те със себе си откриват я. И все повече стават, вече не ще ги отклониш от пътя на мечтата, на Бог само присъща. Още мисията моя не е завършила, а желанието вече в души мнозина се твори, което и Творецът чака. А това е главното.

Когато душата с мечта към нещо устреми се, то повярвай, сигурно е, всичко в живота обезателно ще се претвори.

– Тогава ти на мен кажи, защо с такива фрази по-рано всичко туй не е излагано?

– Не зная. Може би, Творящият е блеснал с енергия нова? Говореща по новому за онова, което всеки ден край себе си ние виждаме, виждаме, но не му отдаваме необходимото значение. И чувствата ми не се лъжат, аз усещам ясно. Той отново енергиите свои ускорява. Изгрев сътворява за цялата земя. Земните Му дъщери и синове ще видят живот такъв, какъвто на мечтата Божествена енергията е сътворила. И ти, и аз

към него ще сме съпричастни. Но главното! Но главното са те, онези първите, които да усетят са успяли тези мисли, които между редовете се четат, мисли, които като музика в душата на хората енергиите са вселили. Всичко се получи! Всичко се случи! И в мислите си хората нов свят вече строят.

– Ти някак все общо говориш Анастасия. Конкретно кажи, какво да правят хората, какъв и как да построят те този свят, в който щастливи всички ще живеят?

– Конкретно, Владимир, сега не мога. Трактати много в живота на човечеството на Земята е имало. Пред много от тях прекланяли се хората. Но те безсмислени са. Трактати да променят нямат сили, и точката единствена това доказва.

– Каква точка? Не разбирам.

– Онази точка във Вселената, където предел на всичко е определен. Онази точка, на която човечеството цяло днес стои. Зависи всичко от това, в коя посока то ще направи следващата крачка. И за това ти казвам, че смисъл няма в трактатите. От сътворението до сега от чувства движено живее човечеството.

– Постой, постой. И аз какво?... Аз нищо ли с ума си не съм направил в живота си?

– Владимир, ти, както и всички хора, със своя ум съотношението на материята около тебе си променял, стремейки се посредством материалното усещания да изпиташ, онези чувства, за които интуитивно знаят всички хора. Които търси всеки, но не ги намира.

– Какви усещания? Какво търси всеки? За какво говориш?

– За това, което чувствали са хората там в първоизточника, когато в рая е бил животът им.

– И какво, значи да кажеш искаш, че толкова дела с ума съм свършил, за да позная тези чувства райски?

– А ти, Владимир, сам помисли, за какво делата твои си вършил?

– Как за какво? Както всички и аз устройвал съм живота си и този на семейството ми. За да се чувстват не по-зле от другите.

– „За да се чувстват“ – ти го каза.

– Да, казах го.

– Сега да разбереш успееш. „За да почувстват“ ...са деянията на всички хора.

– Е, как така, – „на всички“. На наркоманите действията също ли са търсене на тези чувства?

– Разбира се. Те, както всички стремят се да намерят тези чувства

вървейки по свой път. Като подлагат земното си тяло на изтезания, употребяват опиат, за миг, поне донакъде, той чувството велико да им помогне да познаят.

Пияницата, който е забравил всичко, намръщен пие отрова горчива само затова, че търсенето на прекрасното чувство и в него е живо.

И напруга ум, нов механизъм причудлив изобретява ученият, и сякаш механизмът нему и на всички други ще помогне удовлетворението да познаят. Но напруго.

През своята история безсмислено немалко мисълта човешка е изобретила. Владимир, ти спомни си, и теб предмети много те обкръжават там където живееш. И всеки от тях се смята на мисълта научна за достижение. Трудът на много хора е изразходван за появата му, но само ми кажи, Владимир, моля те, щастлив и удовлетворен, кой от тях те е направил?

– Кой?... Кой?... Ами, може би погледнато отделно – никой. А заедно предметите живота облекчават. Автомобилът примерно. Зад кормилото седиш и където поискаш пътуваш. На улицата – дъжд и студ, а в колата да включиш отоплението можеш. Жега ако е навън и в пот всички се обливат, ти включваш климатик и става край теб прохладно. А в къщи в кухнята например, приспособления много съществуват за жените. Има даже машини съдомиялни, та жените от работата да освободят. И прахосмукачка има, да облекчава чистенето и времето за чистене да се икономиса. На всички ясно е, предметите да облекчат живота са способни.

– Уви, Владимир, облекченията тези са илюзорни. За тях принудено е всеки ден човечеството със страдания и съкратен живот да плаща. За да се получат бездушни предмети с работа нелюбима, като роби, цял живот принудени да се занимават хората. Предмети появяват се наоколо бездушни като индикатор за степента на неразбиране на същността вселенска на битието.

Ти си човек! Край себе си погледай по-внимателно. За да се получи пореден механически предмет, заводи се строят, а те със смъртоносна смрад кадят, безжизнена става водата, и ти... Ти човекът, заради тях си длъжен цял живот с работа безрадостна да се занимаваш. И не те на теб, а ти на тях прислужваш, изобретяваш, ремонтираш и се покланяш все на тях. Между другото Владимир ми кажи, кой учен, мъдрец велик изобретил е, и в какъв завод е произвел ей този механизъм за услуга на човека?

– Кой?

– Катеричката с ореха, които са ми под ръка.

Погледнах ръката на Анастасия. Тя я държеше протегната с дланта надолу, примерно на около половин метър над тревата. А там, точно под дланта, на задни лапки стоеше рижка катеричка. В предните си лапки катеричката държеше кедрова шишарка. Рижата муцунка ту се навеждаше над шишарката, ту се вдигаше нагоре и кръглите блестящи очички на катеричката гледаха Анастасия. Анастасия се усмихваше докато гледаше зверчето без да мърда, и все така държеше ръката си. И катеричката внезапно сложи на тревата шишарката, над нея цялата засуети се и с предните си лапички и с нокти излющи шишарката и малко орехче изкара от нея. И отново застана на задни лапки, муцунка повдигна, сякаш подаваше орехчето на Анастасия и сякаш я молеше да го приеме от лапичките ѝ. Но и сега, без помръдне седеше на тревата Анастасия. И катеричката, склонила главица, бързо захапа черупката на орехчето и с лапки и нокти изчисти и сложи ядка на листче трева. После зверчето започна да вади все нови орехчета от кедрова шишарка, разчупваше черупките им и ядките редеше на листото. Анастасия отпусна ръка и я сложи на тревата с дланта нагоре. Всички чисти ядки премести катеричката от листа на дланта ѝ. С другата си ръка Анастасия леко помилва пухкавото зверче и катеричката замря. После приближи до Анастасия и се изправи, трептейки радостно пред нея, поглеждайки лицето ѝ.

– Благодаря! – към катеричката се обърна Анастасия, – ти днес си като никога добра, красавице. Върви, върви де, грижовнице. Намери си избраник, красавице, достоен за теб. И протегна ръка в посока на клонестия кедър. Около Анастасия, два пъти подскачайки, обиколи катеричката и се втурна стремглаво в посоката, показана ѝ от ръката на човека, скочи на ствола, и изчезна в клоните на кедъра. А на дланта протегната към мен, лежах чистите ядки от кедров орех. „Действително! Ето това е механизъм – помислих аз. Сама откъсва продукта, сама го донася, че го и чисти от черупката, поддръжка за себе си не иска зверчето и ремонт, не употребява и електроенергия.“

Опитвайки орехите аз попитах:

– А дали пълководците Македонски и Цезар, управниците, които са започвали войни, Хитлер също, и те ли чувствата на първоизточника търсели са?

– Разбира се. Да се почувстват като властелини на цялата земя са искали. И подсъзнателно са смятали, че сродно е усещането с това, което всички интуитивно търсят. Но за това грешили са.

– Смяташ, че са грешили. Защо мислиш така? Та нали никој досега

не е успял света да завладее.

– Но завладявали са градове, държави. За град вървяло е сражение, победи са постигани, но скоротечно само удовлетворение са получавали. И към завоевание още по-голямо се стремяли, и войните продължавали. Завоювайки страна, и не една, не радост, само грижи получавали. И страх да не загубят всичко, и отново удовлетворение опитвали да търсят по пътя на военните дела. Техният ум, потънал в суета, не е могъл вече да ги отведе на мечтата Божествена към чувството велико. Печален бил е краят на войнстващите всички земни правници. И обзримата, известна днес на всички история това гласи. Но за съжаление, едната суета и върволица меркантилни догми не позволяват на живеещите днес да определят къде и в какво, усещане Божествено ги чака.

ОБЯД В ТАЙГАТА

Всеки път когато бивах в тайгата при Анастасия на полянката, винаги вземах със себе си нещо за хапване. Вземах консерви, херметизирани във фолио сладки, риба, нарязана на парченца във вакуумна опаковка. И всеки път когато се завръщах от Анастасия, откривах запасите си неизползвани. И всеки път тя дори ми даваше от себе си като подарък. Това бяха основно орехи, пресни горски плодове, завити в листа, сушени гъби.

Ние сме свикнали да ядем гъбите добре сварени, изпържени, мариновани или солени. Анастасия ги яде сушени, без всякаква обработка. Отначало се боях дори да опитам, но после хапнах и беше добре. Парченцето гъба в устата се разめква от слюнката, може да смуче като бонбон, може и да се глътне. После дори свикнах. Веднъж пътувах от Москва към Геленджик за читателска конференция и цял ден се храних с гъбите, които ми даде Анастасия. И Солнцев, директорът на Московския център, караше колата и ядеше от тези гъби. А когато се изказвах на конференцията предложих на хората в залата да ги опитат и те не се изплашиха. За които стигнаха си взеха по парченце, веднага го изядоха и с никого нищо лошо не се случи.

Въобщо, при гостуванията ми при Анастасия, не помня случай, да сме сядали специално да се храним. Опитах пъхом това, което тя ми предлагаше, и нито веднъж не изпитах глад. Но този път...

Сигурно дълго съм размишлявал над смисъла на произнесената от Анастасия молитва и затова не съм забелязал, кога е успяла да подреди, както се казва, голяма маса.

На тревата, върху различни големи и малки листа, лежах ястия. Те заемаха площ повече от квадратен метър. И всичко беше много красиво подредено и украсено. Клюква, червени боровинки, малини, касис, френско грозде, сушени горски ягоди, сушени гъби, някаква жълтеникава кашлица, три малки краставички и две червени доматчета. Множество снопчета от различни треви, украсени с цветни листенца. Някаква бяла течност, подобна на мляко беше налята в дървено малко коритце. Питки, направени неясно от какво. Мед на пита, посипан с разноцветни зрънца от цветен прашец.

– Седни Владимир, опитай хляба насъщен, който Бог ни е дал, – покани ме Анастасия, като усмихваше хитро.

– Колко хубаво! – не сдържах възторга си аз. – Точно както трябва, толкова красиво си наредила всичко. Също като добра домакиня за празник.

Анастасия се зарадва на похвалата като дете, засмя се, без да откъсва очи от собственото си сервиране, и изведнъж плесна с ръце и възкликна:

– Ох-ох, ама че съм добра домакиня, забравила съм подправките. Ти обичаш люти подправки. Обичаш, нали?

– Обичам.

– А добрата домакиня ги забрави.

Тя се огледа край себе си, отиде малко встрани, нещо откъсна в тревата. После на друго място, после сред храстите нещо откъсна и скоро постави между краставиците и доматите малко снопче, подредено като букетче от различни видове тревички и каза:

– Това са подправки. Те са люти. Ако поискаш, опитай. Сега вече има всичко. Ти опитай от всичко по малко, Владимир.

Аз си взех краставица, погледнах разнообразните храни от тайгата и казах:

– Жалко, че няма хляб.

– Има хляб, – отговори Анастасия, – ето виж. – И ми подаде някакъв корен. – Това е корен от репей, аз така съм го приготвила, че той ще ти замени и вкусния хляб, и картофите, и морковите.

– Не съм чувал, репейта да се яде.

– Ти опитай. Не се безпокой, по-рано от него са готвили много вкусни и полезни блюда. Ти опитай първо, аз съм го киснала в мляко. Омекотих го...

Исках да попитам, откъде е взела мляко, но като отхапах от краставицата... Замълчах, и така докато изядох цялата краставица и без хляб. Коренът, заменящ хляба, взех от Анастасия, но така и не го опитах, а го държах в ръка, докато не изядох цялата краставица.

Разбирате ли, тази обикновена на вид краставица в действителност силно се отличаваше по вкус от тези, които по рано бях ял. Краставицата от тайгата имаше приятен, на нищо не приличащ аромат. Вие сигурно знаете, колко се отличават по вкусови качества и аромат краставиците, отгледани в парници от тези растящи под открито небе в градините? Отгледаните върху открита почва са много по-хубави и на вкус и по аромат. Краставицата на Анастасия също, а може би и повече се отличаваше от всичко, което бях ял дотогава. Бързо си взех домат, опитах го и веднага го изядох целия. И неговият вкус беше необикновено приятен.

И той превъзхождаше по вкус всички домати, които бях ял по-рано. Нито краставицата, нито домата не изискваха сол, сметана или масло. Те бяха вкусни просто така. Като малините, ябълката или портокала. Никой няма да вземе да подслажда или да посолява ябълка или круша.

– Откъде си взела тези зеленчуци, Анастасия? В селото ли ходи? Що за сорт е това?

– Сама съм ги отгледала. Харесаха ти, нали? – попита тя.

– Да ми харесат?! Аз такива ям за пръв път. Значи ти си имаш градина, парник? С какво разкопаваш лехите, откъде вземаш тор, от селото ли?

– От селото аз само семена съм взела, от една позната жена. Подбрах им място сред тревите, и те пораснаха. Доматите посадих през есента, после ги крих под снега, а през пролетта те израснаха. Краставичката посадих през пролетта, и те успяха да узреят.

– То защо са такива вкусни, сортът ли им е нов?

– Обикновен сорт. Те се отличават от градинските защото, когато са израствали са получили всичко необходимо. В условията на градината, когато растенията се отделят от съприкосновение с останалите видове, когато ускоряват растежа им с различни торове, те не могат да съберат в себе си всичко необходимо и да станат самодостатъчни, за да се харесат на човека.

– А млякото откъде е, питките от какво са? Мислех, че ти изобщо не употребяваш животинска храна, а тук има мляко...

– Това не мляко от животно, Владимир. Млякото пред теб е дадено от кедъра.

– Как кедъра? Нима дървото е способно да дава мляко?

– Способно е. Само че далеч не всяко. Кедърът например, може. Опитай, в тази напитка се съдържа много нещо. Не само плътта може да храни, стоящото пред теб кедрово мляко. Не изпивай наведнъж всичко, опитай две три глътки, иначе няма да поискаш нищо повече да ядеш, наситен с едно само.

Аз изпих три глътки. Млякото беше гъсто, с приятен, леко сладникав вкус. Освен това от него се излъчваше топлина, но не такава, както от подгрятото краве мляко. Непонятна, нежна топлина съгрываше всичко отвътре, и стори ми се, че променя и настроението.

– Вкусно е това кедрово мляко, Анастасия. Много вкусно! А как може да се „дой“ кедъра, за да се получи това?

– Не се дои. Млечните ядки със специална пръчица в дървено хаванче е необходимо да се стрият спокойно и съсредоточено, с добро

настроение. И жива, изворна вода да се добавя по малко, така и ще се получи млякото.

– И какво, никой ли от хората не е знаел по-рано за това?

– Преди много хора са знаели, но и сега в селцата в тайгата понякога пият кедрово мляко. В градовете съвсем друга храна предпочитат, не толкова полезна, колкото удобна за съхранение, транспортиране и приготвяне.

– Вярно говориш, в градовете всичко бързо трябва да се прави. Но това мляко... какво дърво е този кедр! Един само кедр може да даде и орехи, и масло, и брашно за питки, и мляко.

– И още много необичайни неща може да даде кедрът.

– А какво необикновено например?

– Най-прекрасни парфюми от неговото ефирно масло могат да се правят. Самодостатъчни и целителни парфюми. Никакви изкуствени неща не могат да надминат техния аромат. Ефирите на кедрата сами по себе си представляват духа на Вселената, и са способни да лекуват плътта, да служат като преграда за лошото пред човека.

– Ти можеш ли да кажеш как да се получат такива парфюми от кедрата?

– Мога, разбира се, Владимир, но ти, моля те още малко хапни.

– Протегнах се да си взема домати, но Анастасия ме спря.

– Почакай Владимир, не яж така.

– Как?

– Различни неща приготвих за теб, за да ги опиташ първо и той да те полекува.

– Кой „той“?

– Твоят организъм. Когато опиташ всичко, той ще си отбере сам най-необходимото. Ти ще поискаш да хапнеш повече от отбраното. Твоят организъм сам ще определи какво не му достига.

„Виж ти, – помислих си, – за пръв път тя изменя на принципите си.“

Работата е в това, че Анастасия два пъти ме беше лекувала от някакви вътрешни болести. Не знам точно какви, но ги усещах като силни болки в стомаха, черния дроб и белите дробове. А понякога и навсякъде изведнъж. Болките бяха силни, и обезболяващите таблетки не винаги помагаша. Но аз знаех: като пристигна при Анастасия тя ще ме излекува, при нея бързо става. Но да ме лекува за трети път тя отказа. Даже болката изцяло с погледа си не премахна, заяви, че щом не променям начина си на живот и не премахвам това, което способства за заболяването, то и

не бива да ме лекува, тъй като лечението в този случай само пречи. Аз много ѝ се обидих и не повторих молбата си за лекуване.

Като се върнах, все пак започнах да пуша по-малко и алкохола ограничих. Даже погладувах няколко дни. По-добре ми стана. И си помислих тогава, че не е задължително всеки път да се обръщаме към лекар или лечител, може и сами да се вземем в ръце, когато болката ни притисне. По-добре, разбира се, да не ни притиска. До край сам да се излекувам не можах, но и помощ от Анастасия реших да не искам, а тя, значи сама се е съгласила.

– Ти нали каза, че няма повече да ме лекуваш и даже да премахваш болката.

– Няма да премахвам повече болките ти. Болката – това е разговор на Бога с човека. Но така, като сега – може, аз ти предлагам храна, това не противоречи на естеството, а противоречи на него.

– На кого „Него“?

– На този, който създава вредоносни програми за човека.

– Каква вредоносна програма? За какво говориш?

– За това, че ти Владимир, както и болшинството от хората се храниш по установена програма. Много вредна програма.

– Може и някой да се храни по програма. Много такива има – за отслабване, за напълняване. Но аз се храня, както сам искам. Дори не съм чел някоя програма. Отивам в магазина и си избирам сам, това което ми хареса.

– Така е, ти избираш като отидеш в магазина, но избираш само от предлаганото в магазина.

– Е да... В магазина сега всичко е удобно разфасовано, опаковано. Понеже конкуренцията е голяма, всеки се старее да угоди на купувача, всичко се прави за удобството на клиента.

– Смяташ ли, че всичко е направено за удобството на купувача?

– Да, а за кого друго?

– Всички системи на технократския начин на съществуване винаги работят само за себе си, Владимир. Нима на теб е удобно да получаваш дълбоко замразени, консервирани продукти и наполовина убита вода?

Нима твоят организъм е определил асортимента на намиращите се в магазина продукти?

Системата на технократския свят си е присвоила функцията да те обезпечава с жизнено необходимото. Ти си се съгласил с това, доверил си ѝ се напълно, и даже си престанал да се замисляш, дали ти е предоставено всичко необходимо за теб.

– Но ние живеем все пак, не умираме от тези магазини.

– Разбира се, ти още живееш. Но болката! Откъде е твоята болка?

Помисли, откъде е болката и мнозинството от хората? Болестите, болките са противоестествени за човека, те са следствие от порочния път. Сега ти сам ще се убедиш в това. Пред теб е само малка част, от всичко което от Божествената природа е сътворено за човека. От всичко пробвай ти едва, това, което ти хареса със себе си вземи. Три дни достатъчни са за да победят boleжките ти малките тревички, които сам си избереш.

Аз опитах по малко от всичко, докато Анастасия говореше. Някои стръкчета трева бяха безвкусни, от други напротив, ми се искаше още да хапна. После, преди тръгването ми, Анастасия сложи в чантата ми всичко което ми хареса от обета. Ядох от избраното три дни. И болката отмина съвсем.

ТЕ СА СПОСОБНИ СВЕТА ДА ПРОМЕНЯТ

– Не знам защо се получава така, Анастасия, че когато ти говориш за своите прародители, винаги повече разказваш за майките, за жените. За мъжете, твоите праотци – почти нищо. Сякаш те не са били значими във вашия род. Или пък твоят генетичен код не ти позволява да виждаш и чувстваш своите прародители по бащина линия? Дори е обидно за мъжете, за твоите праотци.

– Деянията на отците свои, и на майчиците ми, които в миналото са живяли, аз също мога да почувствам и да видя, щом пожелая. Но далеч не всички деяния на своите отци да разбира съм способна. Да определя значението им за дните сегашни, за всички хора и за себе си.

– Разкажи ми поне за един твой праотец, чиито действия не можеш да разбереш до край. Ти си жена, за теб е по-трудно да разбираш мъжете. На мен ще ми е по-лесно, аз съм мъж. Ако разбира – и на теб ще помогна да разбереш.

– Да, да, разбира се, ще ти разкажа за този свой отец, който могъл е да познае и произведе живи субстанции, по сила по-големи, от всичките оръжия в деня сегашен и в бъдещия. Пред тях не устоява нищо ръкотворно, те са способни да променят земния свят, да унищожат галактики или да създадат нов свят.

– Ето това е работа! А къде е това чудо сега?

– Него може да произведе човекът всеки на земята, ако почувства и разбере... Част от тайната предал баща ми на жреците от Египет. И чак до сега управниците земни в държавите управляват по схемата, по механизма на тези жреци. Все по-малко механизма и смисълът на управлението те разбират. Не се усъвършенствал той, а деградирал през вековете.

– Чакай, чакай, излиза според теб, че президентите днес управляват страните по схемата и указанието на древноегипетски жреци?

– От тогава нищо съществено в системата на управление не е привнесял никой. Осмисленост днес няма на механизма на управление на съобщества човешки в земните държави.

– Да се убедиш просто така е трудно, ти всичко по ред опитай да разкажеш.

* * *

– Преди десетки хиляди години, светът все още не познавал

величието на Египет, и все още, страна такава нямало, разделяло се обществото човешко на племена. От обществото хорско отделено, по закони свои семейство живяло, праотецът с моята прамайка. Като в пълнопроизточника всичко, като в рая, тях на полянката им обкръжавало. Красавицата, моята прамайка имала две слънца. Едно, което светело и всички с изгрева пробуждало за нов живот, и второ – нейният избраник.

Винаги тя първа ставала, в реката къпела се, греела се в изгревната светлина, на всичко светлина на радостта дарявала и чакала. Очаквала да се събуди той, любимият ѝ. Той се събуждал и първият му поглед още тя улавяла. Когато срещали се погледите им, замирало околното. Любов и трепет, нега и възторг в себе си с възхищение пространството събирало.

В радостни грижи дните им минавали. Замислен гледал праотецът винаги, как слънцето се спускало при залез и после пеел.

Тя пеенето слушала със затаен възторг. Още не разбираше тогава прамайка ми, как вpletените в песента слова образ формирали и нов, и необичаен. За него все по-често искала да слуша, и сякаш чувствайки желанието ѝ, баща ми пеел всеки път, черти рисувал все по-ярки и необичайни. Незримо образът застанал между тях.

Веднъж на сутринта, когато събудил се моят баща и не видял, както обикновено поглед на любов, не се учудил. Спокойно станал и през гората тръгнал. В уединено място видял притихналата ми прамайка.

Сама стояла тя към кедръ прислонена. Прегърнал раменете на притихналата ми прамайка, моят баща. Тя погледа си овлажнен не вдигнала към него. Той докоснал с пръсти леко сълзичката потекла от очите ѝ, и ѝ казал нежно:

– Зная. За него мислиш ти, любима моя. За него мислиш и не е вината твоя. Незрим е сътвореният от мене образ. Незрим, но по-любим за теб от мен. Не е вината в теб, любима моя. Аз заминавам. Сега при хората отивам. Можеш да узнаеш как образи прекрасни се творят. За туй на хората ще разкажа. Каквото зная аз, ще могат да узнаят всички. И образи прекрасни в първоначалната градина хората ще доведат. Нищо по-силно няма във Вселената на образите живи от субстанцията. Даже твоята любов към мен да победи успя сътвореният от мене образ. Сега ще мога да творя аз образи велики. И на хората ще служат образите.

На моята прамайка раменете треперели, и треперещият ѝ глас произнесъл:

– Защо? Ти, моят любим, любим за мене образ сътвори. Той е незрим. А зрим си заминаваш ти от мен. Детето ни помръдва вече в мен.

Какво ще му разкажа за баща му?

– Прекрасен свят ще сътворят прекрасни образи. Нашият син израстващ ще си представи образ на баща. Ако за образа, представен от сина ни, достоен аз ще бъда, синът ще ме познае. Ако ли недостоен ще съм за представата му, ще остана настрана, за да не преча на стремежа към прекрасното и към мечтата.

Заминал моят праотец и неразбран останал от прамайка ми. При хората отишъл. С откритие велико той вървял. За всички свои в бъдещето синове и дъщери, в стремеж да сътвори прекрасен свят за всички.

НЕОБИКНОВЕНАТА СИЛА

В онези времена враждували помежду себе си живеещите на земята племена човещи. И във всяко племе стараели се воини все повече да израстат. За невзрачни, сред воините смятали се тези, които към земята и поезията се стремили. Във всяко племе имало жреци. Да плашат хората те стремили. Но ясна цел те нямали, у другите страхът за утешение им служел. Ласкаел всеки самолюбието си, с това, че уж от Бог, от нещо в повече получил е от другите.

Моят праотец успял да подбере поети и жреци от някои племена. Всичко деветнадесет човека – единадесет певци-поети, седем жреци и моят праотец. В уединено и пустинно място се събрали те.

Групата певци седели скромно, високомерни и от другите отделно, тържествено жреците седнали. Говорел им баща ми:

„Враждата и войните между племената могат да се прекратят. В страна единна ще заживеят народите. В нея справедлив ще има вожд, и от бедите на войната всяко семейство ще се избави. Един на друг ще си помагат хората. Човешкото съобщество пътеката към райската градина ще открие“.

Но на баща ми смеели се отначало и му говорели:

„Кой ще поиска на друг да отдаде властта си доброволно? В единство всички племена да събереш, най-силен трябва първо някой да стане, да победи останалите, а ти искаш, повече да няма войни. Наивна е речта ти. Защо ни извика, неразумен страннико?“ И се приготвили жреците да си ходят. Баща ми спрял ги със слова такива:

– Вие сте мъдrecи и мъдростта ви нужна е, за да се създадат закони за човешкото съобщество. Аз мога всекиму от вас такава сила да отдам, че ни едно оръжие, от ръка човешка сътворено, да не може да й противостои. Когато я използвате за благо, всички към целта, към истината и щастливия възход ще отведе тя. Когато владеещият я да я използва възжелае с намерения срещу доброто, ще загине сам.

Вестта за необикновена сила спряла жреците. Предложил на отецът ми жрецът най-стари:

– Щом познаваш такава сила необикновена, кажи на нас за нея. И ако действена е тя, способна и да построи държава, сред нас ти ще останеш и ще живееш в нея. Съвместно ще творим законите на обществото човешко.

– Затуй при вас дойдох, за да разкажа за силата необикновена, – на всички праотецът отговорил, – но преди това ви моля, назовете един управник измежду всичките известни вам. Управник, който е добър, не алчен, в любов живее със семейството си и за война и не помисля.

Отговорил най-стария жрец на баща ми, че един управник има, който избягва всякакви сражения. Но племето му малочислено било, не се стремели в него воините да прославят, и затова малцина воители да станат се стремели. А за да може сраженията да избягва налага му се често да променя стана си, да чергарува, добри места, пригодни за живот на други да оставя и сам да се заселва на неудобни. Египет се казал този вожд. – Държавата тогава Египет ще се казва, – казал баща ми. – Ще изпея на вас сега три песни. Певци-поети, в племена различни запейте тези песни. И вие, жреци, сред хората в Египет заживейте. Ще идват при вас семейства от места различни, срещнете ги с добрите си закони.

На събралите се три песни изпял баща ми. На справедлив управник образа създал в едната, нарекол го Египет. А в другата бил образа на общество щастливо на хора, заедно живеещи. В третата песен – любещо семейство, деца щастливи в него, майки и бащи, всички живеещи в страна необичайна.

Обикновени, на всички познати слова имало в трите песни. Но от тях такива фрази се строяли, че слушащите ги стояли със затаен дъх. В гласа на баща ми и мелодия звучала. Тя зовяла, мамела, увличала и образи живи създавала.

Още държавата Египет не съществувала наяве, не се издигали все още храмовете ѝ, но баща ми знаел, впоследствие че всичко ще се появи, щом мисъл и мечта в човека се слоят в единство и призовават към това. И вдъхновено пял баща ми, познаващ тази необикновена сила, което нам е подарил великият Творец. Пее баща ми силата владеещ, която отличава от всичко човека, която над всичко нему дава власт, и а човека позволява да се нарича на Бога син, а също и творец.

Поетите-певци, с плам вдъхновен, в различни племена песните пяли. Образи прекрасни хората привличали, и от места различни в племето Египет хора отивали.

Само след пет години от неголямо племе, Египетска държава се родила. Останалите племена, почитани по-рано като по-значими, просто се разпаднали. И войнствени управници против разпада да направят нещо не могли. Слабеела властта им и изчезвала, и побеждавало ги нещо, но нямало воители.

Привикнали в материя да се сражават те не знаели, че образите са

от всичко по-силни, онези образи, които на човешката душа били по нрава, онези образи, които сърцата да увличат са могли.

Пред образа дори единствен, но искрен и незатъмнен от постулати меркантилни, са безполезни земните войски, и дори въоръжени с копия или с което и да било оръжие смъртоносно, победени все пак ще бъдат всичките войски. Пред образа войските са безсилни.

Укрепвала Египетската държава, разраствала се. Жреците нейният управник – фараон назовавали... Уединени в храмове от суета човешка, жреците създавали закони, които да следва и фараонът управник задължен бил. И всеки жител ги прилагал с желание. По образа живота свой равнявал всеки.

И в главния храм, между жреци върховни, живял баща ми. Години деветнадесет жреците от него се обучавали. Науката, от всички най-висша стремели се да опознаят – как образи велики да творят. От благи намерения обзет, баща ми се стремил искрено всичко да разкаже. И жреците усвоили цялата наука или част от нея – сега не е ясно, а и да се уточнява няма смисъл.

Веднъж след деветнадесет години, жрецът върховен събрал при себе си жреците приближени. Те влезли чинно в главния храм, където ня мал достъп даже фараона.

Тържествено седял на трона жрецът върховен, останалите всички по-ниско седяли. Седял с усмивка сред жреците и баща ми. Замислен и в себе си съсредоточен, създавал той поредна песен, рисувал образ нов или пък стария укрепвал.

Върховният жрец заговорил пред събралите се:

– Познахме ние велика наука. Тя позволява да се управлява целия свят, но за да остане завинаги над всичко наша власт, дори трошица знание извън тези стени не бива да отдаваме. Език свой трябва да си създадем и между себе си на него да говорим, за да не може, даже и случайно някой от нас да я издаде.

Множество трактати и на езици разни ще изпратим на народа. Да се чудят всички и да мислят, че ние всичко казваме. И ще излагаме науки множество чудесни и открития така, че по-далеч от главното да се отдалечат и простолюдието, и управниците. А мъдреците във вековете идващи нека да учудват другите с трактати умни и с науки. При това от главното сами да се отдалечат, и другите от главното по-далече да отведат.

– Нека бъде тъй, – с върховния се съгласили всички. Само моят баща мълчал.

И жрецът върховен продължавал:

– Още един въпрос да се реши е нужно незабавно. Постигнахме след деветнадесет години учене, как образи да се творят. Всеки от нас сега способен е да сътворява образ, който може да променя свят, да разруши държава или да укрепи, – и все пак загадката остава. Дали някой от вас ще може да ми каже защо различна сила има образът творен от всеки? И защо във времето тъй дълго ние творим?-жреците мълчали. Отговор никой не знаел. Върховният пак продължил, леко глас повишил, и жезълът е ръката му треперел от напрежението, когато той на всички казал:

– Между нас един способен е образи бързо да твори, и силата им ненадмината остава. Той всички нас години деветнадесет учи, но си остава нещо недоизказано. Необходимо е да разберем, че между себе си ние не сме равни. Не санът, който някой от нас има е важен. И нека всеки знае, че между нас един способен е над всички ни да властва незримо и тайно. Той има свобода със силата на образа, който е способен да сътвори, всеки да възвеличае, но и да убие. Един способен е съдбите на държави да реши. Аз, върховният жрец, с властта, която ми е дадена, мога да променя съотношението на силите. Затворени са вратите на храма, в който сега седим. Отвън вярната стража, без моя заповед на никого вратите няма да отвори.

Жрецът върховен от трона станал, бавно вървял и чукал с жезъл по каменните плочи и се насочил към баща ми. По средата на залата внезапно спрял и гледайки баща ми, заговорил:

– Сега ще избереш от два, един единствен твой път. Ето първият. Сега за всички ти ще разкриеш на своите образи силата тайна, ще ни разкажеш, как и с какво ги твориш, и тогава ще станеш втори след мене жрец, а щом си отида – ти ще бъдеш пръв. Ще се прекланя пред теб всичко живо. Не разкриеш ли тайната своя обаче, втори път се открива пред тебе. Той води само към тази врата.

Жрецът показал вратата, от залата в храма към кулата водеща, която била без прозорци и нямала втора врата. Кулата тази, висока и със стени гладки, с площадка най-горе била, а от нея, в един определен ден от годината отецът ми, или друг жрец, пеел пред народа събрал се.

Върховният, на баща ми показвал врата към кулата и добавил:

– Ще влезеш през тази врата и никога няма да излезеш. Ще заповядам вратата да бъде зазидана, и само малко прозорче ще бъде оставено там, и през него само малко храна всеки ден ще получаваш. Когато настане време, и хора край кулата се съберат, на площадката ти ще излезеш

пред тях. Ще излезеш, но няма да пееш сътворявайки образи. Ще излезеш за да те видят хората и да не се безпокоят, да не възникват слухове за твоето изчезване. Ще можеш само със слова да приветстваш народа. Ако песен творяща да изпееш посмееш, то дори за една, няма да получаващ храна и вода за три дни. За две-шест дни няма да получиш храна и вода, и сам на смърт ще се осъдиш. Сега реши, от двата кой път ще избереш?

От своето място спокойно отецът ми станал. На лицето му нямало страх, нито упрек, само тъга като бръчица лека се спуснала. Покрай жреците седящи в редица минал той, в очите на всеки погледнал. И във всеки чифт очи, видял жажда за познание. Познание, но и алчност имало в тях. Към върховния жрец плътно баща ми пристъпил, погледнал в очите му. Суровите, горящи от алчност очи, жрецът не отклонявал, с жезъл по камъните удрял и слюнка пръскайки, сурово повторил на баща ми в лицето:

– Решавай бързо, кой път от двата ти избираш.

Без страх в гласа и без упрек спокойно отвърнал баща ми:

– По воля на съдбата може би, избирам аз път и половина.

– Как може да се избере това, – завикал жрецът, – смееш и да се присмиваш над мен и всички, които са сега в храма велики!

Баща ми към вратата, водеща към кулата тръгнал и като се обърнал на всички отвърнал: – Да се присмивам и да ви обиждам, повярвайте ми, даже не съм мислил. По воля ваша в кулата завинаги отивам. Преди това на всички тайната ще разкрия, така както я зная и мога, но това не ще промени съдбата ми. Затова и казах, че избирам път и половина.

– Тогава говори! Не се бави! – гласовете на скочилите от местата си жреци отекнали под сводовете в храма. – Тайната къде е?

– Тя е в яйцето, – спокойно отговорът прозвучал.

– В яйце? В какво яйце? Обясни! – събралите се питали баща ми, а той опитвал се да отговори.

– От яйце кокоше, кокоше пиленце ще порасте. От патешко яйце ще се излюпи патенце. Яйцето на орлица на света ще донесе орел. Каквито себе си почувствате, това от вас ще се роди.

– Аз чувствам! Аз съм творец! – върховният внезапно викнал. – Какви как от всичките най-силен образ мога да творя?

– Ти не говориш истината, – отговорил на жреца баща ми, – не вярваш сам, в това, което казваш.

– Но откъде ти би могъл да знаеш, колко е силна вярата у мен?

– Творящият не би изисквал никога. Творящият способен е да дава

сам. Ти искаш, а това ще значи, че си в черупка на неверие...

Баща ми тръгнал, вратата се затворила след него, входът след туй зазидали, по заповед на жреца. В малко отворче и веднъж на ден подавали храната на баща ми. Оскъдна била храната и не винаги достатъчна била водата. А преди деня, когато трябвало пред кулата да се събере народа, да чуе нови песни и сказания, на баща ми три дни не давали храна, само вода. Така жрецът върховен заповедта първоначална изменил. Заповядал тъй, за да отслабне и да не пее нова твореща песен на събралите се моят праотец.

Когато множество народ пред кулата в деня събрал се, излязъл моят праотец пред хората на кулата висока. Весело гледал той тълпата чакша. Не казал нито дума за съдбата си на хората. Просто запял. Песен се леела с ликуващ глас, формирал се нов образ необичаен. Слушал внимателно събраният народ. Завършил песента отецът мой и тутакси подхванал нова песен.

Пял целият ден певецът от високото. Към залеза щом приближил денят, на всички казал: „С изгрева нов ще чуете и нови песни.“ Пял пред хората моят отец и през втория ден. Народът не знаел, че вече и вода, в тъмницата живящ певец не получавал.

Докато слушах разказа на Анастасия за нейния далечен праотец, на мен ми се прииска да чуя поне една от песните, които той пеел, и я попитах:

– Анастасия, ако ти можеш в такива детайли да възпроизведеш всички сцени от живота на своите прародители, то значи и песента ще можеш да изпееш? Тази песен, която пеел на хората твоят праотец от кулата.

– Всички песни аз чувам, но достоверен превод е невъзможен. Не достигат много думи. А и много от думите днес имат смисъл друг. Освен това ритъмът на поезията, звучаща тогава, е трудно със сегашни фрази да се създаде.

– Колко жалко, искаше ми се да чуя тези песни.

– Владимир, ще ги чуеш. Те ще възкръснат.

– Как ще възкръснат? Нали казваш, че преводът е невъзможен?

– Буквално да се преведе не може. Но може нови да се създадат, същите по дух и смисъл. Тях ги създават бардовете днес, като използват слова на всички ви известни. Една, последната, която пял отецът ми, ти вече си слушал.

– Чувал съм я? Къде? Кога?

– Изпрати ти я бардът от Егоровск.

- Той изпрати много...
- Да, много, сред тях обаче една е сходна много, на тази последната...
- Но как могло е да се случи това?
- Приемственост във времената има.
- Каква е тази песен, думите какви са?
- Сега ще разбереш. Ще ти разкажа по реда.

КОГАТО БАЩИТЕ РАЗБЕРАТ...

По изгрев вдигнал се на кулата баща ми и на третият ден. Той се усмихвал като гледал тълпата хора. С очи все търсел някого сред тях. Пътуващи певци приветствено му махали и инструментите си вдигали нагоре, и струните трептели под ръцете вдъхновени. Баща ми се усмихвал и още по-внимателно разглеждал тълпата с очи. Своят син да види искал моят праотец. Сина да види, от любимата роден в гората преди деветнадесет години. Внезапно звънък и млад глас стигнал от тълпата чак до него:

– Кажи велик певецо и поет. Отгоре ти стоиш, над всички ни високо. Аз съм тук долу, но защо ли ми се струва, че близък си ми, като мой отец?

И чули всички хора на двамата диалога.

– Какво, младежо, не познаваш ли баща си? – от кулата висока попитал певецът.

– На деветнадесет години съм, и ни веднъж не виждал съм баща си. Сами с моята майка живеем в гората. Баща ми ни напуснал още преди да се родя.

– Кажи ми, юноша ти отначало, какъв виждаш света около нас?

– Прекрасен е светът и на разсъмване, и денем, и при залез. Чудесен и многообразен е. Но хората развалят земната красота, страдания един на друг си причиняват.

От кулата разнесъл се гласът:

– Баща ти ви е напуснал, защото срамно му било пред теб заради света, в който той те е въвлякъл. Заминал е баща ти да направи светът за теб прекрасен.

– Да не би баща ми да е вярвал, че един единствен ще може да промени света?

– Ще дойде ден, и ще разберат бащите всички, че точно те са отговорни за света, в който децата им живеят. Ще настъпи ден и ще осъзнае всеки, че преди любимото дете да дойде на света е нужно той щастлив да бъде. Трябва да мислиш за света, в който твоето чедо ще живее. Каж ми, юноша, скоро ли твоята избраница ще го роди?

– Нямам аз своя избраница в гората. Светът е там прекрасен и имам множество другари. Но не познавам таз, която ще поиска да дойде в моя свят след мен, а не мога аз да го оставя.

– Е, нищо, ти сега не виждаш избраницата си прекрасна, но затова пък имаш време за бъдещото ви дете светът поне малко по-радостен да направиш.

– Ще се стремя към това, както моят баща.

– Ти не си малко дете. В теб кръв тече на юначина, на поет и на певец. На хората ти разкажи за своя свят прекрасен. Хайде с тебе да попеем заедно. Двамата да пеем за бъдещият ни прекрасен свят.

– Кой може да пее, когато прекрасен твоят глас звучи, велик певецо и поет?

– Повярвай, юноша, и ти така да пееш можеш. Аз – първия куплет, а ти втория. Само по-смело припявай, поете.

От кулата висока запял баща ми. Над главите на събралите се хора, гласът летящ от ехото подхванат, с ликуване нареждал стихове:

Когато ставам, изгревът ми се усмихва...

А от тълпата долу изведнъж, чист и звънък глас все още плахо продължил:

Когато вървя, птиците ми пеят...

И след стиха на бащата, стихът на сина прозвучал, гласовете им слели се, и звънка песен за радост звучала:

Този ден не свършва никога
И обичам все по-силно аз.

Набралият вече смелост юноша с възторг отчаян продължавал песента:

С походка лека по слънчева пътека
Ще вляза аз в гората Бащина,
Виждам пътеката, но не чувствам краката си,
Щастието няма край.
Помня, че всичко и по-рано съм виждал:
Небето, дървета, цветя.
Друг бил е погледът, с тъга и обида,
А ето сега навсякъде си Ти!
Всичко е същото, и звездите, и птиците,
Но иначе гледам го аз:
Тъга няма повече,
Не познавам аз злобата,
Аз всички обичам ви хора!

Все по-тихо певецът на кулата пеел, и скоро гласът му замлъкнал. Олюлял се певецът, но задържал се и се усмихнал на хората. И до края все слушал, как гласът на сина му все повече крепнел! На сина му певец, стоящ сред тълпата.

Песента като свършила, бащата прощално помахал с ръка от площадката на кулата. От хорските очи за да се скрие, пет стъпала по стълбата надолу се слязъл. Слабееш, губейки съзнание, той до край напъргал слух. После чул, вятърът словата донесъл, че на сина му, юношата-певец, шепнела пламенно красавица млада: „Позволи ми, юноша, позволи... Аз след теб, аз с теб в прекрасния твой свят ще вляза...“

На каменните стъпала в зазиданата кула губел съзнание и с усмивка умираше бащата. С последния му дъх прошепнали устата: „Родът ще продължи. Между деца щастливи и ти бъди щастлива, любима моя“. Словата му моята прамайка чула със сърцето си. После от песента словата на двамата мои праотци хилядолетия повтаряли поетите. Чрез поети от различни времена и страни слова и фрази от онази песен се пораждали сами. Звучали на езици най-различни. Простите думи истината носели, пробивали през всички постулати. И ето и сега звучат отново. Който разшифрова редовете, но не с ума, а който осъзнае със сърце, той много мъдрост ще познае.

– А в другите песни, които пеел твоят баща от кулата, имало ли е някакъв смисъл? Защо за песен той животът си отдал?

– Баща ми, Владимир, в своите песни много образи създал е. Те после построили и дълго опазвали държавата. Жреците, на онези първите потомци, с тяхна помощ създали множество религии, и завладели в много страни властта. Но едно не знаели тези жреци, когато с цели користни образите използвали. Не знаели, как да заставят завинаги на тях да служат образите. Губели сила те у тези, които се стремили на собствената гордост да ги подчинят. Които...

– Чакай, чакай, Анастасия. Аз нещо не съм в състояние да разбера за образите...

– Прости ми, Владимир, за неразбраността на изявенията. Сега ще се опитам, ще се отпусна, ще се съсредоточа, и за науката ще ти разкажа всичко поред, от всичките науки за най-главната. Наука за образността тя се нарича. Всички науки древни и съвременни от нея произлизат. На части нея жреците разделили, да скрият главното завинаги, своята власт над всичко земно да съхранят за вечно, устно предавайки за нея знанията на потомци свои в подземни храмове. Така, те се стремили да запазят тайната, от която едва хилядна част на днешните жреци се е паднала. Но

тогава, когато всичко е било в началото, жреците много повече успявали.

– А как всичко е почнало? Ти започни от началото.

– Да! Да, разбира се. Отново почнах аз да се вълнувам. Всичко да говоря трябва по реда. Започвала е осъзнатост на тази наука от песните от кулата звучащи.

ТОЙ РАДОСТТА ОТ ЖИВОТА Е ПРОСЛАВЯЛ

Когато от кулата висока баща ми пеел от песента му раждали се образи. Сред хората, долу стоящи, имало поети, музиканти и певци. И всички тогавашни жреци наред тълпата също тържествено седяли. Най-много от всичко жреците се бояли, образ в песента да не се роди, който да ги избличи, и да не каже за това баща ми, че е заточен в кулата от жреци. Но от зазиданата кула само с радост пеел баща ми. Образ на управник справедлив създал, с какъвто и народът да живее щастливо. И на жреците мъдри образи създал. И нарисувал процъфтяваща страна и нейния народ. Не разобличавал, а от живота радостта прославял.

Жреците, деветнадесет години които науката на образите усвоявали, повече от другите, какво певецът прави навярно са разбирали. Човешките лица те гледали и виждали как те се вдъхновяват. Следили, как устата на поета стихове шепне, а музикантите на своите инструменти тихичко струните с пръсти докосвали в такт.

От високата кула пял баща ми дни два. Жреците в ума си пресмятали, за хиляди колко години напред, пред всичките сам, човек строи бъдеще. На третият ден прозвучали от зазоряване, словата последни на онази песен, която със сина свой изпял бащата и се оттеглил, а слушащите ги се разотиили.

Дълго седял на своя трон жрецът върховен. Замислен той тържествено седял, и около него стоящите в мълчание жреци видели, как пред очите им косите на върховния белели, как покривала ги сивота. Станал той след туй и заповядал да се раззида входа към кулата. Вратата се разтворила.

На каменния под лежало на поета тялото безжизнено. Парченце хляб лежало недалеч – не стигнала до него отслабнала му ръка. Между ръката и парчето хляб мишленце тичало и пищяло. Мишлето молело и чакало, поетът хляба си да вземе и с него да го сподели, но само хляба не вземало. То чакало и се надявало, певецът че ще оживее. Като видяло влезлите хора, мишлето към стената се прикрило, а после към краката на хората стоящи мълчаливо приближило. Горящите очи като мъниста опитвали се да надникнат в хорските очи. На плочите сиви не забелязвали го влезлите жреци. Тогава към парчето малко хляб то отново бързо приближило. Отчаяно пищяло сивото мишле, и теглело късчето хляб и бутало го към ръката безжизнена на философа, певица и поета.

Тялото на бащата с велики почести в подземен храм погребали жреците. Гробът му, в пода под каменна плоча, направили незабележим. Склонил жрецът върховен посивялата си глава над гроба на баща ми и изрекъл: „Никой от нас, за себе си не би могъл да каже, че е узнал тъй както теб, как се творят велики образи. Но ти не си умрял. Погребали сме само тялото ти. Образи от тебе сътворени, в хилядолетията над земята ще кръжат, а в тях си ти. И нашите потомци с душите си ще ги усещат. Може би, някой от вековете бъдещи ще проумее същността на сътворението, какви да станат хората е нужно. И трябва ние да създадем учение велико, и в тайна да го съхраним в хилядолетията, докато не осъзнае някой от нас или потомците ни, към какво великата си сила трябва да насочи човекът.“

ТАЙНАТА НАУКА

Жреците създали тайна наука. Наука за образността нарекло се учението им, от него произлезли всички други. Върховните жреци за да укрят главното, науката за образите разчленили, по разни направления заставили да мислят другите жреци. Така и астрономия, и математика, и физика по-късно се родили, а множество други науки, в това число окултни. Така всичко устроили само за това, увлечен от частностите, да не може никой до главното учение да стигне.

– Но що за главно учение е това? Що за наука и в какво е същността ѝ, на образите на науката, както ѝ казваш?

– Тази наука позволява на човека да ускорява мисъл и с образи да мисли, цял космос да обхване отведнъж и да проникне в микрокосмос, невидими, но живи образи-субстанции да създаде и с тях да управлява голямо общество от хора. Религии множество на тази наука с помощта се породили. Този, който дори малко я познал, неимоверна власт притежавал, и можел е да покорява държави и царе да сваля от престола.

– Само един човек е можел да покори държава?

– Да, можел е. И схемата е проста за това.

– На днешната история факт поне един подобен познат ли е?

– Известен е.

– Разкажи за него. Аз не си спомням такова нещо.

– Защо разказвайки да губя време, като се върнеш ще прочетеш за Рама, Кришна и за Мойсей. И ще видиш в техните творения, на жреците, познали на науката на образите част от тайната.

– Добре, ще прочета за техните деяния, а същността научна как ще разбере? Ти за същността опитай да разкажеш, на какво и как са се учили?

– Учили са се да мислят образно, – вече ти казах аз.

– Да каза ми, само че е неясно, каква е връзката ѝ с математиката, физиката на тази наука.

– На овладелият великата наука ненужно е да пише формули, ни да чертае и създава разни модели. В ядрото на материята той да прониква е способен мислено, и може да разцепва атома. Но само просто упражнение това е, за да се узнае как да се управляват съдбите човешки, и на народите в страни различни. – Такова никъде и никога не съм чел.

– А в Библията? В Стария Завет например, когато състезавали се

помежду си жреци, кой от тях по-силен образ може да сътвори. Жрецът Мойсей и висшите жреци на фараона. Пред всички хвърлял Мойсей своя жезъл и го превръщал в змия. И същото жреците, които били при фараона повтаряли. А след това змията, която създал Мойсей, погълнала останалите змии.

– И значи всичко истина е било?

– Да.

– Аз мислех, че измислица е или някаква иносказателност.

– Не е измислица, Владимир, всичко е било както се разказва в Стари Завет за това състезание.

– И за какво им е било да се състезават един пред друг?

– За да покажат кой може да създава образ способен другите да победи. И Мойсей показал на всички че е най-силен. Необходимо е било да се изпълнят молбите му, а не да се воюва. Но фараонът не послушал, и да спре опитал израилтяните, предвождани от Мойсей и образа, сътворен от него. Но воините нямали сили да спрат народ, в който живеел образът най-силен. После ще можеш да прочетеш как е побеждавал народът израелски много пъти други племена, как градове завземал. Как своя религия създал, а после и държава. Помръкнала славата фараонска. Но когато все още силни били жреците в Египет в творенето на образи велики, когато да предвиждат все още можели, какви в народа действия ще предизвика творимият образ, тогава процъфтявал все още Египет, управляван от жреците.

От известните държави, създадени след катастрофата последна на земята, Египет по-дълго от всички бил в разцвет.

– Не, чакай, Анастасия, на всички е известно – фараони управлявали Египет. Техните пирамиди-гробници дошли са чак до наши дни.

– Само външно изпълнителната власт имали фараоните. Но главната задача на фараона била на мъдрия управник да олицетворява образа. Не от фараона са изготвяни решенията важни. Когато фараони са опитвали за себе си да вземат цялата власт, отслабвало веднага царството. Всеки фараон бил преди всичко от жреци въведен в царването си. От младенчеството си се учел при жреците фараонът и науката за образите да усвои стремил се. И само усвоилият основите й можел да бъде царстващ.

Структурата на властта, която управлявала Египет, така днес да се обрисова може: Жреците тайни били на самия връх, след тях били жреците, които с обучение се занимавали и правосъдие раздавали. Контролът над държавата външно осъществявал съвет от представители на

всички жречески съсловия, а фараонът управлявал по техните закони и укази. На общините в предводителите имало немалко власт изпълнителна, и те се считали за независими. Примерно както днес било е всичко. Много държави имат президент, а за изпълнителната власт – правителство. Както жреците в миналото, днес Парламент законите издава. В това е разликата, че в нито една страна да бъдеш президент няма къде да се научи, както фараонът се е учел при жреците. И за тези, които заседават в Съвета, Думата или Конгреса, не е важен терминът с който ще се назоват сегашните законодатели-жреци, друго е важно: те също няма откъде да се научат, преди закон управляващ да създадат. Къде законодателите на мъдрост да се научат, когато в тайници науката за образите скрита е? Затова е хаос в държави много днес.

– Анастасия, нима искаш да кажеш, че ако вземем за основа структурата на управление на страната, това, което е било в древен Египет, ще ни бъде по-добре?

– Структурата на властта не ще измени много нещо. Най-важно е какво стои зад нея. И ако за египетската структура говорим, то не тя, не фараоните и даже не жреците са управлявали Египет.

– А кой?

– В древен Египет всичко образи са управлявали. На тях се подчинявали и фараони и жреци. От древната наука за образите, таен съвет от няколко жреци, взел образа на фараона – справедлив управник. Взели образ такъв, какъвто си представяли в онези времена. Маниер на поведение и външен облик, и начин на живот на фараона от съвета таен дълго се обсъждали. А след това и дълго обучавали жрецьт избран, на образа подобен той да стане. Да изберат старатели се от съсловие царско претендента. Но ако по характер или външен вид никой с царска кръв не му подходдал, жреците можели да изберат всеки един жрец и него за фараон да провъзгласят. Пред всички длъжен бил жрецьт-фараон да съответства винаги на образа замислен и особено когато се появявал сред народа. После от народа всеки незрим усещал образа над себе си, и действал както го разбирал. Щом в образа повярявал е народът, когато образът харесван е от мнозинството, с желание всеки следвал го, и няма нужда да се изгражда от надзиратели-чиновници огромна структура. Държавата тогава сама укрепва и процъфтява.

– Но ако би било така, тогава не биха минали без образи и днес държавите. А те се оправят и без тях, живеят и процъфтяват. Както Америка, Германия или Съветския Съюз, който до перестройката огромна държава беше.

– Без образи, Владимир, и сега държавите не могат. В сравнение с други, само онази държава процъфтява, в която образ управлява приемлив за мнозинството хора.

– А кой го днес създава? Сега няма жреци.

– Жреци има и днес, но иначе се казват, и знания за образи творещи все по-малко има в тях. Разчети дългосрочни и безпристрастни не е по силите на днешните жреци да правят. Да поставят цел и да сътворят достоен образ, който е способен към цел да поведе.

– За какво говориш Анастасия, какви жреци, какви образи е имало в нашия Съветски съюз? Болшевиките са управлявали тогава всички. Отначало Ленин, после Сталин начело са стояли. След тях други първи секретари. Политбюро си имаха. Религията тогава почти ликвидираха, храмове разрушаваха, а ти – жреци.

– Владимир, ти по-внимателно погледни. Какво било е преди, държавата нарекла се Съюз Съветски да възникне?

– Как какво е било? Всички знаят. Царизъм. После се извършила революция, и ние сме тръгнали по пътя на социализма, стремили сме се комунизъм да изградим.

– Но преди революцията да избухне, сред народа усилено се е разпространявал образ на справедливо и щастливо ново устройство на държавата, а старото се изобличавало. Образ се граждал още в началото на новата държава. И образът на нов управник, за всички добър, в народа се създавал. И това, че всеки щастливо ще живее. Ето тези образи повели хората, след себе си извикали ги да се сражават с други, които на старите образи все още били верни. И революцията, после гражданската война, в които много хора са били въввлечени, в действителност сражения били са между двата образа.

– Може, разбира се, в това да има нещо. Само че Ленин и Сталин не са образи. те, както всички знаят, са просто хора, ръководили страната.

– Изреждаш имена и смяташ, че само хора в плът стояли са зад тях. Но всъщност... Може сам да помислиш, да разбереш – това съвсем не е така, Владимир.

– Как не е така? Казвам ти, – всички го знаят, – Сталин си е бил човек.

– Тогава, Владимир, кажи, Сталин какъв човек е бил.

– Какъв? Какъв... Отначало всички го смятали за добър и справедлив. Децата обичал. На снимки и картини с малко момиченце в ръце са го изобразявали. Много войници през войната в бой отивали и „За Родината, за Сталин“ викали. Всички плакали, когато починал, майка ми е

разказвала, когато той умрял плакали хората почти в цялата страна. И в Мавзолея, редом с Ленин го положили.

– Така значи, мнозина са го обичали и с името му в смъртна схватка са побеждавали врага. Стихове са му посвещавали, а после какво, какво говорят днес за него?

– Сега се смята че е бил тиранин и убиец, кръвопиец. Много народ в затворите затрил. От Мавзолея тялото извадено е и погребано в земята, унищожени са за него паметниците, и книгите, които той е писал...

– Сега и сам разбираш. Два образа пред теб стоят. Образи два, а пък човекът е един.

– Един е.

– Сега да кажеш можеш ли какъв е бил?

– Сигурно, не мога... А ти самата ще ми кажеш ли?

– Не съответства Сталин на първия, нито на втория образ, и в това била е и трагедията на страната. Трагедии са ставали в държави винаги, когато имало е несъответствие голямо между управника и неговия образ, от това започвали са всички смутове. И в смутовете хората за образи са се сражавали. Съвсем неотдавна към образа на комунизма се стремяха хората, но образът отслабна, и сега, към какво стремиш се ти, и хората живеещи в държавата към какво те се стремят?

– Сега ние изграждаме... може би капитализъм, или нещо такова, но за да живеем така, како в развитите страни живеят хората – в Америка, в Германия. Ами изобщо, да има демокрация, и както там да има изобилие повече.

– Значи сега у вас, отъждествени са образите на страната и на справедливия управник с тези на страните, които ти назова?

– Ами, може да се каже така.

– Но това ще значи, че съвсем оскъдни са вече знанията на жреците на страната, в която ти живееш. Няма знания. Сили няма в тях, да сътворят образ достоен, способен по свой път да поведе. Обикновено в случаи такива са умирали държавите, така историята ни разказва от хилядолетия.

– Какво лошо има, ако всички ние заживеем както примерно в Америка или Германия живеят?

– Владимир, по-внимателно погледни, колко проблеми имат страните, които изброи. Сам си отговори: за какво е нужна там полиция така голяма, и много болници? Защо все повече самоубийства се случват в тях, и да почиват къде отиват от градовете и големи, и богати на тези страни? Все повече чиновници им се налага да назначават, които

обществото да следят. Всичко това говори, че образите и при тях слабеят.

– И какво се получава, че ние се стремим към техните слабеещи образи?

– Да, така излиза, и с това за кратко време продължавате живота им. Когато водещите образи в страната твоя са унищожавали, нови образи не са създавали. И е помамил вас към себе си друг образ, който в друга страна живее. Ако на него се поклонят всички хора, ще престане да съществува твоята държава – страната образа си губеща.

– А кой сега способен е да го създава? Сега жреци няма.

– Хора и днес има, които само с това се занимават, образи творят, предвиждат способността на образите да увеличат народа, и често разчетите им верни се оказват.

– Не съм и чувал за такива хора. Или това се държи в най-строга тайна?

– Ти, както и много други хора, всеки ден с деянията им се срещате.

– Ама къде, кога?

– Владимир, припомни си, когато време е да се избират депутати в държавата, или от няколко желаещи – един управник – президент сега наричан – пред всички се представя техен образ. А този образ го формират хора, които за професия са си избрали творенето на образи. При кандидатите различни има по няколко такива хора. И побеждава този, чийто образ от всички най-приятен станал е за мнозинството.

– Как образ? Всички те са реални живи хора. Сами на събрания пред избирателите говорят, и по телевизора също сами се представят.

– Разбира се, сами, само че съветвани са винаги, къде и как да се държат, какво да говорят, за да съответстват на образа приятен за мнозина. И често следват кандидатите тези съвети. Освен това им правят реклама, стремежки се да свържат техния образ с живот за всички по-добър.

– Да, правят им реклама. И все пак не ми е много ясно, кой е по-главен – самият човек, който за депутат или президент се е кандидати-рал, или този образ, за когото ти твърдиш?

– Разбира се, по-важен е човекът винаги, но ти гласувайки не си срещал с него, не знаеш точно, какъв е той в действителност, гласуваш за поднесения образ.

– Но нали освен това програма има всеки от кандидатите, и хората гласуват за програмата.

– Колко често се изпълняват тези програми?

– Ами, не винаги програмите предизборни се изпълняват, а изцяло, вероятно никога не ще е възможно да се изпълнят, защото другите със своите програми пречат.

– Ето така се случва през цялото време, че множество образи се творят, но единство пълно в тях няма. Няма единен образ, способен със себе си да увлече всички и към целта да поведе. Няма образ, а значи няма вдъхновение, неясен пътът е, животът – хаотичен.

– Но кой образ такъв могъл би да създаде? Жреци днес мъдри няма. И за науката на образите за пръв път днес от тебе чувам, същата онази, която на жреците преподавал твоят праотец.

– Малко останало е да се чака, ще има образ силен за страната. Той ще победи войните всички, и човешките мечти в действителност прекрасна ще започнат да се претворяват в твоята страна, а после по Земята цяла.

ГЕНЕТИЧНИЯ КОД

Анастасия говореше увлечено. Ту радостно, ту огорчено разказваше за това, което е било някога на земята. На някои неща вярвах. На други – не особено. И след завръщането си поисках да узная за възможностите на човека да съдържа в своята памет информация за събития не само от момента на своето раждане, но и от момента на раждането на своите предци, и още повече, от момента на сътворението на първия човек. Няколко пъти се събираха специалисти и учени по този въпрос, и тук ще приведа извадки от отделни изказвания на специалистите на кръглата маса, засягащи този въпрос.

„...На мнозина ще се струва необичайно твърдението, че битовите предмети пазят информация а човека. Но ако покажете касета с магнетофонен запис на човек, който никога не е виждал, не е чувал за възможностите на магнетофона, и му кажете, че на касетата е записан вашият глас, вашата реч, и той би могъл да я прослуша, когато поиска, след година или десет, – този човек няма да ви повярва. За вас той ще мисли, както за мистификатор. Обаче за нас фактът на записа и възпроизвеждането на гласа е явление обичайно. Искам да кажа, че нещо изглеждащо ни необичайно, за други може да е съвсем просто и естествено.“

„Ако вземем за основа факта, че човек засега не е изобретил още нищо по-съществено и съвършено, от изобретеното от природата, то лъчът на Анастасия, с помощта на който тя може да вижда на разстояние, се потвърждава от съществуването на радиотелефона и телевизора. Още повече аз смятам, че тези природни явления, които тя използва, са по-съвършено претворяване на това, което ние изкуствено изобретяваме, да кажем съвременния телевизор и телефон“.

„Паметта на един човек съхранява едва събития отпреди половин година. Друг човек пази в паметта си и може да разкаже за събития от своето детство. Но това не са пределните възможности на човешката памет.“

„Мисля, че не много от учените ще започнат на отричат, че генетичния код на човека милиони години пази първичната информация. Възможен и сборът от допълнителна, така наречена странична информация за времето на живот и предаването ѝ на следващите поколения. На всички ни известните изрази «това е наследствено», «предава се по

наследство» свидетелстват точно за това. Способностите на Анастасия да възпроизвежда картини от живота на човечеството отпреди милиони и милиарди години, теоретически са възможни и обясними. Още повече, те могат да бъдат напълно верни поради отдалечеността им от нашата действителност. Паметта на Анастасия, мисля, не се отличава от паметта на много други хора. По точно е да се каже, че информацията заложена в нейния генетичен код, не е повече отколкото при всеки друг човек. Разликата е в това, че тя притежава способността да я «извлича», да я възпроизвежда напълно, а ние само частично.“

* * *

Тези и други изказвания на специалистите някак ме убедиха в това, че Анастасия може да говори истината за миналото. Особено ми хареса примера с магнитофонната лента. Обаче поканените на кръглата маса учени не успяха да обяснят следното явление. По какъв начин Анастасия може да разполага с информация не само за живота на земните цивилизации, но и за живота на цивилизациите в други светове и галактики? На всичко отгоре, тя не само говори за тях, но и, както ми струва, може да им влияе. Ще се опитам да разкажа всичко поред. Може би, на някого, поне теоретически ще му се удаде да обясни тези нейни способности. Да разбере, присъщи ли са те, или не, на останалите хора. Самата Анастасия се опита да обясни по какъв начин става така, че ги познава, само че не сами много ясни нейните обяснения.

Изобщо ще се опитам да разкажа за следната ситуация поред.

КЪДЕ ХОДИМ В СЪНЯ СИ?

Няколко пъти в разказа на Анастасия за земните цивилизации звучаха фрази за съществуването на живот в други галактики на Вселената, на други планети. И мен изведнъж това така силно ме заинтересува, че докато слушах разказа ѝ за миналото на човечеството само за това мислех: а как ли там, на другите планети е устроен живота?

Анастасия, навярно видя, че вниманието ми към нейния разказ съвсем изстина, и замълча.

Аз също мълчах, защото мислех как да я накарам да разкаже повече и по-точно за живота на извънземните цивилизации. Бих могъл, разбира се, направо да я попитам, но тя винаги ставаше някак обърквана, щом не можеше да обясни защо знае това, което за другите е неизвестно. Освен това ми се струваше, че нейното желание да не се откроява сред другите хора с необикновените си способности, не ѝ даваше възможност да говори за всичко. Започнах да забелязвам, че тя се притеснява от неспособността си да обясни механизма на някои явления. Така и стана, когато направо я запитвах:

– Кажй Анастасия, можеш ли да се телепортираш в пространството? Да пренасяш тялото си от едно място на друго?

– Защо ме питаш за това, Владимир?

– Първо ми отговори конкретно, можеш или не?

– Владимир, такава възможност има у всички хора. Не съм уверена, че ще успея да ти обясня колко е естествен този процес. Ти пак ще се отдалечиш от мен, ще ме сметнеш за вещица. Ще ти стане неприятно с мен.

– Значи можеш?

– Мога, – отговори след забавяне Анастасия и сведе очи.

– Тогава демонстрирай, покажи ми как става.

– Може би първо да опитам ти обясня...

– Не, Анастасия, първо покажи. Винаги е по-интересно да се гледа, вместо да се слуша. После ще обясниш.

Анастасия се изправи някак отчуждено и затвори очи. Леко се напрегна и изчезна. Аз се огледах слисано. Но на мястото ѝ имаше само смачкана трева, а Анастасия я нямаше. Видях я да стои да другия край на езерото. Гледах я и мълчах. Тя викна:

– Да плувам ли, или отново...

– Отново, – отговорих аз и без да мигам, за да не пропусна нещо, загледах фигурата на Анастасия, стояща на отсрещния бряг на малкото езеро. Внезапно тя изчезна. Разтвори се. Дори дим не остана на мястото, където беше. Без да мигам продължавах да гледам.

– Аз съм тук Владимир, – раздаде се гласът на Анастасия. Тя отново стоеше на метър от мен. Отдалечих се малко и седнах на тревата като се стараех да не показвам удивление или вълнение. Не знам защо си помислих: „Ще вземе изведнъж да й скимне да разтвори моето тяло и после да не го събере“.

– Изцяло да разтвори тялото си, да го разложи на атоми, може само притежателят му. Достъпно е единствено на човека това, Владимир, – първа заговори Анастасия.

Беше ми ясно: първата ѝ работа ще бъде да доказва, че е човек, и за да не губи време напразно аз ѝ казах; – Разбира се, на човека. Но все пак, не на всеки.

– Да, не всекиму. Необходимо е...

– Знам ще кажеш: „Помисли трябва чисти да има“.

– Да. Помисли и още бързо и образно да мисли, детайлно и конкретно да си представя себе си, своето тяло, и освен това желание и силна воля, и вяра в себе си...

– Не обяснявай, Анастасия. Не се старай напразно. По-добре кажи, на всяко място можеш ли тялото си да преместиш?

– На всяко може, но аз го правя рядко. Много опасно е на всяко... Пък и не е необходимо. Защо да се премества тялото? Може и по друг начин...

– Защо е опасно?

– Трябва много точно да си представиш мястото, където искаш да преместиш тялото си.

– И ако не си го представиш точно, какво може да случи?

– То може да загине.

– От какво?

– Например, поискваш да преместиш тялото си на дъното на океана. Преместваш, а налягането на водата го премазва. Или се задавяш. В града, на пътя, пред кола в движение можеш да попаднеш, колата ще удари тялото ти, ще го осакати.

– А на друга планета може ли човек да пренесе тялото си?

– Разстоянието роля абсолютно никаква тук не играе. То ще се премести на мястото, което мисълта ти му посочи. Първо мисълта ти на желаното от тебе място се оказва. Тя формира и събира отново в

пространството разтвореното тяло.

– А за да разтвориш тялото си, за какво трябва да мислиш в това време?

– Да си представяш материята му до най-малкия атом и ядро, да видиш как частичките в ядрото създават движение, външно хаотично, да ги разтвориш мислено в пространството. После трябва в последователността предишна да събереш в ядрото движението външно хаотично, като възпроизвеждаш точно. Всичко е много просто. Като детска игра с кубчета.

– Но може да се случи, на другата планета да няма атмосфера подходяща за дишане.

– Това и казвам – опасно е да се преместваш необмислено. Необходимо е да се предвиди много.

– Значи няма да се получи на друга планета?

– Ще стане. Част от обкръжаващата атмосфера също може да се премести и тялото известно време ще живее в нея. Но по-добре е тялото въобще да не се премества ако няма особена необходимост за това. В повечето случаи е достатъчно с лъч да се погледне на разстояние или да се премества второто, нематериално „аз“.

– Невероятно! Трудно е да се повярва, че някога могъл е всичко това да прави всеки човек.

– Защо „някога“? Второто човешко „аз“ и сега да се премества може свободно, и го прави. само че хората не му поставят никакви задачи. Не определят цел.

– У кого, при кои хора, кога се премества?

– Сега основно това става когато човек спи. Същото може да сътвори и в будно състояние, но заради суетата ежедневна, всевъзможни догми и проблеми наизмислени, хората все повече способността да управляват себе си загубват. Губят способността да мислят образно достатъчно.

– Може би е поради това, че без тялото не е интересно да се пътешества?

– Защо смяташ така? Крайният резултат за чувствата често един и същ може да бъде.

– Ако един и същ могъл би да е резултата, не биха влачили телата свои хората, пътувайки в страни различни. Бизнесът туризъм у нас сега е работа доходна. А и не ми е ясно никак за второто „аз“ на човека. Ако тялото не е било някъде, значи не е бил и човекът там. Всичко тук е ясно и просто.

– Не бързай, Владимир, да правиш изводи прибързани. Сега аз ще ти приведа три ситуации различни. А ти на себе си опитай да отговориш, в коя от трите ситуации условният човек е бил на пътешествие.

– Добре, ще отговоря, ти кажи.

– Ето първата: Себе си или друг човек си представи как спи. Слага го някой на носилка. Занасят спящият в самолет и го превозват в страна различна. Например от Москва в Ерусалим. Там спящият по главна улица разхождат, внасят го в храм, и по същия път и както спи го връщат и полагат на предишното му място. Ти как смяташ, дали човекът от Москва е бил в Ерусалим?

– Ти първо за други два случая кажи.

– Добре. Сам другият в Ерусалим отишъл, преминал по главната улица, постоял за малко в храма и се върнал.

– А третият?

– Телом той в къщи си останал. Но способност имал да си представя всичко на разстояние. Като насън, разхождал се в града. Бил в храма, ходил още някъде, после все така мислено се върнал към предишните дела. От тримата кой бил е в Ерусалим, как смяташ?

– Истински само един от тях е бил. Това е човекът, който сам на пътешествие заминал и сам всичко е видял.

– Така да е, но в последна сметка, какво визитата е дала на всеки един от тях?

– На първият тя нищо не е дала. Вторият може да разкаже, каквото е видял. А третият... Третият навярно да разкаже също може, но сам да съборка може също, защото това, което е насън видял ще каже, а сънят да е различен може много от действителността.

– Но сънят като явление действителност е също.

– Е да, като явление сънят съществува. Нека и да е действителност, но защо ми го казваш?

– Затова, че ти навярно няма да отричаш, че винаги способен е човекът да съедини или поне докосне една до друга две съществуващи действителности.

– Знам накъде ме водиш. Искаш да кажеш, че сънят може да се подчини, да се насочи накъдето искаш.

– Да.

– Но с помощта на какво такова нещо може да се случи?

– С енергията на мисълта, и със способността да я освобождаваш за проникване в образи и всякаква действителност.

– И какво? Нима ще запечата всичко от другата страна като на

кинокамера?

– Отлично, кинокамерата макар и примитивна е потвърждение. Значи, Владимир, направи ти извод, че не винаги необходимост има да се преместват материалните тела, за да почувстваш ставащото в край далечен? – Може би не винаги. Но за какво говориш ми това? И все доказваш?

– Разбрах, когато заговори ти за светове различни, че ще поискаш или ще ме молиш да ти ги покажа. Молбата твоя да изпълня искам без да подлагам тялото на риск.

– Правилно си разбрала Анастасия. Действително исках да те помоля за това. Значи има все пак на други планети живот. Ох, интересно би било да видя!

– Каква планета искаш да си избереш за своята екскурзия?

– Че какво, да не би да са много обитаемите?

– Те са множество, но никъде не съществува разнообразието на Земята.

– И все пак, какъв живот има на другите? И как е възникнал?

– Когато Земята явила се като Божествено творение, вселенски много същности запалили се да повторят чудото. В другите светове свое такова те създадат, като използвали планети подходящи, по тяхно мнение. И сътворявали, но не успели, живот в хармония такава, както на Земята да създадат. Във Вселената планета има, където над всичко мравките преобладават. На нея те са множество. Мравките с други форми на живот се хранят. Когато вече няма какво да ядат, започват да изяждат себе си и тъй загиват. И същността, която създала е този живот, творението свое се опитва да повтори пак, но по-добре така и не се получава. Да съедини в хармония всичко съществуващо никой не е могъл.

Има и планети, където същности са се опитвали и се опитват растителен, на земния подобен свят да създадат. Храсти, дървета и треви растат на тези планети. Но техните създания умират всеки път когато стигнат пълното съзряване. Никоя същност вселенска не успява да разгадае тайната на възпроизводството. Те са като днешния човек. И днешния човек много изкуствени неща сам е създал. Но всичките негови творения не могат да повторят сами себе си. Те чупят се, загиват, овехтяват и постоянна грижа за себе си изискват. Голяма част от земните хора в роби на собствените си творения се е превърнала. Творенията Божии сами да възсъздават себе си способни са и в многообразие велико да живеят в хармония.

– Анастасия, а има ли планети във Вселената, където съществата,

както човека, разбират от техника?

– Да, има Владимир. Тази планета е по-голяма шест пъти от Земята. На нея външно на човека подобни има същества. Тяхната техника изкуствена, далеч от земната е по-напред по съвършенство. Животът на планетата е сътворен от вселенска същност считаща себе си за богоподобна, и към превъзходство над Божествените твари се стреми.

– Кажй, а те на „чини“ или там на корабите си космически, долитат ли на Земята?

– Да. Те вече не веднъж опитвали са се в контакт да влязат със земните хора. Но за Земята техните контакти...

– Не, почакай. Ти можеш ли мен, или моето второ „аз“ да занесеш за малко на тази планета?

– Да. Мога.

– Тогава занеси.

После Анастасия ме помоли да легна на тревата и да се отпусна. Да разперя ръцете си настрани. Дланта си положи на моята, и след известно време започнах да потъвам в нещо подобно на сън. Казвам „нещо подобно“, защото това заспиване беше необичайно. Отначало тялото ми все повече се отпускате. Преставих да го усещам, но прекрасно виждах и чувах всичко обкръжаващо. Птиците, шумоленето на листата, а после очите ми се затвориха и потънах в сън, или се разделих, както казва Анастасия. И до сега не съм в състояние да разбера, какво и как се случи с мен по-нататък. Ако предположим, че с помощта на Анастасия съм заспал и съм сънувал, то по пълнотата на усещанията и яснотта на осъзнаването на всичко видяно, не мога да сравня този сън с обичайния човешки сън.

ДРУГИТЕ СВЕТОВЕ

Видях друг свят, друга планета. Ясно и детайлно запомних всичко, което се случи на нея, и в същото време в съзнанието ми ума усещане, че да се види такова нещо е невъзможно. Представяте ли си, умът и съзнанието ми говорят, че да се види такова нещо е невъзможно, а те – виденията, картините и досега са в мен. И ще се постарая да ги опиша.

Стоях на почва, подобна на земната. Наоколо нямаше абсолютно никаква растителност. Казвам – „стоях“. А може ли да се изразя така, – трудно е да се каже. Нямах нито крака, нито ръце, нямаше тяло, и в същото време ми се струваше, че усещам стъпалата си, а през подметките – камънака и неравностите на повърхността.

Наоколо, докдето ми стигаше погледа, над почвата се извисяваха прилични на металически, яйцеобразни и квадратни, като куб, машини. Казвам – „машини“, защото най-близката до мен бръмчеше леко. От всяка от машините в почвата влизаха множество различни по дебелина шлангове. Някои шлангове леко потреперваха, сякаш през тях нещо се изсмукваше от почвата, а някои бяха в спокойно състояние. Никакви живи същества наблизко нямаше. Изведнъж видях, как от едната страна на странния механизъм се разтвориха врати, и от тях бавно изплува някакъв диск, подобен на този, който хвърлят спортистите, само че голям. Диаметърът на диска беше около четиридесет и пет метра. Той увисна във въздуха и се завъртя. Спусна се малко по-ниско, после излетя и се понесе съвършено безшумно над мен. Другите, стоящи по-далеч механизми направиха същото, и още няколко диска прелетяха един след друг над мен след първия. И отново – пустота, само бръмченето и потракването на странните механизми. Околната картина събуждаше интерес, но повече плашеше със своята безжизненост.

– Не се бой от нищо Владимир, – внезапно се чу гласа на Анастасия, и аз му се зарадвах.

– Къде си Анастасия? – попитах.

– До теб. Ние сме невидими, Владимир. Тук сега присъстват нашите чувства, усещания, разумът и всички невидими енергии. Тук ние присъстваме без нашите материални тела. Никой не може нищо да ни направи. Можем да се опасяваме само от себе си, от последствията на собствените ни усещания.

– Какви могат да бъдат последствията?

– Психически. Ами, като да се побъркаш временно.

– Да се побъркаш?

– Да, само временно, за месец или два, видението на други планети бунтува човешкия ум и съзнание. Но ти не се бой, това теб не те заплашва. Ти ще издържиш. И тук не се бой от нищо, повярвай, разбери, Владимир, сега си тук, но за тях тебе те няма. Сега сме невидими и всепроникващи ние.

– Аз не се страхувам. По-добре ми кажи, Анастасия, какви са тези машини, които бръмчат тук? За какво са?

– Всяка от тези яйцевидни машини – е завод. Те произвеждат така интересуващите те летящи „чинии“.

– А кой обслужва, кой управлява тези заводи?

– Никой. Те са програмирани изначално за производството на определено изделие. По тръбите, които отиват в недрата, се всмуква необходимата и в нужното количество суровина. В неголеми камери се извършва топенето, шамповане, после сглобяване, и навън излиза напълно готово изделие. Такъв завод е много по-рационален, от всеки един земен. Отпадъци от неговата работа почти няма. Не е нужно да се занимават с транспортиране на суровина от далечни места. Не е нужно да се пренасят до мястото на сглобяването отделните детайли. Целият процес на формирането на изделието се извършва на едно място.

– Потресавашо! Ето такова чудо ни трябва! А кой управлява новата летяща чиния? Видях, че те всички летят в една посока.

– Никой не ги управлява, те сами си летят към мястото на складиране.

– Невероятно! Направо като живо същество.

– Точно в това няма нищо невероятно, даже за земните технологии. Нали на Земята също има безпилотни самолети и ракети.

– Но тях все пак ги управляват хора от земята.

– Отдавна вече на земята има и такива ракети, които са програмирани от по-рано към определена цел. Достатъчно е да се натисне копчето „старт“ и ракетата сама стартира и лети към определена цел.

– Може и да има. И наистина какво съм се зачудил тук.

– Ако се замислиш, може и да не се чудиш много. Само че в сравнение с земните технологии тук има значителен прогрес. Тези заводи Владимир, са многофункционални. Те могат да произвеждат много неща, от хранителни продукти до мощни оръжия.

– А от какво се правят хранителните продукти? Тук нищо не расте.

– Всичко има в недрата. Необходимите сокове при нужда от

недрата ще отбере машината, ще ги пресова в гранули. В тези гранули има всички вещества, необходими за жизненото обезпечаване на плътта.

– А с какво, самата тази чудесия, се храни, електроенергия кой ѝ подава? Не се виждат никакви проводници. – Тя и енергия сама за себе си изработва, използвайки всичко обкръжаващо.

– Виж ти каква е умна! По-умна т човека.

– Съвсем не е по-умна от човека. Това е просто машина. Тя се подчинява на зададена ѝ програма. Много е лесно да бъде програмирана. Искаш ли да ти покажа, как се прави това?

– Покажи ми.

– Хайде да се преместим по-близо до нея.

– Ние стояхме на метър от туловището на огромния, като девететажно здание, механизъм. По-ясно се чуваше неговото пукане. Множество гъвкави, като пипала, тръби отиваха в недрата и помръдваха. Повърхността не беше съвсем гладка, видях окръжност, примерно с диаметър около метър, гъсто покрита с тънки, като косъмчета, проводници. Те помръдваха, всеки сам за себе си.

– Това е антена на сканиращо устройство. Тя улавя електроимпулсите на мозъка, който се използва за съставяне на програмата, способна да изпълни получената задача. Ако твоят мозък моделира някаква вещ, машина ще трябва да я произведе.

– Всякаква вещ?

– Всякаква, която би могъл детайлно да си представиш. Сякаш я строиш с мислите си.

– И автомобил всякакъв?

– Разбира се.

– И мога да опитам още сега?

– Да. Премести се по-близо до приемника и отначало мислено засъстави неговата антена да се обърне към теб с косъмчетата си. Щом това стане, започни да си представяш желаното.

Аз стоях до косместата антена и, изгаряйки от любопитство мислено, както каза Анастасия, желях всички косъмчета да ме слушат. И те отначало се обърнаха към мен, после всички ситно трепкайки, насочиха своите краища към моята невидима глава и замряха. Сега трябваше да си представя някаква вещ. Не знам защо започнах да си представям автомобил „Жигули“ – модел седем – колата, която имах в Новосибирск. Всичко в детайли се опитвах да си представям: стъклото и капота, бампера, цвета и даже номера. Изобщо, всичко дълго си представях. Когато ми омръзна – се отдалечих от антената. Граматната машина забръмча

по-силно от обичайното.

– Ще се наложи да изчакаме, – обясни Анастасия, – Сега тя демонтира недоправеното изделие и съставя програма за изпълнение на твоя замисъл.

– И дълго ли трябва да чакаме?

– Мисля, че не много.

Ние се приближихме до другите машини. Когато разглеждах разноцветните камъни под краката си, гласът на Анастасия събщи:

– Мисля, че изготвянето на помисленото от теб е завършено. Хайде да видим, как се е справила със задачата.

Преместихме се до познатата машина и зачакахме. След известно време вратите ѝ се отвориха, и по гладката стълба на почвата се спусна „Жигули“. Но до красотата на земния автомобил, урода, който стоеше пред мен, беше много далеч. Първо, имаше само една врата. Врата само от страната на шофьорската седалка. Вместо задни седалки – някакви намотани проводници и парчета гума. Заобиколих, или се преместих, около изделието. Не можеше да се нарече автомобил.

От дясната страна нямаше две колелета. Преден номер, както и бампер, също нямаше. Капотът, изглежда не се отваряше – той беше едно цяло с каросерията. Ами, изобщо, не автомобил беше изработил този уникален завод, а някаква карикатура с неясно предназначение.

И аз казах:

– Ама че изделие произведе извънземното предприятие. За такова нещо всички конструктори и инженери от земно предприятие могат да ги уволнят.

В отговор се раздаде смехът на Анастасия, а после чух гласът ѝ:

– Разбира се, че могат да уволнят. Но нали главният конструктор в този случай си ти, Владимир, и виждаш плодът на твоята конструкция.

– Аз исках нормален съвременен автомобил, а тя виж какво изплю.

– Да искаш не е достатъчно. Нужно беше да си представиш всичко до най-дребните детайли. Ти дори врата за пътниците не моделира в своето въображение, само една врата за себе си измисли. И колела само от своята страна си представи. От другата страна те домързя да направиш колела. Мисля, че ти и за двигателя не помисли.

– Не помислих.

– Значи, няма в твоята конструкция двигател. Защо тогава се обиждаш да производителя, ако сам си му задал такава недовършена програма?

Изведнъж аз видях или почувствах приближаването на три

летателни апарата. „Трябва да се омитаме.“ – мярна се мисъл, но гласът на Анастасия ме успокои.

– Те няма да ни забележат и няма да ни почувстват, Владимир. При тях постъпи информация за отклонение в работата на завода, сега, сигурно, ще започнат да търсят причината. Можем спокойно да наблюдаваме живите обитатели на тази планета.

От три неголеми летателни апарата излязоха петима извънземни... Те бяха много подобни на земните хора. Не просто подобни, а всичко при тях беше както при земните хора. Бяха добре сложени. Никакво изгърбване, изправено и гордо, атлетичните им тела държаха красиви глави. И коси имаха на главите си, и вежди на лицето, а единият имаше и мустаци, внимателно подстригани. Облечени бяха в плътно прилягащи на тялото тънки разноцветни комбинезони.

Извънземните се приближиха към направения от техния завод автомобил или, по-точно – подобие на земен автомобил. Стояха до него и мълчейки, без емоции, го гледаха. „Сигурно съобразяват“ – помислих аз.

От групата на стоящите се отдели най-младия на вид русокос извънземен и се приближи към вратата на автомобила, опита се да я отвори. Вратата не поддаде. Сигурно ключалката заяде. По-нататъшните му действия бяха съвсем земни, и това ми хареса много. Русокосият удари с длан по вратата около ключалката, по-силно дръпна дръжката и вратата се отвори. Той седна на шофьорската седалка, хвана кормилото и започна внимателно да разглежда приборите на панела.

„Юнак, – помислих аз, – умник“. И в потвърждение на своето заключение чух гласа на Анастасия:

– Това е много голям по техните мерки учен, Владимир. При него много бързо и рационално работи мисълта в техническо направление. Освен това той изучава бита на няколко планети, и на Земята в това число. И името му е подобно на земните – Аркаан се казва.

– А защо на лицето му няма учудване от това, което заводът им е произвел не както трябва?

– Чувства, емоции обитателите на тази планета почти нямат. Техният ум работи рационално и гладко, без да се подлага на емоционални изблици или отклонения от набеязаната цел.

Русокосият излезе от колата, издаде звуци, подобни на Морзовата азбука. От групата извънземни се отдели един възрастен, застана до косматата антена, до която по-рано аз стоях. После всички седнаха в своите апарати и изчезнаха.

Заводът, произвел автомобила по мой проект, отново забръмча. Неговите тръби-пипала се измъкваха от земята и се насочваха към най-близкия такъв завод-автомат, от който излизаха също тръби-пипала. Когато всички пипала се съединиха едни с други, Анастасия каза:

– Виждаш ли, те зададоха програма за самоунищожение. Всички детайли на завода дал отклонението, ще бъдат претопени от другия завод и ще се използват в производството.

И на мен си стана малко жал за завода-робот, с който така несполучливо създадохме земен автомобил. Но нищо не можеше да се направи.

– Владимир, искаш ли да видиш бита на обитателите на тази планета? – предложи Анастасия.

– Да.

Ние се озовахме над един от градовете или селата на голямата планета. Изгледът отгоре представляваше следната картина.

Докъдето стигаше погледа, целият този населен пункт се състоеше от множество цилиндрични, подобни на съвременните небостъргачи, съоръжения, които бяха разположени по много окръжности. В центъра на всяка окръжност се намираха по-ниски конструкции, напомнящи по нещо на земните дървета, даже множеството им листа-локатори бяха зелени. И Анастасия потвърди, че тези изкуствени конструкции събират от недрата необходимите за храненето на организма компоненти вещества, които впоследствие се подават по специални тръбопроводи в жилището на всеки обитател на планетата. Освен това тези разположени в центъра на окръжностите конструкции поддържат необходимата атмосфера на планетата.

Когато Анастасия предложи да влезем в някой от домовете, аз попитах:

– А в дома на русокосия извънземен, който седна в колата, можем ли отидем?

– Да, – отговори тя. – Той точно сега ще се върне в къщи.

Ние се оказахме почти на самия връх на един от тези цилиндрични небостъргачи. Прозорци в извънземния дом нямаше. Кръглите стени бяха боядисани с неярки цветове на квадрати. Под всеки квадрат имаше вдигаща се врата, както в гараж. От време на време от отварящият се в долната част на квадрата отвор излиташе неголям летателен апарат, подобен на тези, които бяха край завода-автомат, и летяха в свои посоки. Изглежда, че в този висок дом под всеки апартамент се намираше неголям гараж за летателния апарат.

В дома нямаше врати и асансьори. Всеки апартамент имаше отделен вход направо от гаража. И както после се изясни, такъв апартамент имаше всеки жител на планетата, достигнал определена възраст.

Самият апартамент отначало не ми хареса. Когато се озовахме в дома на русокосият извънземен, аз отначало се учудих на бедността и простотата му. Стаята, от примерно тридесет квадратни метра, бе свършено празна. Не стига това, че нямаше прозорци и вътрешни сени, но отсъстваха и минимално необходими мебели. На гладките стени в светъл цвят нямаше нито една картина за украса.

– Той да не би току що да е получил този апартамент? – попитах Анастасия.

– Аркаан живее в този дом вече двадесет години. Всичко необходимо за почивката, развлечението и работата му е в апартамента. Това необходимо е монтирано в стените. Сега сам всичко ще видиш.

И наистина, щом русокосият извънземен се качи от гаража, тавана и стените на стаята засветиха с мека светлина. Аркаан се обърна с лице към стената до входа, положи длан на повърхността и издаде звук. На стената се очерта светещ квадрат.

Анастасия коментираше всичко което ставаше в апартамента: Сега компютърът по линиите на ръката, и по очите идентифицира притежателя на апартамента, сега го поздравява и съобщава времето на отсъствието му и необходимостта от проверка на физическото му състояние. Виждаш ли Владимир, Аркаан и втората си ръка положи на пулта и дълбоко издиша за да може компютърът да провери физическото му състояние. Проверката е завършена, на екрана се появи съобщение за това, че му е необходимо да приеме хранителна смес. И въпрос: – с какво възнамерява да се занимава стопанинът в близките три часа?

Нужно е компютърът да знае това, за да приготви съответната смес. Сега Аркаан поръчва смес, способна максимално да активизира неговата умствена дейност за близките три часа, после възнамерява да спи.

Компютърът не му препоръчва да се занимава с активна умствена дейност в продължение на три часа и му предлага да употреби състав, разчетен да поддържа активна работа за два часа и шестнадесет минути. Аркаан се съгласи с мнението на компютъра.

В стената се отвори неголяма ниша, от която Аркаан взе за дръжката някаква гъвкава тръбичка, насочи краят ѝ към устата си, пи или яде от шланга и отиде към противоположната стена. Нишата с тръбичката се затвори, квадратът на екрана угасна, сената, където току що беше стоял извънземният, стана отново гладка и едноцветна.

„Ама че работа, – помислих аз, – при такава техника отпада необходимостта от кухня с цялото ѝ оборудване: съдове, мебели, чистене. Че и нуждата от жена която да може да готви добре, отпада. Още и състоянието на здравето компютърът проверява, и храна приготвя когато е необходимо, и препоръки всякакви дава. Интересно колко ли би струвал такъв компютър, ако го произвеждаха у нас на Земята?“ И веднага гласът на Анастасия съобщи: „Що се отнася до разходите, то по евтино е да се оборудва всеки апартамент с подобно устройство, отколкото да се затрупва кухня с мебели и множество приспособления за приготвяне на храна. Те са много по-рационални от земляните във всичко, но на Земята съществуват много по-рационални неща отколкото при тях“. Аз не обърнах внимание на последната фраза на Анастасия. Заинтересувах ме следващите действия на Аркаан. Той продължи да командва със звуци и в стаята станаха следните събития.

От стената започна да се издува кресло. До креслото се отвори още една малка ниша, от която се измъкна масичка с някакъв полупрозрачен запушен съд, подобен на лабораторна колба. На противоположната стена на стаята засвети голям екран, около метър и половина-два в диаметър. На екрана седеше в кресло красива жена в плътно прилепнал по тялото комбинезон. Жената държеше в ръце съд, подобен на стоящия на масичката до Аркаан. Изображението на жената на екрана беше обемно, много по-добро, отколкото на нашите телевизори. Изглеждаше сякаш тя не е на екран, а стои направо в стаята. Както обясни Анастасия, Аркаан и седящата срещу него жена, правеха своето дете. „У обитателите на тази планета отсъстват достатъчно силни чувства, и те не могат да встъпват в полова връзка както хората на Земята. Външно техните тела с нищо от земните не се различават. Но отсъствието на чувства не им позволява да създават потомство по земния начин. В съдчетата, които сега виждаш се намират техни клетки и хормони. Мъжът и жената си представят, какво биха искали да бъде тяхното бъдещо дете, неговата външност. Те мислено залагат в него съдържащата се в тях информация, обсъждащ бъдещите му дейности. Този процес трае около три години по земното изчисление. Щом сметнат, че процесът на формиране на тяхното дете е завършен, в специална лаборатория ще съединят съдържанието на двата съда, ще произведат дете и в специално училище ще го отгледат до навършване на пълнолетие. Ще предоставят на пълнолетния член на обществото дом и ще включат в състава на една от работните групи.“

Аркаан гледаше ту жената на екрана, ту стоящият пред него малък запечатан съд с течност. Внезапно вграденият в стената екран угасна, но

извънземният, останал да седи в креслото си, не откъсваше поглед от стоящият пред него съд с частичката от неговото бъдещо дете. Противоположната стена замига с червени квадратчета. Извънземният се обърна настрана към стената, с длан закри от мигащата светлина очите си и още по близо склони глава към своето съдче. От тавана вече тревожно замигаха нови квадратчета и триъгълни светлина.

„Определеното от компютъра време за бодърстване на Ааркаан изтече, сега компютърът настойчиво му напомня за необходимостта от сън.“ – поясни Анастасия.

Но извънземният още по-близо наведе глава към съдчето, и притисна към него дланите на ръцете си.

Светлинното мигане от стената и тавана се прекрати. Стаята започна да се пълни с някакъв подобен на пара газ. Гласът на Анастасия изкомментира: „Сега компютърът ще приспи Ааркаан със сънен газ“

Главата на извънземният започна бавно да се накланя към масичката и скоро легна на нея, очите му се затвориха. Креслото започна да се изтегля от стената, превръщайки се в легло. После креслото-легло се залюля насам-натам и тялото на вече спящият падна на удобно ложе.

Аркаан спеше, държейки в дланите си притиснати към гърдите, своят малък съд.

Може още много да се разкаже за техническите новости в необикновеният дом и на голямата планета в цяло. По думите на Анастасия, съобществото, живеещо на нея, не се страхува от никакви нахлувания отвън. Не стига това ами те са способни, с помощта на техническите си достижения да унищожат живота на всякоя планета във Вселената. На всяка една с изключение на Земята. „Защо? – питах аз, – значи, нашите ракети, нашето оръжие са способни да отразят техните атаки?“ И в отговор: „Земните ракети за тях не са страшни Владимир. Обществото на тази планета отдавна познава всичко, което се явява производно на взрива на разширението. Известен им е и взривът на свиването“.

– Какво означава взрива на свиването?

– Известно е на Земята, че две или повече вещества, съединени в мигновена реакция, разширявайки се, произвеждат взрив. Но има и реакция различна при съприкосновението на две вещества. Газообразно вещество, с обем кубичен километър и повече, в миг в е способно да се свие до пращинка, свръхтвърд да стане материал. Представи си снаряд или ракета, която в такъв облак се взривява, но едновременно на силата на взрива разширяващ, друга сила ще се противопостави, взрив на свиване ще стане едновременно. И само пляскане ще чуеш ти тогава. В

камъче малко ще се превърне всичко, което в този облак се е намирало. Завесата от облаци газообразни не ще преодолеят земните ракети.

В историята на Земята две пришествия или нападения са правени от тях. Сега подготвят трето. Смятат, че отново е настъпил благоприятен момент.

– Значи, няма как да им се противопоставим, щом няма на Земята оръжия от техните по-силни.

– Оръжие човекът има, и се нарича то „човешка мисъл“. Дори и аз сама могла бих примерно около половината от техните оръжия да разруша на прах, и по Вселената да го разпиля. А ако биха се намерили помощници, то ние заедно бихме могли да ликвидираме оръжието цяло. Но проблемът е в това, че мнозинството хора и почти всичките земни правителства, като благо ще възприемат нашествието.

– Но как може да стане така, че нашествието да се възприеме за благо?

– Сега ще видиш. Ето, погледни центъра подготвящ за десант, за покоряване на земните континенти.

ЦЕНТЪР ЗА ЗАВЛАДЯВАНЕ

Разбира се, аз очаквах да видя извънземна супертехника, способна да покори цяла планета. Но това, което се разкри пред очите ми... Мисля, че нашите, американските и другите военни специалисти не предполагат с помощта на какво оръжие могат да бъдат с лекота покорени, уж защитените им територии. Ето и вие, уважаеми читатели, опитайте, преди да четете по-нататък, да си представите оборудването на извънземния център за подготовката на завоюването на Земята. А после вижте, как той изглежда наистина. А външно той е ето такъв.

Огромно квадратно помещение. На всяка една от четирите страни на това помещение се разполагат в естествен размер интериорите на земните, нашите родни парламенти. Държавната дума, кабинетът на нашия президент в Кремъл. На противоположната страна на залата – интериорите на държавните органи, по всяка вероятност на азиатските страни. В креслата парламентарни седяха наши земни депутати, конгресмени и президенти. Аз отначало заразглеждах нашите руски депутати. Те бяха точни копия на познати лица, които ми се е случвало да виждам по телевизията. Само че седяха без да се движат, като мумии. Трудно е да се каже, от какво бяха направени. Може да са били кукли, холограми, или роботи, а може и нещо друго.

По средата на грамадната зала се намираше възвишение, на което седяха в кресла около петдесет извънземни. Те бяха не със своите обичайни комбинезони, а в наши земни костюми и слушаха изказващият се пред тях. Навярно той беше главен инструктор или някакъв друг началник.

Анастасия ми обясни, че наблюдавам една от десантните групи, която сега е в поредно занятие по подготовка за взаимодействие със земните правителства. Те изучават най-разпространените земни езици и маниери на поведение на хората в различни ситуации. Особено щателно те се подготвят за контакта със земните правителства, законодателни органи, чрез които се надяват да повлияят на цялото население на Земята. Разговорната реч им се удава без особени усилия, но във връзка с отсъствието на някои чувства, способни да предизвикват външни емоции, на тях им е много трудно да усвоят жестовете и мимиката на земните жители. И още те изобщо не могат да разберат със своето рационално мислене логиката в системата на управление на земните държави.

Независимо, че са привлечени най-добрите умове и най-съвършената техника в тяхната цивилизация, те така и не са могли да разгадаят, например такава една тайна: защо, независимо на вече съществуващата на Земята изчислителна техника, множество специални научни учреждения, на държавните законодателни органи не се предоставя информация за последствията от вземаните от тях решения? Те са убедени, че при наличието на определен аналитичен център, за който вече всичко необходимо има на Земята, може почти с точност да се моделират обществените явления от съвкупността на приетите решения. Обаче, всеки член на земно правителство, и всеки законодател е длъжен да действа самостоятелно при вземането на решение. Без да разполага с достатъчно информация, всеки член на правителство трябва да изпълнява функциите на мощен аналитичен център, и при това да отчита последствията от поведението на своите колеги, врагове и приятели.

Освен това, много тайнствен и неразгадаем за извънземните е и въпросът, защо земните хора не определят цел, която трябва да достигнат. Те се стремят към нещо, но към какво – си остава дълбока тайна. Но изхождайки от днешните потребности на земните общества от хора те са подготвили план за завладяването на земните континенти. Осъществяването на своя план те ще започнат с предложение към земляните, направени чрез правителствата на различните страни. Техните предложения ще бъдат приети с радост.

Когато попитах Анастасия, защо е така сигурна в решението на земните правителства, последва следният отговор:

– Така е пресметнал техният аналитичен център. Изводът на центъра е верен. Днешното ниво на осъзнатост на мнозинството от земляните ще сметне предложението на извънземните за висше проявление на космическия Разум.

– И що за предложения са това?

– Те са чудовищни, Владимир. Неприятно ми е да говоря за тях.

– Кажете поне главните. Интересно е все пак да се знае, що за чудовищни предложения са тези, които с радост ще бъдат приети на Земята? На която аз живея, и ти.

– Извънземните планират да спуснат първо неголям десант, състоящ се от три летателни апарата, на територията на Русия. Обкръжилите ги военни ще съобщят за желанието им да се срещнат с правителствените кръгове за сътрудничество. Те ще представят на военните като представители на Висшия Разум на Вселената и ще демонстрират преимуществото на тяхната техника.

След съвещание във военните, научните и правителствените кръгове, след около четиринадесет дни, ще им бъде предложено да конкретизират своите предложения, но след като отначало преминават през изследване предвид безопасността в общуването с тях.

Пришелците ще се съгласят на изследване и ще представят в писмен вид и на видеокасети своите предложения. Текстът ще бъде изложен във форма, много близка до днешните официални документи, и ще се отличава с пределна простота.

Съдържанието на текста е примерно такова:

„Ние, представителите на извънземна цивилизация, достигнала най-голямо техническо развитие в сравнение с другите разумни обитатели на галактиките, считаме хората от Земята за свои братя по разум.

Ние сме готови да споделим със земните общества своите знания в различни области на науката, социалното устройство на обществото и да предоставим своите технологии.

Ние молим да се разгледат нашите предложения и да се подбере от тях най-приемливото за усъвършенстването на живота на всеки член на обществото.“

По-нататък ще има множество конкретни предложения, същността на които се свежда до следното.

Пришелците ще предоставят свои технологии за обезпечаването на всички жители на страната с хранителни смеси, бързо строителство на жилищни помещения за всеки, достигнал пълнолетие, човек. Такива помещения, каквито ти вече вижда, само че с по-малко функции. За пример те ще поставят в страната свои мини заводи. Ще съвместят извънземните си заводи със съществуващите земни, но след пет години всички земни технологии ще бъдат утилизирани. Ще ги заменят технически по-рационални. Всички желаещи се обезпечават с работа. Освен това, задължителен минимум работа по обслужването на техниката трябва да изпълни абсолютно всеки жител на земята.

Страната сключила договор с пришелците, ще бъде напълно защитена от военно нахлуване от страна на други държави. В общество с ново социално устройство и технически оборудван бит ще отсъства пресътността. В предоставената ти квартира всичко необходимо реагира само на командите на твоя глас, с присъщия само на него тембър. Ежедневно преди употребата на храна, твоят домашен компютър ще определя твоето физическо състояние по очните ябълки, състава на издишания от тебе въздух и по други параметри, и ще предписва съответстващият състав от хранителната смес.

Всеки компютър, инсталиран в индивидуалната квартира е съединен с основния. По такъв начин се фиксира местонахождението на всеки човек и неговото физическо и психическо състояние. Всяко престъпление може с лекота да бъде разкрито с помощта на специална програма в основния компютър, като при това отсъства социалната база пораждаща престъпността.

В замяна пришелците се готвят да поискат от правителствата възможност за разселване на представители на тяхната цивилизация в слабо заселени райони, основно в горите – и право на замяна на индивидуални градински участъци за построяване на високотехнически жилища с пожизнено обезпечаване на всички желаещи за заменят своят участък.

Правителствата се съгласяват, тъй като, както те пресмятат, запазват цялата си власт. Редица духовни обединения започват да проповядват, че пришелците са божии посланици, тъй като не отричат нито една от съществуващите на Земята религии. Религиозните лидери, които не вярват в тяхното божествено съвършенство не могат да противостоят на пришелците заради приемането им от мнозинството от населението на страната сключила с тях договор. Към сътрудничество с пришелците започват да се стремят и останалите страни. Девет години след момента на появяването им на Земята на всички континенти на Земята, във всички страни стремително се внедрява новият начин на живот, по всички информационни канали се пропагандират все нови и нови постижения в техниката и социалното устройство. Мнозинството от населението прославя представителите на Космическия разум като по-съвършени братя по разум, като божества.

– И не напрасно прославят, – отбелязах аз на Анастасия, – няма нищо лошо в това, че на Земята няма да има войни и престъпност. Всеки да си има жилище, храна и работа.

– Владимир, нима не разбираш, че приемайки извънземните условия, човечеството ще се откаже при това от своето нематериално, божествено „аз“. То само ще убие себе си. Ще останат само материалните тела.

– И всеки човек, Владимир, все повече ще започне да прилича на биоробот. И всички земни деца като биороботи ще започнат да се раждат.

– Но защо?

– Всички хора ще бъдат принудени ежедневно да обслужват онези механизми, които външно обслужват тях. Цялото човечество ще попадне в капан, като замени своята свобода и своите деца за съвършенството

на изкуствена техника. Интуитивно скоро ще усетят грешката си много земляни, и тогава ще започнат със самоубийства да приключват живота си.

– Странно. А какво би могло да им липсва?

– Свободата, творчеството и усещанията, които може да им предостави само сътвореното с божествено творене.

– А ако парламентите, правителствата на различните страни не пожелаят да се съгласят в извънземните, какво ще стане? Ще почнат ли те да унищожават човечеството?

– Тогава пътища различни ще търсят умовете извънземни, за да докарат всички хора до капана. Човечеството да унищожават няма смисъл. Нали целта им е – взаимовръзката на земните творения всички да опознаят и възпроизводството с каква сила твори се. Нищо подобно без човека не се извършва. Човекът е най-главното звено във веригата на хармонията на земното сътворение. И лъчите на слънцето са част от енергията и чувствата, които много хора произвеждат. От земните хора със сегашното им съзнание пришълците не се страхуват. Много хора от земята и сега на пришълците се стараят да помогнат.

– Как така? Кой сред нас за тях се старая? Значи, има и предатели сред хората? И те за тях работят?

– Работят, но не са предатели онези хора. Неволно става тяхното посредничество, не е злобно, нито преднамерено. Главната причина е в неверието в себе си и в свършенството на Божиите творения.

– Каква е тука връзката?

– Проста е. Когато в себе си допуска мисъл човекът, че той не е свършено творение, когато изведнъж започне да си представя, че на другите планети живеят същества по разум по-силни от него, тогава сам той ги подхранва с мисълта си. Човекът сам божествената своя сила принизява и на съдания небожествени придава сила. Енергията, произведена от мислите и чувствата човешки, те вече са научили как да събират в комплекс единен, е се гордеят с това. Виж, ето че пред група извънземни има съд, и в него свети течност, ту в газ превръщайки се, ту се втвърдява. Оръжие по-силно нямат те, освен това, което в съдчето малко е затворено. След това неговото цяло съдържание ще разделят в множество малки плоски съдове. Една от стените ще бъде специален отражател. Подобните устройства те ще окачат на гърдите си. Такива вече имат всички, които пред теб седят. Когато на това устройство лъчът насочат към човека, у него се вселява страх, и чувство за поклон и възхищение. Може и волята, и осъзнатостта и тялото човешко да се

парализират. В този лъч мислите на много хора са заключени. Човешки мисли за това, че има някой във Вселената по-силен от човека. От човека – Божие творение. И тези мисли концентрирани срещу самите хора да се борят могат.

– Излиза, че ние сами им даваме сила, когато ги превъзнасяме като по-умни?

– Да, така е. По-умни от нас, а значи и по-умни от Бог.

– Защо намесваш тук Бог?

– Ние всички сме негови творения. Когато считаме, че има в галактиките по-съвършени светове, с това подразбираме себе си като несъвършени, несъвършени творения на Бог.

– Ама че работа, и много ли такава енергия има натрупана в извънземния свят?

– В съда, който стои пред тебе, има достатъчно от нея, за да бъдат покорени три четвърти от всички земни умове и да се завладеят човешките чувства. Те смятат, че това е достатъчно, че и отгоре. После ще започне поклонението и на цялата земна цивилизация. И ще се увеличи тяхната мощ.

– И нищо ли не може вече да с направи?

– Възможно е, ако неочаквано за тях се рискува. Та нали пълният комплекс от човешки чувства, дори само един, е винаги по-силен. И мисълта може да се ускори до невиджана скорост за тези, които не притежават чувства. И цялата енергия, която е събрана в съда, може да се неутрализира в енергията на друга мисъл, която е по-ярка, по-уверена, и по-съвършена.

– А ти, Анастасия, би ли могла цялата енергия, която се съдържа в съда да неутрализираш?

– Бих могла да опитам, но за това е необходимо да събера и цялото си тяло тук.

– Защо?

– Без тялото комплексът чувства няма да е пълен. Материята е един от плановете на човешкото битие. С него човекът е по-силен от всички вселенски същности.

– Тогава събери, за да счупиш съда.

– Сега ще опитам без да го чупя да направя нещо.

И внезапно пред себе си аз видях Анастасия в плът. Всичко на нея беше както в гората – и блузата, и полата. Стоеше на пода с босите си стъпала и изведнъж тръгна без да бърза към тези, които седяха пред съда със светещата течност. Те я видяха. Ни лицата никакви емоции не

изобразиха извънземните. Но само за миг седяха без да мърдат. След секунда всички се раздвижиха. Изведнъж като по нечия команда, станаха, и всеки хвана в ръце медальона, който имаше на шията си. Всички медальони изпуснаха лъчи. Лъчи, насочени всички по посока на вървящата към тях Анастасия.

Тя се спря, леко се олюля, направи изведнъж малка крачка назад, отново спря, усмихна се, тропна с босия си крак и бавно, уверено тръгна отново напред.

Лъчите, излизачи от медальоните на извънземните, ставаха все по-ярки, сливайки се в един връху Анастасия. Изглеждаше сякаш след миг ще изпепелят дрехите върху нея... Но напред вървеше Анастасия. Напред протегна изведнъж дланите си и отразени от дланите ѝ угаснаха няколко лъча, после и другите започнаха да угасват.

Както и преди стояха без да мърдат извънземните. Анастасия се доближи до съда, положи дланите си на стъклените му стени и му зашепна нещо. В съда течността изведнъж забушува, после светлината ѝ започна по-малко да угасва, и скоро на вид леко синкава стана течността в съда. Като обикновена земна вода.

Анастасия се приближи до стоящата до стената, подобна на земен хладилник машина. Притисна дланта си към нея, нещо прошепна, и от машината се посипаха в повдигната ѝ пола, някакви квадратни цветни таблетки.

Анастасия се върна към все така стоящите онемели извънземни и подаде на крайния от тях таблетка, извадена от машината. Извънземният помръдна, сякаш за да подаде ръка, но веднага замря, после втренчено загледа стоящият пред всички, навярно ръководител. И така стоя пред него с протегната ръка Анастасия около половин минута. После се доближи плътно до ръководителя и подаде и на него таблетка. След малко ръководителят взе таблетката и я сложи в устата си. Анастасия обиколи всички присъстващи, и сега всички спокойно приемаха таблетките от нея и ги ядяха или направо ги гълтаха. След това тя тръгна към мен, но по средата на пътя се спря, обърна се към групата седящи извънземни и им помаха с ръка. И няколко от тях станаха от местата си, и ѝ помахаха в отговор. Анастасия се изравни с мен и с уморен глас каза:

– Трябва да се връщаме. Те глътнаха сега таблетки за ускоряване на мисълта. Нека се опитат да осмислят станалото.

И всичко свърши. Аз лежах както преди на тревата, сякаш събудил се от дълбок сън. Сякаш беше минало съвсем малко време, а тялото ми се чувстваше като след здрав дълбок сън. Но главата ми... Вътре в нея

всичко бушуваше. Сякаш мислите ми течаха едновременно в няколко посоки. Картините, видяни на другата планета, всички оставаха напълно в мен. Какво беше това? Сън? Хипноза? Или всичко наведнъж-неясно ми беше. Реално да видиш действителността на друга планета, не земна, да се повярва беше невъзможно, и аз попитах редом седящата Анастасия.

– Какво беше това – сън ли? Хипноза? Аз запомних всичко и сега всичко в главата ми е хаос.

Тя в отговор:

– Владимир, сам както искаш прецени, с каква сила се представи пред теб видението от другата планета. Щом неспокоен усещаш в себе си въпроса, бъди съгласен с това, че си видял сън. Значение няма никакво. Значението е в същността, изводите и усещанията от видяното. Над тях поразмисли, аз ще се махна за малко.

– Да, ти върви, аз ще помисля малко сам.

Започнах да размишлявам аз върху видяното, когато останах сам, и реших че съм видял някакъв хипнотичен сън.

Анастасия, едва направила няколко крачки, изведнъж се обърна, отново се приближи до мен, извади нещо от джоба на блузата си, и ми протегна разтворената си длан. Видях аз, на дланта ѝ лежеше... Лежеше на дланта ѝ странната таблетка, която видях на другата планета.

– Вземи я Владимир, и без страх можеш да я глътнеш. Правят я от земните треви на онази планета, където ние бяхме. Тя за петнадесет минути ще ти помага да ускориш мисълта си, и ти ще можеш по-бързо всичко да осмислиш.

Взех малката таблетка от протегнатата длан и когато Анастасия замина, глътнах таблетката.

ВЪРНЕТЕ ХОРА СВОЯТА РОДИНА

В началото разговорът ми с Анастасия за родината не ми беше ясен. Нейните съждения дори ми струваха ненормални. Но после... Аз и сега неволно си спомням за тях. Спомням си, как на въпроса: Какво трябва да се прави за да няма нито междупланетни, нито земни войни? Да няма бандити, и децата да са здрави и да се раждат щастливи? – тя отговори:

– Всички хора трябва се посъветват, Владимир: „Върнете хора своята родина“.

– „Върнете родината“ – ти може би се обърка, като каза така Анастасия, всеки си има родина, просто не всеки живее в родината си. Не да се върне родината, – самите ние трябва да отидем в родината си – нали това искаше да кажеш?

– Владимир, не съм сгрешила. Изобщо нямат родина мнозинството от хората, които сега живеят на планетата.

– Но как така – нямат. За руснаците – Русия е родината, за англичаните – Англия. Все някъде сме се родили, и значи родина се нарича тази страна, където човек е роден.

– Смяташ, че твоята родина, можеш да измериш с граница определена от някой друг?

– А как иначе? Така е прието. Всички държави си имат граници.

– Но ако нямаше граници, тогава с какво би могъл да определиш родината си?

– Тогава ще е мястото, където съм се родил, града или селото, а може и цялата земя тогава да е Родина за всички.

– Могла би и Земята да бъде Родина за всеки живеещ на нея, и всичко вселенско могло би да се грижи за човека, но за това необходимо е в единна точка да се съединят на битието всички планове. Родина тази точка да се назове, и да се сътвори на любовта пространство в нея, тогава всичко най-добро вселенско ще го докосва. Пространството на твоята Родина. И себе си чрез тази точка ще усещаш ти. Ще притежаваш сила ненадмината. И в други светове ще знаят за това. На теб ще служи всичко, както Бог – създателят ни искал е.

– Ти по-добре по-просто говори, Анастасия, нищо не разбрах за плановите на битието, как да се съединят. И за точката, която Родина своя мога да назова.

– Тогава с раждането разговорът трябва да започне.

– Е, нека да е с раждането. Само че не просто говори, а свързано с нашия ден сегашен. Например, как го виждаш ти, как си представяш зараждането на семейството, раждането и възпитанието на децата в условията на днешния ден. И как всички деца щастливи да се раждат. Такава схема или картина да нарисуваш можеш ли?

– Ще мога.

– Тогава говори. Но само не за живот в гората и за неясната наука на образите. Никой за нея не знае, само ти...

Не можах да договоря фразата си. В главата като че ли не един, а множество въпроси се понесоха като бурен поток. И главните: „Защо ми стана интересно да знам, какво ще каже за живота ни отшелницата от тайгата? Откъде тя знае не само външните детайли от нашия живот, но и вътрешните преживявания на много хора? Какви са възможностите на тази непонятна наука на образността?“ Не можех да седя. Станах и започнах да ходя назад напред. За да се успокоя и да осъзная невероятността, да я разбере, започнах да разсъждавам.

„Ето седи под кедъра млада жена. Ту прокарва ръка по тревата без да бърза, ту внимателно буболечка някаква поглежда, а тя пълзи по ръката ѝ, ту се замисля. Седи си в тайгата, далеч от бурния живот на градовете и страните. От войни и перипетии всякакви в цивилизованите светове. Ами ако познава в свършенство науката на образите? Ами ако с нейна помощ може да влияе на хората? Да оказва по-силно влияние на обществото отколкото правителствата, парламентите и многото духовни обединения? Невероятно! Фантастично, но... Има реални конкретни факти, свидетелстващи за това. Невероятни факти! Но те съществуват в реалността.“

Тя ме научи за кратко време да пиша книги. За това и трябваха само три дни. Пак тя сипе и сипе информация като непресъхващ поток. Невероятно, но факт. Книгите и без реклама с лекота пресичат граници на градове и държави. В книгите е нейният образ. Този образ, неведомо как, влияе върху хората, предизвиква у тях творчески пориви. Хиляди поетични строфи, стотици песни на бардове са посветени на нейния образ. И тя прекрасно знаеше за това! Още в първата книга цитирах думите ѝ по този повод. Тогава все още нищо нямаше. Тогава думите ѝ изглеждаха невероятно бълнуване, фантастика. Но всичко се случи точно така, както тя каза. И сега, когато пиша тези редове, станаха невероятни събития.

От издателство „Проф-Прес“, през юли 1999 излезе сборник от

петстотин страници с писма и стихове на читатели. Сборникът излезе през юли, месец смятан от книжните търговци за „мъртъв сезон“. Стана невероятното: петнадесетхиляден тираж се изкупува за един месец.

Издават още петнадесет хиляди, но и те тутакси се изкупуват. Това събитие не е така зрелищно за сензациите, поднасяни от пресата, но то изобщо излиза извън представите ни за сензациите поради необикновените изводи произлизащи от него. Трудно е да се повярва в тези изводи. Трудно е да се повярва, че образът на Анастасия променя обществото.

Четящите изпитват потребност от действие. Хората в Русия и извън пределите ѝ самостоятелно организират читателски клубове и центрове, наричат ги с нейното име.

Новосибирският завод за медицински препарати произвежда кедровото масло, за което тя говореше. В малко селце в Новосибирска област местните жители възстановяват оборудването и се стремят да получат целебното масло по нейната технология, а на тях им помагат от града.

И това тя го каза, каза че ще се възродят сибирските села, че децата ще започнат да се завръщат при родителите си.

Тя пренасочи потока поклонници от задморските светини към родните. Само за двете последни години долмените в околностите на Геленджик са посетени от повече от петдесет хиляди нейни читатели. Около забравените по-рано светини сега се засаждат цветя и градини от хората. В различни градове садят кедри и други растения по нейния метод.

С постановление на администрацията на Томска област е учредено предприятие „Сибирски диворасли“. От тях в Москва са изпратени четири хиляди кедрови фиданки.

За нея говорят учени. Нейният образ на жива самозадоволяваща се субстанция вече се носи над Русия. Но само над Русия ли?

Жените в Казахстан събират пари за снимане на филм за Анастасия. Представете си, казахските жени искат, да има филм за сибирска отшелница!

Нейният образ започва да води нанякъде хората. Къде? С каква сила? Кой ѝ помага? Възможно е и тя самата да притежава някаква невероятна, неведома от по-рано сила. Но защо както и преди тя си остава на своята полянка, и както преди се занимава с някакви буболечки?

Докато умниците разсъждават, съществува ли въобще или не съществува, тя просто действа. Проявлението на нейните действия могат да се видят, пипнат, опитат на вкус. Какво означава тази наука за образите?

Тези мисли, тогава в тайгата малко ме плашиха. Искаше ми се по-

бързо да опровергая или да се убедя в тях, но до мен беше само тя, можех да питам само нея.

Сега ще я питам... Тя не е способна да излъже... Сега ще попитам.

– Анастасия кажи... Кажи ми, познаваш ли в съвършенство науката за образите? Притежаваш ли знанията на онези древни жреци?

С вълнение чаках отговора ѝ, но без вълнение спокойният ѝ глас отговори: – Знам това, което моят праотец е преподавал на жреците древни. И това, което, жреците не позволили, той да каже. И ново още да науча, да почувствам се стремях.

– Сега разбрах! Така и предполагам! Науката за образите по-добре от всички познаваш ти. И ти пред хората застана сама свой образ след като си сътвори. За много от тях ти си богиня, добрата горска фея, и месия. Така в писмата си за теб пишат читателите. На мен говореше, че гордостта – грях е голям, че искрено да пиша всичко трябва. И аз представих се пред всички недозялан, но ти самата при това възнесе се от всички ни по-висша, и че така ще бъде от преди знаеше.

– Владимир, нищо не съм скривала от теб.

Анастасия се вдигна от тревата, застана срещу мен с отпуснати ръце, загледа ме в очите и продължи: – Моят образ само, сега не всекиму е ясен. До онзи образ, другият, когато той пред хората застане, и моят ще остане. Подобен ще е на чистачка образът ми, която само паяжината почиства от главното.

– Каква паяжина? Говори по-ясно Анастасия, какво още искаш да сътвориш?

– Пред хората аз искам на Бога образа да оживя. Мечтата Негова велика да направя разбираема за всеки. Стремленията му, всеки който в любов живее, ще може да почувства. В този живот и днес щастлив да стане може човекът. Децата на днешните хора всички ще живеят в Неговия Рай. Аз не съм сама. Ти не си сам. И раят общо сътворение ще бъде.

– Постой, постой. Сега разбирам, много учения пречупват твоите думи. Техните автори и последователи, ще се нахвърлят не само на теб, но и мен ще подгонят. Защо са ми на мен тези проблеми? Няма да пиша всичко, което за Бога ще кажеш.

– Владимир, ти се изплаши само от предстоящата, неясно с кого борба.

– Да, всичко ми ясно. Ще се нахвърлят всички тези, които разни обединения оглавяват. Последователите си фанатици ще насъскат срещу мен.

– Не от тях – от себе си боиш се ти, Владимир. Срамуваш се сам

пред Бога да застанеш. Не вярваш в новият начин на живот. Смяташ, че не ще можеш да се промениш.

– Остави ме мен. На теб говоря за свещенослужителите. И така вече мнозина от тях реагират на твоите изказвания.

– И какво ти казват те?

– Различно говорят. Някои се изказват добре, други обратно, един православен свещеник от Украйна, пристигна при мен със своите енориаши, за да подкрепи изказванията ти. Но той е селски свещеник.

– И какво от това, че е бил селски свещеник, пристигналият при теб?

– Ами това, че има други, по-високопоставени. На тях се подчиняват всички. Всичко от тях зависи.

– На нали и те, високопоставените, някога са служили също в малки църкви.

– Не е важно това. Все едно няма да пиша, докато поне някой от ръководството на сериозен храм... Но какви ги говоря, ти нали, всичко предварително всичко можеш да кажеш. Ами кажи, кой ще се противопостави, а кой ще ти помогне. И дали изобщо се намери някой, който да помогне?

– Свещеник от какъв ранг ще може да те убеди по-смел да бъдеш, Владимир?

– Не по-долу от настоятел или епископ можеш ли да назовеш някого?

Само за миг се замисли тя, сякаш се вглеждаше във време и пространство едновременно.

И прозвуча невероятен отговор:

– Вече помогнал е, по-новому за Бог като е казал думи, римският папа Йоан Павел II, – отговори Анастасия, – образите на Христос и Мохамед в пространството ще съединят енергиите свои, в единство се слепят с тях и други образи. Освен това ще се намери земен православен патриарх, и във вековете почитано от него казаното ще пребъде. Но главното сред всичко ще останат на външно прости хора поривите вдъхновени. За теб е важен земният им статус, но на света от всичко истината е по-важна.

И замълча, навела очи Анастасия, сякаш внезапно нещо я обиди. Сякаш камък заседна на гърлото, тя го преглътна и въздъхна. После добави:

– Прости ми, че непонятно за душата твоя се изразявам. Засега не става, но аз ще се старая да бъда по-разбрана, ти само на хората

разкажи...

– За какво?

– За това, което от тях да скрият от хилядолетия стремят се. За това, че само за миг могат да влязат в първата градина на Създателя и с него съвместно, творения прекрасни да творят.

Аз чувствах как в нея нараства вълнението. И аз самият се завълнувах и казах:

– Ти не се вълнувай, говори Анастасия, аз може би ще мога да разбера и да напиша.

А в това, което тя разказа, имаше пределна конкретност и простота. Вече след това, като анализирах и си спомнях думите ѝ, започнах да разбирам, – има някакъв, може би, и немалък смисъл в думите ѝ: „Върнете хора своята родина“. А тогава, в гората, отново запитах Анастасия:

– Разбрах, как ще се случи всичко. Разбрах, ако ти с лекота си способна да възпроизведеш картини от живот отпреди хиляди години, то, значи, на теб са ти известни всички учения и трактати, и ти ще ги разкриеш на хората?

– Известни са ми ученията, които хората зовяли са на поклонение.

– Всички?

– Да, всички.

– А ведите можеш ли напълно да преведеш?

– Мога. Но защо за това да се губи време?

– Но няма не искаш, човечеството да узнае най-древните учения? Ти на мен за тях ще разкажеш, а аз ще ги опиша в книгката.

– И какво после? Какво ще стане с човечеството след това, как смяташ?

– Как какво? По-мъдро ще стане.

– Владимир, точно в това е цялата уловка на тъмните, че с множество учения стремят се те да скрият от човека главното. От истината част, само за ума поднасят те в трактати, от главното старателно отвеждат.

– А защо тогава тези, които ученията поднасят, наричани от хората са мъдреци?

– Владимир, ако позволиш, ще ти разкажа притча. Тази притча, която отпреди хилядолетие в места уединени мъдреци са си разказвали шептейки. Не я е чувал никой много векове.

– Кажете ми ако смяташ, че притчата нещо ще обясни.

ДВАМАТА БРАТЯ

– В кои времена било, съвсем не е важно, съпрузи живяли. Дълго си нямали деца. Жената на преклонна възраст родила двама синове, двама близнаци, двама братя. Раждането било тежко и жената, родила двамата си синове, отишла скоро в другия свят.

Кърмачки наемал бащата, децата да отгледа се старал, и ги отгледал, до четиринадесет години. Но сам умрял, когато синовете започнали петнайстата година. Погребали баща си, седели скръбно двама братя в одаята. Близнаци двама братя. При появата им на света разделяли ги три минути, затова единият от двамата се смятал по-голям, другият – по-млад. След скръбното мълчание казал големият брат.

– Умирайки баща ни, с нас сподели скръбта си за това, че не успял е да ни предаде на живота мъдростта. Как без мъдрост с тебе ще живеем, по-млади братко? Родът нещастен наш без мъдрост ще се продължава. Да ни се смеят могат тези, които успели от бащите мъдростта си да приемат.

– Ти не бъди печален, – младият брат продумал на по-стария, – ти често си замислен, и може би, времето така ще се разпoredи, че в мислите си мъдрост ще познаеш. Ще правя всичко аз, което ти ми кажеш. Аз да живея без да се замислям мога, и все едно приятно ми е да живея. Аз радвам се когато ден настъпва, и кога залязва. Аз просто ще живея, ще работя в стопанството, ти ще опознаваш мъдростта.

– Съгласен съм, – отвърнал по-старият брат, – само че не може, в дома стоейки, да открия мъдростта. Тук няма я, от никого не е оставена, и никой няма да я донесе сам. Но аз реших, аз по-старият съм брат и длъжен съм, сам за нас двамата, за нашия род, във вековете да се продължи, мъдростта цяла, която по света се пази, да открия. Да открия и да донеса в дома ни, да я подаря на нашите потомци и на нас. Каквото ценно има от нашия родител ще взема всичко със себе си, целият свят ще обиколя, и мъдреците от страни различни, ще опозная всичките научи техни и тогава ще завърна в родния дом.

– Пътят ти дълъг ще е, – съчувствал му младият брат, – имаме кон у нас, коня вземи, каруцата, и повече храна натовари, за да не бедстваш и гладуваш ти по пътя. В дома оставам аз и ще те чакам тебе помъдриял.

Разделяли се дълго братята. Изминали години. Ходил от мъдрец при мъдрец, от храма в храм, учения източни познавал, и на запад, на

север бил, а също и на юг, по-старият брат. Имал великолепно памет, острият му ум схващал всичко бързо и с лекота запомнял.

Години шестдесет вървял по света по-старият брат. Косата и брадата посивели. Но любознателен умът все странствал и познавал мъдростта. И почнали да почитат като най-мъдър сред хората, странника посивял. И ученици следвали го на тълпи. На умовете търсещи той проповядвал щедро мъдростта. И с възхищение в него се вслушвали и младите и старите. Пред него вървяла славата му велика, на селищата съобщавала за пришествието на мъдрец велик.

На слава в ореола, с тълпа от ученици ревностни заобиколен, към селището където бил роден, и от което юноша заминал, където не бил години шестдесет, все повече се приближавал посивелият мъдрец.

От селището всички хора дошли да го посрещнат, и младият брат също така посивял, ликувайки насреща се затичал, и глава склонил пред брата си – мъдрец. И в умиление радостно шептял:

– Благослови ме братко мой – мъдрецо. Влез в нашия дом, мой мъдрий братко, отдъхни си.

На учениците си с жест величествен мъдрецът наредил на хълма да останат, даровете да приемат на посрещачите, да водят мъдри разговори и самият той след брат си влязъл в къщата. Уморен на масата в просторна одая се настанил величествения и посивял мъдрец. Младият брат нозете му започнал да измива и слушал речите на брата си мъдрец. Говорел му мъдрецът:

– Изпълних своя дълг. Учения познах на мъдречи велики, и свое аз учение основах. В дома ни ще остана аз за малко, сега съдбата ми е – другите да уча. Но бях ти обещал в дома наш да донеса мъдрост, и изпълнявам обещанието си, ще погостувам тук за ден. През това време най-мъдри истини на тебе братко аз ще съобщя. И ето първата: всички хора да живеят трябва в градина най-прекрасна.

С чиста кърпа, избродирана красиво нозете бършел му и суетял се, все гледал някак да му угоди по-младият брат и му говорел:

– Заповядай, на масата пред теб са плодове от нашата градина, за тебе сам най-хубавите съм събрал.

Прекрасни плодове разнообразни вкусвал мъдрецът в размисъл и продължил:

– Необходимо е, всеки човек живеещ на земята да отгледа родово дърво. И след смъртта му, дървото за потомците му ще остане памет добра. И въздухът за дишането на потомците ще се пречиства. Всички ние трябва въздух добър да дишаме.

Разбързал се младият брат, засуетил се, казал:

– Прости ми, мъдър братко, забравих прозорец да отворя, да подишаш въздух. – Перденцата отдръпнал, разтворил прозореца и продължил: – подишай въздуха на двата кедъра. Аз ги посадах в годината, когато ти замина. Едната ямка за фиданката направих с моята лопатка, а за втората използвах твоята лопатка, с която ти играеше през детството ни.

Дърветата замислен гледал мъдрецът, после заговорил:

– Велико чувство има – Любовта. Но не на всеки дадено е животът си с любов да преживее. Велика мъдрост има също – всеки ден, всеки от нас към любов да се стреми е нужно.

– О, колко мъдър си, мой братко! – възкликнал по-младият. – Велики мъдрости ти си познал и аз пред тебе губя си ума, прости ми, не те запознах с жена си, – и извикал към вратата: – Бабке, къде си, къщовнице ти моя? – Тука съм и аз, – показала се на вратата весела бабичка, в ръце с пирогови парещи. – Забавих се с пирогите. Поставила на масата пирога, и весело пред братята изобразила смешен реверанс, старицата засмяна. И се доближила плътно до младия брат – съпруга си, и казала му шепнешком, но шепотът дочул по-старият брат:

– Освен това прости на мен, мъжленце, сега ще си отида, трябва да полегна.

– Какво говориш нескопоснице, да си почива изведнъж решила. У нас гостенин скъп е родният ми брат, а ти...

– Не аз, главата ми се върти, и ми е лошо.

– И от какво могло е такова нещо на теб, грижовнице, да ти се случи?

– Може би, за туй да си виновен ти, навярно пак, дете ще ни се ражда, – през смях мълвяла старицата излизайки.

– Прости ми братко, – извинил се по-младият брат смутен пред по-големия, – не знае тя на мъдростта цената, винаги весела си е била, и в старостта такава си остана.

Мъдрецът все по-дълго в размисъл оставал. Шум от детски гласове прекъснал размислите му. Мъдрецът чул ги, после казал:

– Велика мъдрост да познае трябва всеки. Деца щастливи как да възпитава, и към всичко справедливи.

– Каж ми, мъдрий брат, жадувам да направя щастливи децата и внучите си, ето виждаш, влязоха те, моите шумни внучета.

Момченца две, около шест годишни и четиригодишно момиченце, седели край врата и спорели. Опитвайки се да успокои дечурлигата, младият брат забързано им казал:

– По-бързо казвайте каквото ви е сполетяло, шумни такива, и не ни пречете на беседата.

– Ах, – по-малкото момче възкликнало, – двамина дядовци от едного са се получили. Кой нашият е, а кой не е наш, как да разбере?

– Ами ето го нашето деденце, там си седи, не е ли ясно?

И към по-младият от братята затичала се внучката, притиснала лицето към нозете му, подръпвала брадата му и чуруликала:

– Деденце, деденце, към тебе бързах, да ти покажа как танцувам, а братята за мен се залепиха. Единият с теб иска да рисува, виждаш ли, донесъл е дъска и тебешир. Вторият свирка и пищялка носи, и иска да му посвириш. Деденце, деденце, но първа аз реших при теб да дойда. На всички ти така кажи. Отпрати ги деденце.

– Не, първи да рисувам тръгнах аз, а после с мене брат ми да върви реши, на свирка да посвириш. – отбеляза внукът държащ парче дъсчица.

– Вие сте двама дядовци, и вие ще решите, – внучката чуруликала, – кой първи тръгнал е от нас? Така го измислете, че аз да бъда първа, че иначе горчиво ще заплача от обида.

С усмивка и тъга гледал мъдрецът внучетата. Готвел мъдър отговор, напрягали се на челото бръчици, ала не казал нищо. Засуетил се по-младият брат, възникналата пауза да се проточи не оставил и бързо взел от детските ръце пищялката и без да се замисля казал:

– За спор причина нямате изобщо. Танцувай ти моя красавице скоклива, аз ще изсвирия танца на пищялката. На свирката ще ми помогне като свири милият мой музикант. А ти художнико, рисувай, това което звучите на музиката изрисуват, и как танцува балерина танц рисувай. Я хайде бързо всички заедно на работа.

Младият брат засвирил мелодия прекрасна и весела, и внучите увлечено и всички едновременно го следвали, всеки с любимото си занимание. Със свирката старал се не изостава в мелодията, велик и в бъдещето известен музикант. Като балерина малката подскачала, цялата розова, и радост с танца свой изобразявала. Радостна картина бъдещият художник рисувал.

Мълчал мъдрецът. Мъдрецът разбрал... Щом свършило веселието, станал: – Помниш ли млади братко, длетото старо на баща ни и чукчето, дай ги на мен, аз искам на камък да изпиша своят най-главен урок. Сега ще тръгна. И навярно не ще се върна. Не ме спирай и не ме очаквай.

Заминал по-старият брат. Мъдрецът посивял, към камък приближил със своите ученици, пътеката камъка заобикаляла. Пътеката, която зовяла странници след мъдростта в страни далечни от дома им. Минавал

ден, настъпила нощта, а посивелият мъдрец на камъка изсичал надпис. Когато свършил обезсилен посивелият старик, на камъка прочели учениците му надпис:

„Какво търсиш страннико, – всичко носиш в себе си, и ново не намираш, а губиш го със всяка стъпка“.

Анастасия замълча след като разказа притчата, и ме загледа въпросително в очите: какво съм разбрал от притчата? – и навярно мислеше.

– Аз, Анастасия, от притчата разбрах, че всички мъдрости, които по-старият брат казал, младият е претворил в конкретния живот. Но не ми стана ясно, кой учил е на всички мъдрости по-младия?

– Никой. Всички вселенски мъдрости в човешката душа са вложени завинаги, в мига на сътворението на душата. Само мъдрувайки лукаво, на себе си в угода, от главното душите отвеждат често мъдреците.

– От главното? Но главното в какво е?

И ДНЕС ВСЕКИ МОЖЕ ДА ПОСТРОИ ДОМ

– А главното, Владимир е в това, че още днес възможно е за всеки дом да си построи. Да чувства Бог чрез себе си и в рая да живее. От рая разделя днес живеещите на земята само миг единствен. Осъзнатост всеки има вътре в себе си. Когато постулатите не пречат на осъзнатостта... Тогава, Владимир, виж...

Анастасия изведнъж се развесели. Хвана ме за ръката и, теглейки ме към езерото, където имаше гола земя, говореше бързо:

– Сега. Сега ти всичко ще разбереш. И хората ще разберат, читателите мои и твои.

Със себе си те същността ще определят, предназначението си ще осъзнаят. Сега, Владимир, ето сега, ние с мислите си дом ще построим! И ти, и аз, и всички те. И, уверявам те, повярвай, на всеки мисълта ще се докосне до мисълта на Бога. Ще се отвори врата към рая. По-бързо да вървим, по-бързо. Ще нарисувам с пръчка на брега... Заедно ние ще строим дом с онези, които в бъдещето до написаните редове от теб ще се докоснат. В единство ще се слее мисълта човешка. Способността на Бога в реалността да претвори помисленото и в човека има. И не само един дом ще има на Земята. И всеки всичко в тези домове ще съумее да осъзнае. Сам да почувства и да разбере ще може стремленията на Божествената му мечта. Ще строим дом! Те, аз и ти!

– Анастасия, спри. Проекти има много и различни за такива домове, в каквито хората съвременни живеят. Какъв ще бъде смисълът в това, още един пореден да предлагаш?

– Владимир, не просто слушай мен. Почувствай всичко, което аз ще нарисувам, и мислено проекта ти сам продължи, и всеки нека с мен да го рисува. О, Боже! Хора, да опитате поне ви моля!

В някакво радостно вълнение Анастасия сякаш затрептя. Хората призоваваше и в мен все по-голям интерес започна да се появява към нейния проект. И отначало ми се стори прост, а едновременно с това възникна чувство, като че ли необикновена тайна отшелницата Анастасия разкриваше пред всички. Цялата тайна беше в тази простота необичайна, а ако трябва да разкажа подред, ето как всичко звучеше.

Анастасия продължаваше:

– Първо за себе си ти избери от всичките благоприятни места възможни на земята, едно, което да харесва на теб. Място, в което ти би

искал да живееш. В което пожелал би и децата ти животът си да изживеят. И на правнуците си да оставиш спомен хубав. На мястото климатът трябва за теб да бъде благоприятен. Именно там един хектар за себе си завинаги вземи.

– Но днес земя да вземе не може никой просто поради желанието си. Земята се продава само там, където искат да я продадат.

– Да, за съжаление така и става всичко. Обширна е родината, но в нея няма и хектар твоя земя, където би могъл да създадеш за своите деца и за потомците си райско кътче. И все пак време е дошло да се започне. От всички съществуващи закони възползвай се от най-благоприятния.

– Всички закони, разбира се аз не познавам, но съм сигурен в това, че нямаме закон, който да позволява на всеки от нас завинаги да има някакво количество земя. На фермерите под аренда дават хектари много, но не за повече от деветдесет и девет години.

– Какво пък за начало, може и за срок по-малък, но спешно трябва да създаде закон, всеки своя родина да има, земя. От това разцветът на държавата зависи. И ако няма сериозен закон, тогава нужно е да се създава.

– Да се говори просто е, но трудно е да се направи. Законите Държавната дума ги пише. Тя длъжна е поправка в Конституцията да внесе или нова глава. А партиите в Думата все спорят помежду си, никак не могат въпроса за земята да решат.

– Ако ли няма такава силна партия, която би могла за всекиго родина да узакони, тогава е необходимо да се създаде.

– А кой ще я създава?

– Този, който за дома сътворен прочете и осъзнае, какво родината ще означава за всекиго, за всеки днес живеещ човек, и за бъдещето на земята.

– Добре де, стига за партиите. Ти по-добре за своя дом необичаен разкажи. Стана ми интересно, какво в планирането ново можеш да внесеш. Хайде да си представим, че някой сдобил се е с хектар земя. Не райски, а някакъв обраснал с буренак, едва ли по-добър и ще отпуснат. Ето стои той на своя хектар – после какво?

– Владимир, помисли сам, също помечтай. Какви биха могли да бъдат действията ти, когато на земята си застанеш ти?

ОГРАДАТА

– Първо... ами първо трябва всичко, разбира се, да заобиколя с ограда. Иначе, когато започнеш да докарваш материали за строителството на къщата, могат да ги разпилеят. И когато посееш, могат после реколтата да изкрадат. Или си против оградата? – Не съм против. Даже животните си маркират територия. Само че от какво ще построиш оградата си? – Как – от какво? – от дъски. Не, чакай. От дъски скъпичко ще излезе. За начало трябва се забият стълбове и с бодлива тел да се заобиколи участъка. А после все пак с дъски, за да не се вижда, какво се прави зад оградата.

– И колко години може да издържи оградата от дъски без ремонт?

– Ако е добър материалът, ако се боядиса и импрегнират частите, които са в земята, ако се обмажат със смола, пет години ще стои без ремонт, и повече може.

– А после?

– После трябва да се стяга оградата, да се боядиса пак за да не изгние.

– Така, значи постоянно ще имаш грижи с поддръжката на оградата. А за децата или внуците още повече грижи ще причиниш. Не е ли по-добре всичко така да се устрои, че и децата ти да нямат грижи, и да не се дразни погледът им от гниещото съоръжение? Хайде да помислим, как да се направи по-здрава и дълготрайна ограда, че с добра дума да споменават твоите потомци.

– Разбира се, че може да е по-дълготрайна. Кой няма да поиска такава! Например, може стълбовете да се направят от тухли и основата също, а между стълбовете да се сложат чугунени лети решетки, те не ръждясват. Такава ограда може и сто години да простои. Но строителството на такава ограда могат да си позволят само много богати хора. Представи си хектар – това са четиристотин метра обиколка. Такава ограда ще струва няколко стотин хиляди рубли, че може и милион да достигне. Затова пък сто-двеста години ще изтрае или повече. Може да направи с някакви фамилни гербове. Потомците ще гледат и ще си спомнят прадядото, а наоколо всички ще им завиждат.

– Завистта не е добро чувство. Ще навреди.

– Е, тук няма какво да се направи. Казвам ти, че с хубава ограда да се огради хектар земя няма е по силите на мнозина.

– Значи, друга ограда трябва да се измисли.

– Каква друга? Самата ти можеш ли нещо да предложиш?

– Не е ли по-добре Владимир, вместо множество стълбове, които впоследствие ще гният, да се посадят дървета?

– Дървета? И какво, после към тях да забият...

– Защо да се забива? Ето виж, в гората дървета множество растат в наметър и половина – два едно от друго.

– Да, има, растат... Но между тях има пространство. Няма да стане ограда. – Но може помежду им да се посадят непроходими храсти. Ти погледни внимателно, представи си, каква прекрасна ограда може да се получи. И при всички ще бъде по-различна. И на всяка ще се любува погледът. И векове ще споменават твореца на оградата прекрасна потомците, и за ремонт от времето им няма да отнема и полза ще има. Не само да огражда ще бъде функцията ѝ. Една ограда да се състави трябва от брезички в редица растящи. Друга от дъбове. А някой в цветен порив творчески, ограда приказна ще може да направи.

– Как цветна?

– Ще посади дървета най-различни. Брезички, клен, и дъб, и кедър. Офика ще вplete, с гроздове в огнено червено, а между тях ще посади калина. За люляка ще предостави място. Да се обмисли всичко може изначално. Необходимо е да наблюдава всеки кое расте високо, през пролетта как разцъфтява, как ухае и привлича пернатите към себе си. Оградата ти пееща ще бъде, благоуханна, и не ще да умори никога погледа ти, като променя всеки ден нюансите на своите картини. През пролетта – във цвят ще разцъфти, през есента – ще пламенее.

– Ех ти, Анастасия, като поетеса си. Проста ограда, а как всичко обърна! Знаеш ли, на мен много ми хареса този обрат. И как не са се сетили по-рано хората? Нито да я боядисваш трябва, нито да поправаш. И когато порасне голяма, още и дърва могат да се вземат, а в замяна нови да се садят, да се променя вида ѝ сякаш рисуваш картина. Само че дълго ще трябва да се сади такава ограда. Ако дърветата се засадят през два метра, то трябва да се изкопаят двеста дупки за фиданките. Че и храсталака между тях трябва да се посади. А техника, разбира се, ще кажеш, че не бива да се използва при това.

– Напротив, Владимир. За дадения проект не си струва да се отвърля техниката. И всичко, което се появило като проявление на тъмните сили, е нужно към светлината да се обърне. По-бързо да се възплъти в живота замисления проект, възможно е с плуг по обиколката на участъка бразда да се изрови, и фиданките да се поставят в нея. Наведнъж да

се засадят всички фиданки и семената на храстите, които решиш да поставиш между дърветата. След това още веднъж да се мине с плуга и да се обърне земята. Докато земята още не утъпкана, да се поправят, да се подравнят в редичка всички фиданки.

– Това е чудесно, така за два дни или три и сам човек може да издигне цялата ограда.

– Да.

– Жалко само, че такава ограда докато не израсне, няма да послужи за преграда пред крадците. А да се чака докато порасне, ще се наложи дълго. Кедърът, дъбът – те растат бавно.

– Но бързо ще пораснат брезата и трепетликата, а между тях и храс-талака. Ако бързаш, може да посадиш направо двуметрови фиданки. Когато брезата порасне, можеш да я отрежеш и да я използваш в стопанството, а порастващите дъб и кедър ще заменят отсеченото.

– Е добре, с живата ограда може да се справиш. Тя много ми хареса. Сега кажи, как виждаш конструкцията на къщата върху участъка?

– Може би отначало да разпределим участъка, Владимир?

– Какво имаш предвид, лежи за домати, картофи, краставици? Та с това обикновено жените се занимават. Мъжете строят дома. Мисля, че трябва веднага да се построи голяма къща, шикозна вила в европейски стил, за да си спомнят потомците с добра дума. И по-малка къщичка за прислугата. Участъкът е голям. Там ще има много работа.

– Владимир, ако правилно се направи всичко изначално, прислуга няма да ти е нужна. С велико удоволствие и с любов всичко обкръжаващо и на теб и на внуците ти ще служи.

– Такова не се случва на никого. Даже на любимите ти дачници. Те имат по пет шестстотин квадратни метра и от сутрин до вечер работят през всички почивни дни. А тук е цял хектар. За него само торове ще трябва не по-малко от десетина коли всяка година да се докарват.

Торът трябва да се разпръсне по земята, после да се прекопае цялата земя. Иначе всичко лошо ще расте. Още никакви подобрители трябва да се добавят, тях ги продават в магазините в специални чували. Ако не се натори почвата ще стане неплодородна. И агрономите, които се занимават с науката за земята, знаят това, и дачниците от опит са се убедили в това. Надявам се че си съгласна с това, че земята трябва да се тори.

– Разбира се земята трябва да се обогатява, но не е нужно за това да се грижиш ти. Бог предварително така всичко е замислил, че без еднообразните физически усилия за теб, обогатена в идеален вид земята ти ще бъде, където ти поискаш да живееш. Необходимо ти е само до

мисълта Му ти да се докоснеш. В цялост системата Му да почувстваш, а не само да решаваш с ум.

– Тогава защо сега никъде и нищо по земята не се наторява по системата на Бог?

– Владимир, сега ти се намираш в тайгата. Погледни наоколо, колко са високи дърветата, мощни са стволите им. Между дърветата има трева, храсти. Малина има, капини... и множество огромно от всичко расте в тайгата за човека. А никой от хората дори за хиляди изминали години в тайгата ни веднъж не е торил земята. Но плодородна все така остава си земята. Как мислиш, от кого и как е наторена?

– От кого?... Не знам от кого и как. Но фактът приведи ти действително сериозен. Да, поразително е какво става с човека. Кажете сама, защо в тайгата не са нужни торовете разни?

– Системата и мисълта на Бога в тайгата не са нарушени до такава степен, като там, където днес живеят хората. В тайгата от дърветата падат листа, и малки клончета събаря вятърът. И наторява се земята в тайгата с листенцата и клончето, и червейчетата. Състава на земята регулира растящата трева. Храстите, излишъците кисели или алкални отстраняват от земята. Листото, от дървото паднало, от торовете, които познаваш не се заменя. Нали той, падналият лист, много енергии от космоса в себе си носи. Той е видял звездите, и луната, слънцето. Не просто е видял, той е взаимодействал с тях. И даже много хиляди години да изминат, земята на тайгата ще бъде плодородна винаги. – Но на участъка, където ще се построи домът, тайгата няма я. – Тогава я планирай! Сам от дървета разни ти гора си посади. – Анастасия, ти по-добре веднага всичко разкажи, как да се направи така, че почвата на участъка винаги да бъде наторена от само себе си. Това е голяма работа, защото и много друга работа там предстои. Лехи да се садят, с вредители – борба...

– Разбира се, може да се разкаже в детайли и подробности, но по-добре всеки своята мисъл, душа и мечта да призове към строителство. Интуитивно всеки може да усети кое за него по-приемливо ще бъде и ще зарадва и деца и внуци. Единна планировка е невъзможна. Тя индивидуална е като на велик творец художник картината. У всеки тя е своя.

– Но примерно поне ти разкажи. Изобщо как да бъде.

– Добре, – ти гледай, аз ще почертая малко. Но отначало главното разбери. Всичко Бог е създал за благо на човека. Ти си човек и можеш да управляваш цялото обкръжаващо. Ти си човек! Да разбереш и да почувстваш със своята душа, в какво е истинския земен рай...

– Хайде по-конкретно, без философия. Кажете какво и къде да се

сади, къде да се изкопае нещо. Какви култури е по-изгодно да се садят, за да се продадат по-скъпо после?

– Владимир, знаеш ли защо не са щастливи селяните и фермерите от днешния ден?

– Е защо?

– Повече реколта да получат се стремят мнозина, после да я продадат... За парите повече мислят, не за земята. Не вярват самите те в това, че могат да бъдат щастливи в родовото си гнездо, считат, че в градовете всички са щастливи. Повярвай, Владимир, всичко, което в Душата твори се, във външното се отразява непременно. Разбира се, конкретиката външна е нужна също, затова нека да си представим заедно примерната планировка на участъка. Аз само ще започна, а ти помагай.

– Така да е, ще помогна. Ти започвай.

– Участъкът ни е на пусто място. Пустошта е оградена вече с живата ограда. Още три четвърти или половината да заемем с гора, ще посадим там разни дървета. По края на гората, където останалата ни земя гората ще опира, жива преграда ще посадим от храсти такива, че през тях да не минават животните и да не тъпчат посаденото в градината. В гората от фиданки посадени близо, ще направим навес, където после ще живее козичка, или две. От фиданки още ще измайсторим укритие и за носачките-кокошки. В градината ще изкопаем малко езерце, около сто квадрата. Между дърветата в гората ще посадим храсти малини и френско грозде, по края – горски ягоди. Освен това в гората, но после, когато малко израстат дърветата ще сложим между клоните три празни кошера и за пчели. Беседка от дървета ще поставим, където ти с приятели или с децата, от жегата скрит, ще си общуваш. И спалня лятна жива ще измайсторим, и твоя работилница за творчество. И спалня за децата, и за гости място.

– Това – да! Не гора, а истински дворец ще стане.

– Само жив дворец това ще бъде, вечно растящ. Така го е замислил сам Творецът. Човекът на всичко само трябва да даде задача. На всичко по вкуса, и замисъла и смисъла си.

– А защо Творецът веднага всичко тъй не е направил? В гората всичко си расте както му падне.

– Гората като книга е за теб твореца. Погледай по-внимателно Владимир, в нея написано е всичко от Отеца. Виж, дървета три растат само на половин метър едно от друго, ти си свободен в редица да ги посадиш и да съставяш фигури различни от множество на тях подобни. Между дърветата и храсти има, помисли, как да ги използваш за наслаждение в

живота си. А ето и дървета, които не позволяват на храсти и трева помежду им да растат, и ти за бъдещият си жив дом можеш да отчетеш това. На теб ти е необходимо на всичко да дадеш програма и да поправяш по свой вкус. Да се грижи нежно и да радва теб и твоите деца е всичко околно на твоят участък, да се грижи и да храни.

– За да се храниш трябва да садиш градина. А с градината ще се по-тиш ти здраво.

– Повярвай, Владимир, и зеленчукова градина да се направи може тъй, че няма да се затрудняваш много. И тук е нужно да наблюдаваш. Между тревите, какво всичко расте в гората, биха могли и зеленчуци да растат, домати най-прекрасни и краставици. Техният вкус за тебе ще е много по-приятен и полза по-голяма за организма ти ще носят, когато край тях няма гола земя.

– А бурените? Вредителите, бръмбарите нима няма да ги унищожат?

– Няма в природата изобщо нещо безполезно, и бурени ненужни няма. Няма и бръмбари вредящи на човека.

– Е как да няма! А например колорадския бръмбар, той гадината, картофите изядва на полето.

– Да, яде. С това показва на хората, че нарушават със своето неведение самостоятелността на земята. Противоречат на замислите Божии. Как може година след година в едно и също място да се оре тъй упорито, да се терзае земята? Да се стърже по незаздравяла рана и при това да се изисква, от раните ѝ благодат да израсте. Нито колорадски бръмбар, нито пък друг не ще докосне този участък, който с тебе рисуваме. Когато в хармония велика расте си всичко, то хармонични плодове се дават от растящото

– Но ако, в края на краищата, всичко в участъка, който измисли ти, така се получава, че не е нужно да се наторява земята, не е нужно с отрови да се бори с вредителите разни, да плевя, и всичко там от само себе си расте, какво да прави на човека му остава?

– Да живее в рай. Тъй както Бог е искал. И този, който може такъв рай да построи, Божествената мисъл ще докосне и с него сътворение ново ще произведе.

– Какво ще бъде новото?

– Ще дойде неговият ред, когато предшествашкото бъде сътворено. Сега да си представим, това, което не довършихме.

ДОМЪТ

– Още и здрава къща трябва да се построи. Децата, а и внуците да могат да живеят в нея без проблеми. Тухлена къща, двуетажна, с тоалет и баня, с топла вода. Сега това възможно е да се направи във всеки частен дом. Бях на изложба и видях: различни много приспособления са разработени все за удобство в частните къщи. Или ще кажеш пак, че не нужно да се използват технократски измишльотини.

– Напротив, нужно е. Ако имаш за това възможност, нужно е да заставиш всичко да ти служи все за благо. При това е нужен плавен переход в навиците. Но само че на внуците ти няма да е нужна къщата от тебе построена. Като пораснат те ще разберат. Друг дом ще бъде нужен на тях. И затова не си и струва усилия прекалено ти да влагаши и да строиш голям дом и прекалено здрав.

– Анастасия, ти пак пригответи някаква уловка. Всичко, от мен предложено отхвърляш, дори домът. А пък аз смятам, че къщата безспорно трябва да е качествена. Ти казваше, че заедно проектът ще изготвим, а ми противоречиш, за всичко което казвам.

– Разбира се, че заедно, Владимир, та аз не съм отхвърлила нито едно от твоите предложение, само изказвам своите съображения. И всеки може да си избере, което на характера му е по-близко.

– Тогава повече веднага говори за своите съображения. Аз мисля, че не ще разбере никой, защо не бива за внуците си да остави дом.

– Към теб любов и вечната ти памет в друг техен дом ще се съхраняват. Внуците, когато порастат, непременно ще разберат, какъв за къщата материал, от всички помислени, за тях ще бъде най-приятен, най-здрав и полезен. Сега ти нямаш този материал. Ще построят твоите внуци дървен дом от тези дървета, които още дядо им е посадил, и са обичали ги техните родители. Такава къща ще лекува, ще пази от нечистите, и за светлина ще вдъхновява тях. И ще живее в тази къща великата енергия на любовта.

– Да... Интересно... Къща от материала, от дърветата, които са отгледали дядото, майката, бащата. А защо ще пази тя живеещите в нея? В тази къща има някаква мистика.

– Защо наричаш мистика енергията светла на любовта, Владимир?

– Ами затова, че не всичко ми ясно. Аз разсъждавам за проект на къща и участък, а ти изведнъж за любовта започна да говориш.

– Защо – изведнъж? С любов изначално е нужно всичко да се сътвори.

– Какво – и оградата ли? И горските фиданки – и тях ли трябва с любов да садиш?

– Разбира се. Великата енергия на любовта и всичките планети на мирозданието ще ти помогнат да живееш в пълнота, присъща на Божия син.

– Е, ти започна съвсем непонятно да говориш, Анастасия. От къщата и оградата пак премина към Бога. Каква може да бъде тука връзката?

– Прости за неяснотата на изказването ми, Владимир. Позволи, ще се опитам малко по-различно да говоря за значимостта на нашия проект.

– Опитай. Само че се получава той не наш, а твой.

– Всеобщ е той Владимир. Хорските души мнозина го усещат интуитивно. Да го конкретизира и осмисли не позволят на човека ежеминутните догмати, шума на технократския ви път, науката, мнозина се стремят от щастие да отклоняват хората.

– Ами ето, ти се опитай да го кажеш по-конкретно.

– Да, ще опитам. И, как бих искала да съм разбрана за хората! О, логика на Божествените стремления, на мен помогни, да построя по-ясни словосъчетания!

ЕНЕРГИЯТА НА ЛЮБОВТА

– Тя, великата енергия на любовта, изпратена от Бога на земята за децата му, веднъж идва при всеки. Понякога, и не веднъж, тя се стреми със себе си да сгрее човека и при него остава. Но повечето хора не дават възможност на великата енергия Божествена завинаги с тях да стои.

Ти си представи, веднъж се срещат той и тя, на любовта в сияние прекрасно. Стремят се те животът си да съединят за вечно. Смятат, че по-здраво съюзът им ще се скрепи с хартия, и ритуал изпълнен пред свидетели мнозина. Но напразно. Едва изминали няколко дни, и на любовта енергията ги напуска. Така почти при всички е.

– Да, ти си права, Анастасия. Развеждат се мнозина от хората. Седемдесет процента. А тези, които не се развеждат често живеят като куче с котка, или остават равнодушни един към друг. Това известно е на всички, но защо се случва толкова масово, неясно е за никого. Ти казваш, че ги напуска на любовта енергията, но защо? Дразни ли ни всички или играе своя си игра?

– Не дразни никой любовта и не играе. Стреми да живее вечно с всеки, но сам избира начина по който да живее човекът, и този начин на живот я плаши. Не може любовта да разрушението вдъхновение да дава. И на любовта плодът не бива в мъки да живее, когато почват той и тя общ живот да строят. Когато в жилище да се заселят те стремят се, подобно на каменен безжизнен склеп. Когато всеки своя работа си има и интереси, свое само обкръжение. Когато нямат общо дело за бъдещето, и нямат съвместни стремежи. Когато само от плътска утеха се увличат техните тела, за да дадат след туй детето си на изтезание в света, в който чиста вода няма, има бандити, болести, войни. Заради всичко това си отива енергията на любовта.

– Ами ако той и тя имат много пари? Или родителите на младоженците им подарят не малко жилище, а шестстайно, в нова постройка със съвременна планировка, с охрана на входа, и кола им подарят добра, и пари по сметка на младоженците в банката има много, -дали енергията на любовта в тези условия ще е съгласна да живее? Ще могат ли той и тя до старостта в любов да проживеят?

– До старост ще им се наложи в страх да живеят, без свобода и без любов. Да наблюдават как всичко наоколо старее и гние.

– Какво тогаз е нужно на придирчивата енергия на любовта?

– Не е любовта придирчива и опърничава, към сътворение Божествено тя се стреми. За вечно може тя да сгрее този, който да сътвори с нея пространство на любов ще може.

– А проекта, който ти рисуваш, има ли някъде на любовта пространство?

– Да.

– Къде е то?

– Във всичко. За двама първо то ще се роди, после за техните деца. При децата ще има връзка със Вселената на трите плана на битието.

– Представи си Владимир, как той и тя в любов започват да осъществяват проекта, който с теб ние рисуваме. Да садят дървета родови, треви, градина. И да се радват как през пролетта цъфтят творенията им. Завинаги любов между тях ще живее, в сърцата им, и около тях. И всеки другия ще си представя в пролетен цвят, и ще си спомня, как заедно цъфтящото дърво засаждали са. И на малината вкуса, чрез себе си вкуса на любовта им ще припомни. Той и тя в любов един към друг през есента докосвали са клонките малинови.

В градина сенчеста съзряват плодове прекрасни. А заедно градината засаждали са той и тя. Садили са градината в любов.

Тя се е смяла звънко, когато той се е потил, ямка копаейки, и капките от челото му тя, със своята ръка, изтривала и го целувала по устните горещи.

В живота често случва се така, че само единият обича. Другият или другата да се намира само редом позволяват. Но щом градината си почнат да отглеждат, на любовта енергията ще се раздели, не ще напусне никога тя двамата! Начинът им на живот ще съответства на този, в който могат да живеят самите те в любов и по-нататък да предадат на своите деца на любовта пространство. И да възпитат своите деца по образ и подобие съвместно с Бог.

– Анастасия, за възпитанието на децата по-подробно разкажи. За възпитанието читатели мнозина питат. Ако при теб система няма, то по-не кажи, коя от съществуващите най-добра е.

ПО ОБРАЗ И ПОДОБИЕ

– За възпитанието на децата не ще се намери система единна за всички, най-малкото заради това Владимир, че всеки отначало да отговори сам на себе си е длъжен на въпроса – кого стреми се да възпита в своето дете.

– Е, как кого? Човек, разбира се, щастлив и умен.

– Щом е така, то първо той самият такъв трябва да стане. И ако сам щастлив да стане не успее, трябва да знае какво попречило е за това.

На мен много ми се иска за деца щастливи да говоря. Тяхното възпитание Владимир, това е възпитание на себе си самия. Проектът, който с тебе заедно сега рисуваме, ще помогне за това. Как днес децата раждат се на теб ти е известно и известно е на всички. Това, което предшества раждането хората недооценяват, и на много деца на битието плановете, присъщи само на човека, не добават, така съзнателно осакатени раждат.

– Сакати? Имаш пред вид, безръки и безноги, или болни от полиомиелит?

– Роденият човек не само външно би могъл сакат да бъде. Външно плътта нормална може да изглежда. Но има второ „аз“ човека, и пълен комплекс от всички енергии у всеки трябва да има. Ум, чувства, мисли и много друго. Но повече от половината деца, дори според съвременните твърде занижени параметри, сега са смятани за непълноценни от вашата медицина. Когато искаш да се убедиш в това, узнай, колко училища има сега за деца дебилни. Такива ги признава вашата медицина. Но се сравняват техните способности само с онези, които считат се за относително нормални. Но ако можеха да видят лекарите, какъв може да бъде умът и комплексът вътрешен на човешките енергии в идеалния случай, то единици между всичките родени на земята биха те счели за нормални.

– Но защо не много пълноценни се раждат всички деца, както ти казваш?

– Светът технократски се стреми да не допусне, в единство трите главни точки да се слеят у родените. Стреми се технократията да се разкъсат нишките с божествения разум. И нишките се късат преди раждането на детето. И търси тази връзка, митарствайки след туй човекът по света, но не я намира.

– Кои са главните точки? Какви връзки с разума? Нищо не разбрах.

– Владимир, още до появата му на света формират се много неща в

човека. И възпитанието му да се съприкосновява трябва със цялото творение на космоса. Това, което е използвал Бог, когато е творил прекрасните свои творения, не бива да се пренебрегва от сина Му. Три главни точки, трите първи плана на битието родителите длъжни са да предоставят на сътворението си.

Ето точката първа за рождението на човека, нейното име е – Родителска мисъл. И в Библията се говори за това, а и в Корана: „В началото бе словото“, но може и по-точно да се каже: „В началото бе мисълта“. Нека си спомни тоз, който родител сега се нарича, кога и как замисля е детето свое в мислите си. Какво му е предричал? Какъв свят за творението свое е създал?

– Аз мисля Анастасия, че мнозинството не се стремят много да мислят, докато жената не забременее. Така, просто спят заедно. Случва се и без да са женени. А се женят, когато приятелката забременее. Защото не е ясно ще забременее ли тя изобщо или не. И да се мисли предварително няма смисъл, когато не е ясно, ще има ли въобще дете.

– Да, за съжаление така се получава. В плътски утехи заченати са мнозинството хора. Но човекът, Божие подобие и образ, не трябва на света да се явява като последствие от удоволствие. Представи си друга ситуация. Той и тя в любов един към друг и в мисли за сътворение свое бъдещо строят своят прекрасен и жив дом. И си представят, как техните син или дъщеря щастливи на това място ще бъдат. Как чедото им първи звук ще чуе – звукът на майчиният дъх и птичи песни на Божи творения. После си представят как да отдъхне ще поиска порасналото им дете след труден път и ще дойде в родителската градина, под сянката на кедър ще приседне. Под сянка на дърво, в земята родна посадено от родителска ръка в любов към него и с мисъл за него. Засаждането на родово дърво от бъдещите родители първата точка ще определи, планетите ще призове на помощ за сътворението на тази първа точка. Тя е нужна! Тя е важна! И повече от всичко е на Бог присъща! Тя потвърждение е за това, че ще твориш нещо подобно Нему! Нему, Великият Творец! И ще се радва той на осмислеността на своя син и своята дъщеря. „В началото на всичко е мисълта“. Повярвай, моля те Владимир. Потоците на всичките енергии вселенски ще се окажат в тази точка, където мисълта в любов на двама в единно ще се слее, където двама мислят за творение прекрасно.

Точката втора, а по-вярно, човешки план още един ще се роди, нова звезда ще грейне на небето, когато с мисъл за творение прекрасно и в любов, се слоят две тела в едно на мястото, където дом строиш ти жив и

райски, за бъдещото си дете.

На това място след това да проживее девет месеца трябва заченалата жена. И най-добре, тези месеци да бъдат цъфтенето на пролетта, благоуханно лято, и плодовете на есента. Когато освен радостта и приятните усещания нищо не я отвлича. Където звуци само на Божествени творения обкръжават жената, в която прекрасното творение живее вече. Живее и усеща цялата Вселена. Звезди да вижда бъдещата майка трябва. И всичките звезди, и всичките планети да му дарява мислено на него, прекрасното свое дете, майката това да прави може с лекота, на нея всичко е по силите. И всичко ще последва мисълта майчина без бавене. И космосът верен слуга ще бъде на двамата прекрасното творение в любов.

И трета точка, нов план в това място нужно е да се получи. Там, където е било заченато детето, там и раждането трябва да премине. И редом нужно е бащата да бъде. Над тримата ще възнесе венец великият любящ нас всички ни Отец.

– Ето това е! Не знам защо, но даже дъхът ми секна от думите ти, Анастасия. Знаеш ли, представих си мястото за което ти говориш. Така си го представих! Чак ми се прииска самият аз по новому да се родя в такова място. Направо сега там да бих могъл да ида и отдъхна в прекрасната градина, която майка и баща са посадили. Да седна под дървото сенчесто, което преди моето раждане за мен са посадили. Където бил съм заченат и където съм се родил. Където майка ми в градината се е разхождала с мисъл за мен, не появилият се още на света.

– Такова място срещнало би тебе с велика радост, Владимир. Ако плътта ти болна е то би изцерило плътта. Ако душата е – би излекувало и нея. И би нахранило теб изморения. Би те обгърнало в спокоен сън, и с изгрев радостен би те събудило. Но както множеството хора, живеещи днес на земята, ти нямаш такова място. Не съществува твоята родина, където плановите на битието събират се в едно.

– Но защо всичко у нас се получава не както трябва? И защо деца полудебилни майките продължават все да раждат? Кой това място е отнел от нас? Кой го е отнел от мен? Кой го е отнел от другите?

– Владимир, може би ще си отговориш сам, кой място за Полина дъщеря ти, не е създал?

– Какво? Намекваш, че аз съм виновен за това... Че няма го и дъщеря ми?

А КОЙ Е ВИНОВЕН?

– Но аз не съм знаел, че може толкова добре да се направи. Ех, жалко че назад не може животът да се върне и да се оправи всичко.

– Защо да се връща? Животът продължава и всекиму е дадено прекрасен образ на живота да създава във всеки миг.

– Разбира се, животът продължава, само че каква е ползата от старците например. Сега те чакат децата им да им помагат, а децата без работа стоят. Освен това, да се възпитават децата как може сега, когато всички са пораснали?

– И на деца пораснали Божествено възпитание може да се даде.

– Но как?

– Знаеш ли, добре било би, ако старците пред своите деца се биха извинили. Искрено да се извинят за това, че свят без беди не са успели да им предоставят. За мръсната вода, за въздуха непрозрачен.

И нека със старееща ръка истински жив дом за децата си пораснали да почнат да изграждат. И ще се удължат на живота дните на старците, дори ако само мисъл подобна у тях роди се. А когато родината с ръка докоснат старците, повярвай Владимир, децата им при тях ще се завърнат. Дори дома до край да не успеят да издигнат старците, децата техни ще успеят да ги погребат в родината им, и с това ще им помогнат отново да се възродят.

– Да погребат в родината? Ти считаш за родина участъка родова земя. И какво на този ли участък, а не в гробище родителите сме длъжни да погребем ние? И там да им поставим паметници?

– Разбира се, че на участъка. В горичката от тях посадена. А ръкотворни паметници на тях не са нужни. Нали за памет всичко обкръжаващо ще служи. И всеки ден за тях напомняне, но не със скръб, а с радост, всичко обкръжаващо ще бъде. Безсмъртен твоят род ще стане, защото добрият спомен само връща душите на земята.

– Постой, постой, а гробищата? Ненужни ли са те съвсем?

– Владимир, гробищата в днешния ден подобни са на места отходни, където се изхвърля това, което не е нужно никому. Дори в съвсем недалечни времена телата на починалите хора погребвали са в родови гробници, храмове и кули. Само безродните и заблудените изваждали са от пределите на селищата. Само останал е изкривен ритуал от времена далечни – починалите да поменуват. След три дни, после – девет, след

половин година, година, после... После на ритуала само се отдава дан. На забвение умрялата душа от днес живеещите постепенно се предава. И живите нерядко се забравят, когато зарязват дори родителите си деца-та, в далечен край бягат от тях. И за това не са виновни децата, те бягат, интуитивно чувствайки лъжата и безизходността на своите стремежи. От безизходицата те бягат, и сами в същия капан попадат.

Устроено е във Вселената всичко така, че първи в материално тяло отново ще се възплътят тези души, които спомени добри ги викат от земята. Не ритуал, а искрените чувства. Те ще се появят тогава у живеещите на земята, когато със своя начин на живот починалият за себе си приятен спомен ще остави. Когато споменът за него действителен е и материален, а не ритуален.

Сред множеството други човешки и вселенски планове на битието, човешкият материален план значение не по-малко има, и отношението ни към него трябва да е грижливо.

От погребаните тела родителски, в горичката от техните ръце садена, ще порасте трева, цветя ще се издигнат, дървета, храсти. Ти ще ги виждаш и ще им се наслаждаваш. С късчето родина отгледано от родителска ръка ти с ще съприкосновяваш всеки ден, и подсъзнателно с тях ще общуваш, а те ще общуват с теб. За ангели-хранители си чувал?

– Да.

– Тези ангели-хранители, далечните и близките родители, ще се стараят да те пазят. След три поколения на земята те отново ще се възплътят. Но и когато няма ги в материята земна, енергията на душите им, ангелите-хранители, във всеки миг ще ти бъдат охрана. На родовият ти участък, никой с агресия да влезе не ще може. Енергия на страх има у всеки човек. Тази енергия в агресора ще се събуди. Болести множество в агресора ще се родят. Болести, от стрес, които произхождат. Впоследствие те ще го унищожат.

– Впоследствие, но преди това той може много пакости да наизвърши.

– Кой ще поиска да напада Владимир, щом знае, че ще бъде наказанието неизбежно?

– А ако не знае?

– Интуитивно това знае днес всеки човек.

– Добре де, да допуснем, че права си за агресорите, а с приятелите как ще бъде? Например ще поискам аз на гости да поканя приятелите си. И те ще дойдат, а всичко обкръжаващо ще почне да ги плаши.

– На твоите приятели, чиито помисли са чисти, всичко околно ще

се радва, както и ти. И тук за пример кученцето може да послужи. Когато при стопанина на кучето приятел идва не ще го пипне верният страж. Когато напада агресор, верният пес готов е в смъртен бой да влезе с него.

И на участъка на твоята родина целебна ще е всяка тревичка и за теб и за приятелите ти. Подухналият вятър пращец целебен ще ви донесе от цветята, храсти и дървета. И на предците всички твои ще е с теб енергията. И в предвкушване на сътворение планетите ще чакат твои разпореждания.

И взорът на любимата ще се отразява за векове от всяко листче на прекрасните цветя. И нежно ще говорят с теб в хилядолетията от теб децата ти възпитани. И ще се възплъщаваш в нови поколения. И сам със себе си ще разговаряш, и сам ще се възпитаваш ти. И със своя Родител сътворения ти ще твориш. В родината ти, в твоето пространство на любов енергия Божествена ще заживее – Любовта!

Когато Анастасия разказваше в тайгата за участъка, от интонацията на гласа ѝ, от увлечеността ѝ секваше дъхът. После, вече след като бях заминал и написал тези редове, аз често размишлявах: „Действително ли за всеки е толкова важно да го има? Как нарича тя това късче своя родина? Действително ли може да се възпита дете, вече пораснало, с последния свой дъх? Действително ли може с помощта на родовия участък да се говори с родителите и енергиите им да пазят и теб и духа и тялото?“ И така се случи, че съмненията ми случайно разсея самият живот. Стучи се така...

СТАРЕЦЪТ КРАЙ ДОЛМЕНА

Преди три години, пристигайки в Северен Кавказ, аз писах първите три глави за долмените, към които сега потече непрестанен поток от хора. Но тогава, рядко някой минаваше да погледне тези много древни съоръжения на нашите предци. Сам аз често ходех при долмена, разположен върху земята на фермера Бамбаков в селото Пшада в Геленджикския район. И всеки път край долмена внезапно се появяваше старецът Бамбаков. Той винаги се появяваше някак неочаквано, облечен с риза в кръпки и с бурканче мед от своя пчелин.

Старецът беше висок, суховат и много подвижен. Земята беше получил скоро, в началото на перестройката, и се създаваше впечатление, че той много бързаше всичко да оправи по нея. Беше издигнал неголяма къща, навес, стопански постройки от различни изхвърлени материали. Започнал беше да засажда градина, да копае малък вир, смятайки, че ще избие извор на мястото, където копаше, но се натъкна на скални породи.

Освен това старецът Бамбаков много грижливо се отнасяше към долмена. Премиташе около него, подреждаше камъчетата от полето редом с долмена и говореше: „Тези камъчета са донесени тук от ръцете на хора, виждаш ли, не приличат на тези от околността. Хората са направили могила от тях, на нея са изградили долмена.“

Стопанството на стареца-фермер се намираще встрани от селото и пътя. Най-често той работеше сам в него. И аз си мислех: „Дали разбира той, колко са безсмислени усилията му? Няма да може да вдигне стопанството си, нито да дообработи земята си, нито да построи нормална съвременна къща. Но дори и чудо да стане, и да успее да облагороди околната територия, да устрои стопанството, то едва ли би могъл да се радва. Децата на всички се стремят към града. Ето и синът на стареца в Москва се е устроил с жена си, станал е чиновник.

Нима не разбира старецът, че са безсмислени усилията му? Не са нужни те на никого, даже на децата му. С какво сърце ще му се наложи да умре, като знае, че стопанството му го чака изоставяне? Като знае, че ще обрасне всичко в бурени и пчелите му ще се изродят? И долменът така неудобно стоящ наред полето му, отново ще се покрие с боклуци. Да си беше почивал по-добре на стари години, а той от сутрин до вечер все нещо копае и подрежда като омагьосан.“

Веднъж аз отидох до долмена вече по тъмно. Пътечката водеща към него беше осветена от луната. Наоколо тишина, само вятърът шумолеше в листата. Достигнал на няколко стъпки от дърветата растящи край долмена, аз спрях.

На камъка, до портата на долмена, седеше старецът. Познах го по суховатата фигура веднага. Обикновено подвижен и весел, старецът седеше без да помръдва, и ми се стори, че плачеше. После той стана, с бързата си походка се разгъпка край портата на долмена назад-напред, рязко спря, обърна с лице към долмена и утвърдително махна с ръка. Разбрах: старецът Бамбаков общуваше с долмена, разговаряше с него.

Обърнах се, и стареейки се да стъпвам по-леко, тръгнах към селото. Мислех по пътя: „Но с какво би могъл да помогне на вече изживелият годините си човек долмена, неговият дух, колкото и силен и мъдър да е? С какво? С едното само общуване? Мъдрост! Мъдростта е нужна през младостта. На стари години накъде с нея? Кому е нужна? Кой ще слуша мъдрите речи, ако дори и децата са през девет земи в десета?“

Година и половина по-късно, при поредното си идване в Геленджик, аз отново се отправих към долмена в стопанството на стареца Бамбаков. Вече знаех, че Станислав Бамбаков е починал. И ми беше малко тъжно, че няма да видя вече този весел целеустремен човек. Няма да опитам повече меда от неговия пчелин. И главното, не ми се искаше да виждам отново боклук край долмена и запуснатост наоколо. Но...

Пътечката водеща от шосето към стопанството се оказа чисто претметена. Преди завоя на пътеката към долмена между дърветата имаше дървени масички и красива беседка. Покрай пътечката, заобиколени от акуратно избелени камъчета зеленееха кипарисови фиданки. В прозорците да къщичката и на стълба до нея светеше.

Синът! Синът на стареца Бамабаков Сергей Станиславович Бамбаков беше оставил Москва, своята длъжност и се беше заселил с жена си и сина си в стопанството на бащата.

Седяхме със Сергей край масата под дърветата...

– Баща ми позвъни в Москва, помоли ме да дойда... И аз дойдох, погледнах и пренесох семейството си, – разказваше Сергей, – заедно с баща ми работех тук. Работата с него се оказа радост. А когато умря, не можах да оставя това място.

– Не съжالياваш ли, че остави столицата?

– Не, не съжالياвам, и жена ми не съжالياва. Всеки ден благодаря на баща си. Тук ни стана много по-комфортно.

– Удобства в къщата направихте ли си, вода прекарахте ли?

– Удобства, тоалет, ей там пред къщата, още баща ми е направил. Аз друг комфорт имам предвид. Отвътре някак по-комфортно стана, по-запълнено.

– А с работата как е?

– Работа само да искаш. Градината трябва да се гледа, с пчелина да се оправяме. Още не знам напълно как да общувам с пчелите. Жалко, не успях да усвоя навиците от баща си. Хора все повече идват при долмена, всеки ден посрещаме автобуси, жена ми с удоволствие помага. Баща ми ме помоли да посрещам хората и аз го посрещам. Стоянка оборудвах, искам и вода да прекарам. Но ме притискат с данъци. Все още не ми достигат средства. Добре поне, че тукашната администрация малко помага.

Разказах на Сергей за това, което бях говорил с Анастасия за земята, за участъка, за паметта на родителите, а той в отговор:

– Знаеш ли, права е тя! Сто процента е права. Умря баща ми, а аз всеки ден сякаш разговарям с него, понякога и споря. И все по-близък ми става той, сякаш не е умирал.

– Как така? Как можеш да разговаряш с него? Като контактърорите глас чуваш ли?

– Не, всичко е по-просто. Виждаш ли ямата? Той вода търсеше, но със скала се сблъска. Исках да засипя тази яма, а на нейно място още една масичка с пейка да поставя. Мислех за себе си: „Как тате не си пресметнал, сега само излишна работа се отваря, а и така дела много има.“ Само че заваляха дъждове, от планината вода потече, и се задържа не изчезна от ямата няколко месеца. Малко вирче се образува. Помислих си: „Юначина си тате, послужи твоята яма.“ И много друго от всичко, което той е замислил се опитвам да осмисля.

– Как все пак Сергей, той от Москва те откъсна, с какви думи?

– Ами че просто всичко говореше. Обикновени думи. Помня само, че някакви нови чувства се появиха у мен от думите му, и желания, и ето аз съм тук. Благодаря ти тате.

Какви ли слова е узнал старият Бамбаков общувайки с долмена? Каква ли мъдрост е познал, че е могъл да върне при себе си своя син? Завинаги да го върне! Жалко че са погребали Бамбаков на гробището, а не на неговата земя, както казваше Анастасия. Освен това аз завиждах на Сергей с бяла завист: намерил беше или създал за него баща му късче родина. Ще я имам ли някога и аз? Ще я имат ли другите? Хубаво е на полянката на Анастасия. Хубаво е и при Бамбаков. Хубаво би било всички да имат свето късче Родина!

УЧИЛИЩЕ, ИЛИ УРОК НА БОГОВЕТЕ

След последното посещение при долмена на земята на Бамбаков и разговора с неговия син още по-ярко започнах да си спомням разговора с Анастасия за родината, за нейния проект за участък. Изплуваха в паметта ми и начертаните с пръчица от Анастасия по земята отделни участъци на бъдещите прекрасни селища. И така всичко с увлечение и с необичайни интонации в гласа разказваше тя за тях, че сякаш чувах как шумолят листата в градините, покрили пущинака, и чиста ромоли в ручейте водата, и виждах как сред тях живеят красиви и щастливи мъж и жена. И детски смях и песни в залеза на деня. Между това от необикновеността възникваха и множество въпроси:

– Но защо така чертаеш Анастасия, сякаш участъците не се допират един до друг?

– Нужно е в селището да има пътечки, улички. От всички страни, от всеки участък до следващия трябва да има разстояние не по-малко от три метра.

– А училище ще има ли в това селище?

– Разбира се, виж, ето го училището – в центъра на всички квадрати е то.

– Интересно е да се види, какви ще бъдат учителите в новото училище, занятията как ще се провеждат. Сигурно както в училището на Щетинин видях. Сега там ходят много хора. На всички се харесва горското училище в Текос. Много хора искат такова да създадат по своите места.

– Училището на Щетинин е прекрасно, то е стъпка към училището, в което в новите селища ще се учат децата. Випускниците на Щетинин ще помагат те да се строят и ще преподават в тях. Но главното не е само в мъдрите и образовани педагози. Родителите в тези нови школи децата си ще обучават и самите от децата си ще учат.

– Но как родителите изведнъж учители могат да станат? Нима ще имат образование висше всички родители, че и специално? Различните предмети, математиката, физиката, химия, литература, кой в училището на децата ще обяснява?

– При всички нееднакво ще бъде образованието, разбира се. Но нали не бива самоцелно да се прави опознаването на предметите и на науките. Как щастливи да станат е главното познание, а това само

родителите със своя пример могат да покажат.

Съвсем не е задължително родители да водят училищен урок в традиционен смисъл. Например могат да участват родителите в съвместна дискусия или да проследят колективен изпит.

– Изпит? Кого могат родителите да изпитват?

– Децата си, а пък децата да изпитват тях, родителите техни родни.

– Родители с децата – изпит училищен?! Че това е просто смешно. Тогава отличници всички деца ще бъдат. Кой родител ще постави двойка на своето дете? Разбира се шестица всеки ще постави на сина си или на своята дъщеря.

– Владимир с изводите ти не бързай. Между занятия, на днешния учебен час подобни, ще има други, главни уроци в новото училище.

– Други? Какви?

И внезапно ме осени догадка. Ако Анастасия с лекота показва картини отпреди хиляди години, не е важно как го прави, – с помощта на лъча, хипноза или още там нещо, но нали става. Значи... значи, тя може да покаже и близкото бъдеще, и аз попитах:

– Можеш ли да покажеш Анастасия, поне едно занятие от бъдещото училище, в новите селища? Нетрадиционен урок можеш ли да покажеш?

– Мога.

– Ами покажи. Искам да сравня това, което видях при Щетинин. И с уроците когато аз самият бях в училище.

– А няма ли да питаш и да се плашиш, от силата с която картините на бъдещето ще творят?

– Все ми е едно как ще го направиш. Много ми е интересно да погледна.

– Тогава легни на тревата, отпусни се и заспи.

Анастасия на дланта ми положи тихо своята длан и...

Аз видях сякаш отгоре, сред многото участъци един, отличаващ се със своята планировка от всички останали. В него имаше няколко големи, дървени постройки, съединени помежду си с пътечки, от двете страни на които имаше различни цветни лехи. До комплекса от постройки имаше природен амфитеатър: възвишение, на което от горе надолу се спускаха в полукръг редове от пейки. На тях седяха около триста човека на различна възраст. Имаше сред тях възрастни, вече посивели хора и съвсем млади. Изглеждаше че са седнали по семейства възрастни мъже и жени и деца на различна възраст. Помежду си разговаряха възбудено. Сякаш им предстоеше да видят нещо необичайно, концерт на

суперзвезда или изявление на президента.

Пред аудиторията на дървена площадка-сцена стояха две масички, два стола, а зад тях голяма дъска. До площадката група деца, около петнадесетина, на възраст от пет до дванадесет години спореха оживено за нещо.

– Сега ще започне нещо като симпозиум по астрономия, -чух аз гласа на Анастасия.

– А децата защо са тук? Няма ли е на кого да ги оставят родителите?-попитах аз Анастасия.

– Едно от групичката спореши деца сега ще изнесе основният доклад. Те все още избират, кой да бъде. Виждаш ли, има двама претенденти: момче на девет години, и момиче на осем. Сега децата гласуват. Мнозинството избра момчето.

Момчето с делова, уверена походка отиде до масата. Той извади от картонена папка и разположи на масата някакви хартийки с чертежи и рисунки. Всички деца – някои важно, а други на подскоци отидоха при родителите си, седящи на скамейките. Червенокосото, цялото в лунички момиченцето-претендент за изказване – премина край масата с гордо вдигната главичка. В ръцете ѝ имаше папка и по-голяма и по-дебела, от тази на момчето, навярно в папката имаше също рисунки и чертежи.

Момчето зад масата се опита нещо да каже на преминаващото край него момиче-претендент, но малката не спря, оправи рижата си плитчица, и отмина, демонстративно обръщайки се. Момчето известно време объркано гледаше след отдалечаващото се с горда походка момиченце. После отново започна съсредоточено да прехвърля листите си.

– Кой е успял до такава степен да преподаде на децата астрономията, че да правят доклад пред възрастните? – попитах Анастасия.

А тя в отговор:

– Никой не им е преподавал. Предложено им е било сами да поразмислят, как всичко е устроено, да се подготвят и представят своите умозаклучения. Повече от две седмици те са се готвили, и сега е настанал отговорният момент. На техните умозаклучения може да опонира който поиска, те ще отстояват своето мнение.

– Значи се получава игра?

– Можеш да оценяваш ставащото като игра. Само че тя е много сериозна. У всеки от присъстващите сега ще се включи и ще се ускори мисълта за планетарното устройство, а може и за нещо повече ще започнат да мислят присъстващите. Та нали децата са мислили две седмици, а техните мисли от нищо, от никакви догми не са ограничени, никакви

версии за планетарното устройство не ги притискат. Още не е известно какво те ще представят.

– Ще нафантазират със своя детски ум, искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че ще представят своята версия. У възрастните също няма аксиома за планетарното устройство. Целта на този симпозиум не е да изработи никакви канони, а да ускори мисълта, която впоследствие ще определи истината, или ще се доближи близо до нея.

Към втората маса се доближи млад човек и обяви началото на доклада. Момчето започна да говори.

Изказваше се уверено и увлечено около двадесет и пет – тридесет минути. Неговата реч, както ми се стори, беше пълна детска фантазия. Фантазия не обоснована с никакви научни теории и даже елементарни знания от курса по астрономия за средното училище. Момчето казваше примерно следното:

Ако вечер се погледне небето там светят много звезди. Звездите биват различни. Съвсем мънички звезди има, и по-големи. А съвсем мъничките звезди също могат да бъдат големи. Ние само си мислим отначало че те са малки. А те са много големи. Защото когато самолетът лети нависоко е малък, а когато на земята се доближим до него, той се оказва голям и много хора могат да се вместиат в него. Само че сега на звездите няма хора. Те светят вечер. И големите светят и малките също. Те светят за да ги гледаме и да мислим за тях. Звездите искат, ние да направим на тях всичко толкова хубаво както е на Земята. Те малко завиждат на земята. Те много искат на тях да растат такива както при нас ягоди и дървета, да има такава рекичка и рибки. Звездите ни чакат, и всяка се старае да свети, за да ѝ обърнем внимание. Но ние още не можем да полетим към тях, защото имаме много работа у нас. Но когато всичко направим в къщи, и навсякъде, на цялата земя ще бъде хубаво, и ние ще полетим към звездите. Само че ние ще полетим не на самолет и не на ракета. Защото със самолет дълго се лети, и с ракета също е дълго и скучно. Освен това в самолета и ракетата няма да се поберат всички. И много различни товари няма да се поместят. И дърветата няма да се съберат, и рекичката. Когато ние направим на земята всичко да е хубаво, ще полетим към първата звезда с цялата земя. Някои звезди ще поискат сами да долетят до земята и да се притиснат към нея. Те вече са изпращали свои късчета, и техните късчета са се притискали към земята. Хората отначало са мислели, че това са комети, но това са късчета звезди, много силно поискали да се притиснат до красивата земя. Тях са ги изпратили звездите, които ни очакват. Ние можем да долетим до

далечна звезда с цялата земя, и който поиска ще остане на звездата, за да бъде и там, както на земята, красиво.

Момчето вдигаше своите листи, показваше ги на слушателите си. На листите имаше рисунки на звездното небе, траекторията на придвижване на земята към звездите. На последната рисунка имаше две звезди в цъфтящи градини и отдалечаващата се от тях в междугалактическия си полет Земя.

Когато момчето свърши да говори и да показва рисунки, водещият съобщи, че желаещите могат да се изказват като опоненти или да изкажат своите съображения по повод чутото. Но никой не бързаше да се изказва. Всички мълчаха, и ми се стори, че много се вълнуваха.

– За какво се вълнуват? – попитах аз Анастасия. – Никой от възрастните не познава астрономията, или какво?

– Вълнуват се затова, че трябва да говорят аргументирано и разбираемо. Та нали там присъстват техните деца. Ако изказването им бъде неясно или неприемливо за детската душа, към изказващия се ще възникне недоверие или, още по зле, – неприязън. Възрастните ценят отношението към себе си, вълнуват се и не искат да рискуват. Боят се да не изглеждат нелицеприятни пред събралите се, а главно пред своите деца.

Главите на много от присъстващите започнаха да се обръщат по посока на седящия в средата на залата възрастен побелял мъж. Той прегръщаше за рамената червенокосото момиченце, това, което беше претендент за доклад. Редом с тях седеше млада и много красива жена. Анастасия изкоментира:

– Мнозина гледат сега посивелият мъж в центъра на залата. Той е професор от университета. Той е учен. Сега е в пенсия. Личният му живот отначало не вървял, нямал деца. Преди десет години си взел участие, започнал сам да го устройва. Обикнала го млада девойка и им се родило червенокосото момиченце. Младата жена до тях – е неговата жена и майката на дъщеря му. Бившият професор много обича своето късно дете. И червенокосото момиченце, неговата дъщеря, се отнася към него с голямо уважение и любов. Мнозина присъстващи смятат, че професорът трябва първи да се изкаже.

Но побелелият професор се бавеше с изказването си. Виждаше се как разгръща с ръце от вълнение някакво списание. Накрая професорът стана и започна да говори. Той каза нещо за строежа на Вселената, за кометите, за масата на Земята и накрая заключи:

– Планетата Земя, разбира се, се движи в пространството. Но тя неравномерно е свързана със Слънчевата система, и не може самостоятелно,

без своята Слънчева система да се придвижва към отдалечените галактики. Слънцето дава живот на всичко живо на земята. Отдалечаването то Слънцето ще повлече след себе си значително охлаждане на земята и, като следствие, умирането на планетата. Всички ние можем да наблюдаваме, какво се случва дори при относително малко отдалечаване от слънцето. Настъпва зима...

Професорът неочаквано замълча. Момчето докладчик объркано ту пререждаше рисунките си, ту въпросително гледаше към своите връстници от групата, с която беше подготвял изказването си. Но, очевидно за всички аргументът със зимата и застудяването беше твърде тежък и разбираем. Този аргумент разрушаваше красивата детска мечта за съвместния полет. И внезапно в настъпилата тишина, продължаваща вече половин минута отново зазвуча гласът на професора:

– Зима... Винаги животът замира, когато на земята не достига слънчева енергия. Винаги! Не са нужни никакви научни теоретични изследвания, за да се види това... да се убедим... Но, възможно е, такава като на слънцето енергия да има и на самата земя. Само че тя още не се е проявила. Още никой не я е открил. Възможно е някога да я откриете вие... Възможно е земята да си бъде самодостатъчна. Тази енергия ще се прояви в нещо... Ще се появи на земята слънчева енергия, и ще разтваря, както енергията на Слънцето, листенцата на цветята. И тогава ще може да се пътешества на земята по галактиките... Да, тогава...

Професорът се обърка и замълча. В залата се чу недоволен ропот. И се започна...

Изказващите се възрастни ставаха от местата си и говореха, опровергавайки професора за възможността да се живее без слънце. Говореха нещо за фотосинтезата, която се извършва при растенията, за температурата на околната среда, за траекториите на движение на планетите, с които нито една планета не може да съвпадне. А професорът седеше все по-ниско отпускаяки побелялата си глава. Неговата червенокоса дъщеричка обръщаше главичка към всеки от говорещите, понякога се надигаше – сякаш искаше да защити баща си от неговите опоненти

Възрастна жена, приличаща на учителка, вземайки думата, започна да говори за това, че не хубаво да се ласкаят децата и да се отнасят към тях снизходително, заради доброто отношение към себе си.

– Всяка лъжа ще се изясни с времето, и как ще изглеждаме всички ние после? Това не е просто лъжа, това е малодушие, – казваше жената.

Червенокосото момиченце се вкопчи с ръце в полите на сакото на своя баща. Започна да го дърпа, и почти плачейки говореше с

прекъсващ се глас:

– Ти, татенце, излъга за енергията... Излъга ли татенце? Защото сме деца? Лелята каза – че си малодушен. Да си малодушен това лошо ли е?

В залата под открито небе настъпи тишина. Професорът вдигна глава, погледна дъщеря си в очите, сложи ръка на рамото ѝ и тихо произнесе:

– Аз повярвах в това, което казах, дъще.

Червенокосото момиченце отначало замря. После бързо се качи на седалката и с висок детски глас извика в залата:

– Моят баща не е малодушен. Татко е повярвал! Повярвал е!

Момиченцето огледа притихналите в залата. Никой не гледаше към тях. Тя се обърна към майка си. Но младата жена, обърната с наведена глава, ту закопчаваше, ту разкопчаваше копчетата на ръкава на блузата си. Момиченцето отново огледа смълчаната зала, обърна се към баща си. Професорът както и преди някак безпомощно гледаше малката си дъщеря. В абсолютната тишина, но вече тихо и ласкаво прозвуча гласът на червенокосото момиче.

– Хората не ти вярват татко. Не вярват защото не се е появила още на земята енергия, която може като слънчицето да разтваря листенцата на цветята. А когато тя се появи всички хора ще ти повярват. После ще повярват, когато се появи. После...

И внезапно червенокосата дъщеря на побелелия професор оправи с бързо движение кичур от косата си, скочи в прохода между седалките и побягна. Дотича до края на залата под открито небе и се устреми към една от близките къщи, влетя във вратата и след секунда-две отново се появи на вратата. Държеше в ръце саксия с някакво растение. С него тя се затича към вече пустеещата маса на докладчика. Тя постави саксията с растението на масата. И детският глас, силен и уверен, зазвуча над главите на присъстващите:

– Ето цвете. Затворени са листенцата му. Листенцата на цветето всички са затворени. Защото няма слънчице. Но те сега ще се отворят. Защото има на земята енергия... Аз ще... Аз ще се превърна в енергия отваряща листенцата на цветята.

Червенокосото момиченце стисна пръстчетата си в юмручета и започна да гледа цветето. Гледаше без да мига.

Седящите на местата си хора не разговаряха. Всички гледаха момиченцето и стоящата пред нея на стола саксия с растението.

Бавно стана от мястото си професорът и тръгна към дъщеря си. Той се приближи до нея, хвана я за раменете, опитвайки се да я отведе. Но

червенокосата отдръпна рамене и прошепна:

– По-добре ми помогни татенце.

Професорът навярно съвсем се обърка и остана да стои редом с дъщеря си положил ръка на детските рамене, и също започна да гледа цветето.

Нищо не се случваше с цветето. И така ми беше жал за червенокосото момиченце и побелелият професор. За какво му трябваше да се излага така с изказването си за вяра в неоткрита енергия!

Изведнъж от първия ред стана момчето, изнесло доклада. Той се обърна наполовина към смълчаната зала, подсмръкна и тръгна към масата. Важно и уверено той се доближи до масата и застана до момиченцето. Както нея, насочи той настойчивият си поглед към растението в глинената саксия. Но с растението както и преди нищо не се случваше.

И тогава видях! Видях, как от залата започнаха да се надигат от местата си деца на различна възраст. Децата едно след друго идваха до масата. Мълчаливо заставаха редом и гледаха внимателно цветето. Последното момиченце на шест години мъкнеше, прегърнало с две ръце, съвсем малкото си братче. Тя се промъкна пред стоящите трудно, с нечия помощ постави братчето си на стола отпред. Малчуганът поогледа стоящите наоколо, обърна се към цветето и започна да подухва към него.

И изведнъж започнаха бавно да се разтварят листенцата на едно от цветчетата. Съвсем бавно. Но притихналите в залата хора забелязаха това. И някои от тях в мълчание започнаха да стават от местата си. А на масата разтваряше своите листенца вече втори цвят, едновременно с него трети, четвърти...

– Иииии... – закрещя с възторжен детски глас възрастната жена, приличаща на учителка, и запляска с ръце. В залата се разразиха аплодисменти. Към отстранилият се и потъркващ слепоочията си професор тичаше от залата младата красива жена, неговата жена. Тичайки тя подскочи и се хвърли на шията му и започна да целува бузите му, устните...

Червенокосото момиченце направи крачка към своите целуващи се родители, но я задържа момчето – докладчик. Тя издръпа ръката си, но направила няколко крачки се обърна, приближи се плътно до него и започна да закопчава разкопчалото се копче на ризата му. Закопча го, усмихна се и, бързо обръщайки се, се затича към своите прегърнати родители.

От залата към масата прииждаха все повече хора: кой вземаше на

ръце своите деца, кой стискаше ръката на малкият докладчик. Той така си и стоеше, протегнал ръка за ръкостискане, а с дланта на другата си ръка притискаше току що закопчаното от червенокосата копче.

Изведнъж някой засвири на баян нещо между руска и циганска песен. И затропа с крак на сцената някакъв старик, а към него вече се плъзгаше като лебед възпълна жена. И се понесоха във вихрена пляска двама младежи. И цветето, разтворило листенцата си гледаше вихрена-та, лудешки увличаща все повече хора, руска пляска.

Картината на необичайното училище рязко изчезна, сякаш угасна екран. Аз седях на тревата. Наоколо беше растителността на тайгата и Анастасия беше редом. В отвътре някакво вълнение имаше и се чуваше смехът на щастливи хора, и звуци на музиката на веселата пляска, и с всичко това не ми се разделяше. Когато постепенно затихна звучащото отвътре, аз казах на Анастасия:

– Това, което сега ти ми показва не прилича на нито един училищен урок. Това е някакво събиране на семейства, живеещи в съседство. И нямаше нито един учител, всичко ставаше от само себе си.

– Учител имаше там Владимир най-мъдър. Ничие внимание този учител със себе си не отвличаше.

– А родителите защо присъстваха? Заради техните емоции се получиха притеснения.

– Емоциите и чувствата многократно ускоряват мисълта. Подобни уроци в това училище ежеседмично се провеждат. Учители, родители единни са с стремежите си, и равни на себе си считат децата.

– Но някак необичайно все пак изглежда участието на родителите в обучението на децата. Родителите нали не са обучавани в специалности-те на учителя.

– Печално е това, Владимир, че привично станало е за хората децата си на други да предават за възпитание. Кому – не е важно. На училището или на някакво друго заведение. Предават своите деца често дори без да знаят, какво ще им внушават мировъзрение, каква съдба им е пригответило нечие учение. Децата си отдалият в неизвестност сам се лишава от своите деца. Ето защо забравят майките си онези деца, които майките отдават някому за обучение.

* * *

Стана време да се връщам. Получената информация така ме изпълваше, че заобикалящото не възприемах и не забелязвах. С Анастасия се сбогувах някак набързо. Казах:

– Не ме изпращай. Когато сам вървя, никой не ще ми пречи да помисля.

– Да. Нека никой не ти пречи да помислиш, – отговори тя. – Когато стигнеш реката, там ще бъде дядо, той ще те прехвърли на лодка до пристана.

Вървях сам през тайгата към реката и мислех едновременно за всичко видяно и чуто. Най-настойчиво от всичко се прокрадваше един въпрос: как се е случило това с нас, имам предвид мнозинство от хората? Родина сякаш си има всеки, а малко собствено късче родина никой няма. И даже закон няма в страната, закон гарантиращ на човека, на неговото семейство, възможност да се сдобие с пожизнена собственост на поне един хектар земя. Партии, управници, сменяйки се един друг обещават разни блага, но този въпрос за късчето родина за всеки заобикалят отстрани. Защо? А нали голямата Родина се състои от малки късчета. Родни, родови малки местенца. Градини и къщички на тях. Ако такава си няма никой от какво тогава се състои Родината? Трябва да се издаде такъв закон, че да има такава късче Родина всеки. Всяко семейство, което поиска да го има. Законът може да се приеме от депутатите. Депутатите ги избираме всички ние. Значи трябва да избираме онези, които ще се съгласят да приемат такъв закон. Закон. Как да го формулираме? Как? Може би така?

„На всяка семейна двойка държавата е длъжна да предостави по нейна молба един хектар земя в пожизнено ползване, с право на предаване по наследство. Селскостопанската продукция произведена на родовите имоти, никога и никъде с никакви данъци да не се облага. Родовите имоти не подлежат на продажба.“

Така сякаш е нормално. Ами ако някой вземе земята и нищо не прави с нея? Тогава още трябва в закона да се укаже:

„Ако в течение на три години земята не се обработва, държавата може да я из земе.“ Е. Ако човек иска в града да живее и работи, а в имението си като на вила да ходи? Ами нека. Все едно жените ще отидат да раждат в родовото имение. На тези, които не отидат после децата им няма да им простят. А кой ще придвижва закона? Партия? Каква? Трябва да се организира такава партия. А кой ще се занимава с организацията? Къде да се намерят такива политици?

Трябва да се търсят. По-бързо да се търсят! Иначе така и ще си умреш и в родината нито веднъж няма да попаднеш. И внуците ти няма да те помнят. Кога ще се случи така, че да се появи възможност?... Кога ще може да се каже: „Здравей моя родино!“?

* * *

Дядото на Анастасия седеше на гредата до брега. Редом едва се полюшваше на вълните привързана към брега малка дървена лодка. Да се кара на весла няколко километра до най-близкия пристан на другия бряг на реката и надолу по течението не е сложно, но как обратно срещу течението ще се гребе? – помислих аз, здрависвайки се със стареца, и го попитах за това.

– Полекичка ще се добера, – отговори дядото. Обикновено винаги весел, този път той беше, както ми се стори, сериозен и не много разговорлив.

Седнах до него на гредата и казах:

– Не мога да разбера по какъв начин държи в себе си толкова информация Анастасия? За миналото помни и за това, което се случва в нашия живот днес всичко знае? А живее в тайгата, на цветенцата, на слънчицето и на зверчетата се радва. Сякаш не мисли за нищо.

– А какво има да се мисли тук? – отговори дядото. – Тя я чувства нея, информацията. Когато ѝ е нужна взема толкова, колкото поиска. Отговорите на всички въпроси са в пространството, край нас, нужно е само да умееш да ги приемеш, да ги озвучиш.

– Как така?

– Как... Как... Ето например ти вървиш по улиците на добре познат на тебе град, за свое нещо си мислиш, а към теб минувач неочаквано се приближава и те пита, как да стигне до еди къде си. Ще можеш ли да му отговориш?

– Ще мога.

– Ето виждаш ли, просто е всичко. Ти си мислел за своето. Въпросът възниква съвсем несвързан с това, което мислиш, но ти ще отговориш на човека. В теб се пази отговора.

– Но това е молба за обяснение как да се мине. Ако минувачът ме попита, какво е имало в градчето, къде сме се срещнали с него, ами да речем преди хиляда години, никой няма да може да му отговори.

– Няма да може ако го домързи. Всичко е в човека всеки и около него от мига на сътворението се пази. Сядай по-добре в лодката, трябва да отблъскваме вече.

Старецът седна на веслата. Когато се отдалечихме от брега на около километър, дядото заговори: – Ти в тази информация и в размишленията се старай да не потъваш, Владимир. Действителността чрез себе си ти определяй. Чрез себе си усещай материята и това, което не се

вижда, равномерно.

– За какво ми казвате това, не ми е ясно.

– За това, че в информацията почна да копаяш, с ума си да определиш. Но няма с ума да се получи. Обемът на това, което внучката ми знае, умът не може да помести. И ще престанеш ти около теб творещото се да забелязваш.

– Всичко забелязвам аз. Ето река, лодка...

– Защо тогава ти, всичко забелязващия, не можа нормално да се сбогуваш с внучката ми, и със сина си? – Е, може и да не успях. За глобалното защото мислех.

И действително си тръгнах почти без да се сбогувам с Анастасия, и през целия път мислех толкова усилено, че дори не забелязах как се оказа край реката, и добавих на дядото:

– Анастасия също за друго мечтае, за глобалното, на нея не са й нужни разни сантименти.

– Анастасия чувства чрез себе си всички планове на битието. И всеки не в ущърб на другия усеща.

– Е и какво?

– Бинокъл извади от чантата си, и дървото на брега, където беше лодката ни погледни

Погледнах през бинокъла дървото. На брега край ствола на дървото стоеше със сина ни на ръце Анастасия. На сгънатата й ръка висеше вързоп. Стоеше със сина и махаше с ръка след лодката, отдалечаваша се по течението на реката. И аз с ръка помахах на Анастасия.

– Изглежда внучката ми със сина след теб е вървяла. Очаквала е, кога ще свършиш размишленията си, за сина си ще си спомниш и за нея ще помислиш. И вързопче даже ти е събрала. Но информацията получена от нея за теб по-важна се оказа. Духовното, материалното, всичко трябва равномерно да усещаш. Тогава и в живота здраво на двата крака ще стоиш. Когато преобладава едно над друго, като сакат ще бъдеш. – Беззлобно говореше старецът и работеше сръчно с веслата.

На него ли, на себе си ли, на глас се опитах да отговоря:

– Трябва сега главното да разбира... Сам да разбира! Кой сме ние? Къде сме?

АНОМАЛИИ В ГЕЛЕНДЖИК

Уважаеми читатели, всичко написано от мен в книгата, аз съм го чул от Анастасия, видял съм го и съм го преживял сам. Всички събития, това са реални събития от моя живот и описвайки ги съм давал, особено в първите книги, реалните адреси и не измислени фамилии на хората, за което впоследствие съжалявах. Все по-често любопитните започнаха да безпокоят тези хора.

Съществен проблем станаха и всевъзможните слухове, събития, и явления, които се свързват с мен и Анастасия. Своеобразната трактовка на тези събития, и следователно своеобразните изводи ме безпокоят. Не с всички от тях мога да се съглася. Например аз съм против поклонение-то на долмените. Смятам, че с долмените е нужно да се общува с уважение, а не да им се покланяме.

Между читателите на книгите за Анастасия има хора от различни вероизповедания, духовни общности, с различно ниво на образование. Считаю, че към всякоя трактовка на събитията трябва да се отнесем с внимание. Всеки има право на собствено мнение, но нека всеки да уточнява: „това е мое мнение, мои предположения“. И разбира се, не трябва непрекъснато да се мистифицира Анастасия, нито мен. Иначе Анастасия може да се превърне от човек, макар и не съвсем обикновен, в някакво необичайно същество. Може и наистина тя да е обичайният човек, а необичайните да сме ние? Ето, моля ви, сам се обърках. Това е защото ме безпокоят ето какви обстоятелства.

Сега с бързината на мълния се разпространява слуха за огненото кълбо, с което общува Анастасия. Помните ли, уважаеми читатели, аз описвах в предходните книги как това кълбо се появява до Анастасия в екстремални ситуации? Как за първи път то се е появило когато малката Анастасия плачела на гроба на своите родители, а после я учило да прави първите си стъпки по земята. Как я защитавало по време на покушението над нея. На въпросът на дядото: „Какво е това?“, Анастасия отговорила: „То е добро.“

Да, тя общува с него, но не знае до край, какво представлява това природно явление. За какво започнах да си спомням изведнъж за огненото кълбо, появяващо се неизвестно откъде? Защото именно това кълбо, както твърдят маса свидетели, се появило над Геленджик и предизвикало паника. Сега от недоброжелателите се разпространява слух, че

уж Анастасия може в случай на нещо с помощта на това кълбо едва ли не да бомбардира тези, които не са ѝ угодни. Че тя общува не само със светлите, но и с тъмните сили. И тук още и читателите наливат масло в огъня. И в Туапсе мен вече направо ме молиха да се насочи това кълбо към Сочинската администрация, за да прозре и тя както Геленджикската.

Уважаеми читатели, аз сега ще се постарая да разкажа, какво стана в Геленджик всъщност и ви призовавам да се отнесете към това спокойно и разсъдително.

В Геленджик местното обществено обединение се готвеше за провеждането на читателска конференция по книгите. Взаимоотношенията на ръководството на обединението с администрацията на града бяха меко казано обтегнати. А и аз във втората книга не се изказвах ласкаво за старото ръководство на града. На този фон... само това оставаше да се случи.

През втората половина на деня, 17 септември 1999 г., в навечерието на читателската конференция по книгите за Анастасия, в града се вдигна вятър и започна буря. На малкия площад пред зданието на администрацията на града внезапно се появи огнено кълбо. По-нататъшните му действия, както сега говорят, са много подобни на действията на кълбото на Анастасия.

Огненото кълбо, появило се над Геленджик, подминало гръмоотводите на околните здания и докоснало стоящото насред площада дърво. После от огненото кълбо се отделили няколко огнени кълба или по-малки лъчи. Едно влетяло в кабинета на ръководителя на администрацията на града, полетяло из кабинета пред очите на присъстващите и излетяло.

Второто влетяло в прозореца на кабинета на заместник управителя на администрацията Галина Николаевна за известно време виснало във въздуха, после се отправило към прозореца, начертало на стъклото неизличим и досега странен знак и излетяло.

По нататък мълвата твърди, че администрацията на Геленджик станала свята или просветлена. Счита се, че именно след случая с огненото кълбо, администрацията е решила да предприеме мерки за подобряване на приема на пристигащите в града читатели, да благоустроява долмените в околностите на града, да провежда ежегодни фестивали на духовната авторска песен, е и още много друго, което по-рано не е искала да прави.

Слухът за случилото се тръгнал от твърдението – в Геленджик е идвало огненото кълбо на Анастасия. Опитях се изкажа версия, че това е

била кълбовидна мълния, а сходството на поведението с описаното в книгата е случайно съвпадение. А администрацията на града все едно е била принудена да вземе някои решения. Нищо не се получи. Веднага започнаха да ми доказват: „Случайности няма. Освен това тук не е една случайност, я цяла верига.“ И да твърдят: „Когато случайностите образуват последователно верига, то това се нарича закономерност.“

Разбира се може да се каже че случайностите са се подредили във верига: Засега я неясно как кълбото е подминало гръмоотводите? Защо е докоснало стоящото наред площада голямо дърво, припламнало, прогърмяло над него, но не го унищожило, а полетяло към прозорците на администрацията? Полетяло именно към тези кабинети в които се намирали хората, способни да решат въпросите, свързани с пристигането в града на читателите?

Защо администрацията, след посещението на огненото кълбо веднага решила положително маса въпроси? Защо след появата на това кълбо да приветства конференцията дойде председателят на законодателното събрание? И т.н.

Мълвата започна да твърди, че управителят на администрацията на Геленджик и целият административен апарат така са се изменили, че сега Геленджик ще започне да процъфтява и ще стане, както казваше Анастасия „...по-богат от Ерусалим и Рим“. Други твърдят, че кълбото е изплашило всички.

Пристигайки в Геленджик, аз се срещнах с управителя на градската администрация и със заместника. Видях начертания на стъклото знак, пипнах го. Усетих необичайната миризма в кабинета, приличащ на миризмата на тамян и сяр. Но не усетих никакъв страх. Напротив, Галина Николаевна-заместника на управителя на градската администрация беше дори по-весела отпреди. Тя също ми разказа как е станало всичко и попита: „Как смятате дали това не беше някакъв знак?“

Изобщо обстоятелствата се подредиха така, че версията за кълбовидна мълния не се прие. А мен започнаха да ме обвиняват в опростяване на ситуацията.

Няма да скрия, действително се опитах да я опростя, и не само тази ситуация. Защо? Защото разполагам с информация как плашат хората някои лидери на духовни обединения с необикновените способности на Анастасия. Как твърдят, че тези способности не са от Бога, че Анастасия не е човек. Те пишат статии за това в своите духовни издания. Представям си как ще се разшири това с появата на кълбото в Геленджик.

Не смятам да опровергам или доказвам принадлежността на

кълбото към Анастасия – това е вече безсмислено. Всеки ще си остане на собственото мнение. Искам да се опитам заедно с вас, уважаеми читатели, поне да поразсъждавам, проявление на какви сили би могло да се явява посетилото Геленджик огнено кълбо?

В Библията се казва: „По плодовете ще ги познаете“. Какви са плодовете? Първо, огненото кълбо не е нанесло никакви щети на зданието на администрацията. Даже стъклото на което начертало знак, не е счупено. Запазилата се в кабинета миризма не прави неприятно впечатление. Галина Николаевна, стопанската на кабинета, разговаря с мен в присъствието на четири човека, и никой от тях не почувства уплаха в нея. Над стоящото в центъра а площада дърво кълбото прогърмяло, имало ярко избухване, казват сякаш дървото пламнало. Но сега то си расте в пълно здраве. Администрацията издаде постановление за подобряване културата на обслужване на пристигащите в града читатели. Прие решение за уреждане на провежданите екскурзии към долмените, за които говореше Анастасия. Не виждам нито едно отрицателно последствие. Следователно плодовете са положителни.

Анастасия казва за огненото кълбо, че то действа само самостоятелно, не може да му се заповядва, може само да се умолява.

В своите книги аз се опитвам точно, доколкото мога, да описвам ситуации, видени със собствените ми очи, почувствани от мен самия и чути със собствените ми уши. Относно случая с огненото кълбо в Геленджик всеки може да има своя версия. Но не ми се иска, някой да използва този случай за всяване на страх у хората.

Освен това, ако така продължи нататък, могат да се мистифицират и най-обикновени ситуации. Сега вече започват да говорят за това, че това огнено кълбо ми е помагало при представянето ми на конференцията в Геленджик. Но това не е така. Аз нямам към него никакво отношение. А в тези слухове има принос и пресата.

Уважаемият „Огоньок“ напечата огромна статия, авторът на която казва: „...в страната се провежда широкомащабен експеримент...“ и пише авторът на тази статия и за мен: „...той говори в продължение на осем часа, аз такива оратори по-рано не съм виждал.“ А после и друг вестник добавя още: „...при това той беше свеж като краставичка.“ Всички тези изказвания, меко казано, са преувеличени и неточни.

Първо, на конференцията говорих не осем, а само шест часа. Два часа са добавили от изказването ми на втория ден.

Що се отнася до помощта, то такава наистина имаше, но без всякаква мистика.

В навечерието на конференцията в Геленджик пристигна Анастасия. В нощта преди конференцията тя каза, че трябва добре да се насипа... Предложи ми да изпия преди сън някаква донесена от нея настойка от тайгата, и аз се съгласих, защото в последно време действително дълго не заспивах нощем. После когато легнах, тя седна до мен, взе ръката ми, както неведнъж беше правила в тайгата (описах това в главата „Съприкосновение до рая“). И аз заспах, сякаш отлетях някъде. Когато тя правеше така в тайгата винаги у мен настъпваше някаква успокоеност.

Събудих се сутринта, зад прозорците времето беше прекрасно, самочувствието ми отлично, настроението – радостно.

На закуска Анастасия ми предложи само кедрово мляко, каза че по-добре да не ям месо, защото много енергия отива за усвояването му. А и на мен не ми се искаше месо след кедровото мляко. След кедрово мляко изобщо друго не ми се яде.

Когато се изказвах пред дошлите на конференцията хора, Анастасия я нямаше до мен. Тя известно време тихичко стоя сред читателите в залата, после замина нанякъде.

Едва след публикуването на слуховете, мистифициращи моето представяне на конференцията, аз и сам помислих, че Анастасия ми е помагала някак и й казах.

– Ти да не би да забрави Анастасия, че трябваше да изглеждам умерен, поне към края на изказването? Защо заливах хората с мистика?

Тя се засмя и отговори:

– Каква мистика може да има в това, когато добре отпочинал човек, в добро настроение разговаря с приятели? А това, че ти дълго говори беше защото мисълта ти се объркваше и се опитваше наведнъж няколко теми да обхванеш. Можеше по-кратко и по-ясно да построяваш фразите си, но ти не можеше да направиш това защото и обувките ти бяха тесни и ти стискаха краката, а от това кръвта трудно циркулираше.

Виждате ли колко е просто в действителност.

* * *

Уважаеми читатели! Все повече писма пристигат от вас с въпроси, защо нито аз, нито фондът „Анастасия“ не отговарят на критичните статии в пресата, на оскърбленията, на обвиненията срещу мен и всички читатели в сектантство. Уважаеми читатели, жал ми е за времето. А и защо да отговарям на тези, които нарочно провокират скандал? През ноември един журналист (Бъй... е фамилията му, напълно няма да я

казвам, да не се въвличам в истории) се изхитри един и същ материал под различни заглавия наведнъж в пет издания да напечата. Заглавията измени, и с различни фамилии се подписа. Фразите в текста, разбира се поизменил, мен разбира се ме подкача, разсъждава за морала, етиката, меркантилността. Едва по-късно редакторите ще се оправят с него. Аз знам, че на редакторите такива неща не им харесват. В кръга на журналистите това се смята за неетично. Хонорар, всеки му е платил като за единствено нещо. Какво да споря с него? Може човекът да няма какво да яде? Що се отнася до мръсотията и лъжата, които той излива, мисля, че по Анастасия те няма да полепнат, за него си остава всичко.

Сега темата за Анастасия стана популярна, и навярно още не едно издание за нейна сметка ще се опита да вдигне тиража си. Та вие, уважаеми читатели вече сте повече от милион. Представете си, че започна полемика с петдесетхилядно издание, печатащо пасквили, вие разбира се ще искате да прочетете и с това ще повишите рязко тиража му. Не е нужно да се спори с тях. Та нали вие по-добре знаете дали сте сектанти или не. Ако някое издание нанася оскърбления, то най-добрият отговор за тях ще бъде вашият отказ да се абонирате за него.

Що се отнася до мен, то аз мога да общувам с вас само чрез книгите си. Тук и ще се постарая да отговоря на редица въпроси.

Първо, понастоящем не се занимавам с никакъв бизнес, само пиша. Не принадлежа към никакво духовно обединение. Опитвам се сам да разбера кое какво е в нашия живот. Но критики и лъжливи измислици, по мой адрес и за Анастасия навярно ще има още повече. На много вероятно Анастасия прегражда пътя.

Те сами ще изобличат себе си. Но и сега е ясно, сибирячката Анастасия представлява угроза както за някои духовни обединения, така и за няколко промишлено-финансови империи у нас и в чужбина.

Именно те старателно налагат в пресата въпроса: „Съществува или не съществува“, „Кой е този Мегре“ и сами отговарят: „Не съществува“, „Мегре е меркантилен предприемач“. В действителност те дори по-добре от другите знаят за съществуването на Анастасия.

Но тях им е нужно на всяка цена да отклонят хората от самата същност на информацията. На всяка цена да изключат източника на информация, да се опитат да го подчинят на себе си, а ако не се получи-да го унищожат.

Изглежда, че те по-бързо и по-добре от нас са оценили изходящата от нея информация. Те се смеят над тези, които изобщо задават въпроса за нейното съществуване. Съдете сами, може ли някой да се съмнява,

когато слуша информация по радиото, в съществуването на самото радио? А докато някой с умен вид зацикля на въпроса „съществува или не съществува“, в Иркутска, Томска, Новосибирска област вървеше интензивно изкупуване и извозване на кедрови орехи. Изкупуване срещу валута. Според съобщенията от Новосибирск и Томск с това са се занимавали представители от Китай. 1999г. беше плодородна за кедровия орех в много региони. Но Новосибирския завод за медицински препарати не увеличи производството на масло. Не стига ореха. Орехът, от който на запад правят скъпоструващи лекарства, щателно скривайки, кой е главният компонент в тях.

Помните ли, уважаеми читатели, още в първата книга аз писах за това, че орехите се изнасят в чужбина? И когато се опитах да направя справка за кедровото масло, получих предупреждение от Полша, „този въпрос по-добре не засягай“. Тази година те все още успяха да си вземат своето. За бъдеще ще видим. В следващата книжка ще разкажа, каква изненада е подготвила Анастасия.

Аз съм предприемач. Исках да допиша обещаните книжки и да се заема с бизнес. И своите намерения не съм скривал от никого, сам за тях писах още във втората книга. Но сега намеренията ми се промениха. В бизнеса със западните умници ще се съревновават другите сибирски предприемачи.

Намеренията ми се промениха затова, че организаторите на критичните публикации продължават да оскърбяват и да плашат читателите, наричайки ги сектанти, четящи, както те смятат, моите глупави, без художествена стойност книги. Разбира се, аз нямам нито висше образование, нито опит в литературното творчество и тези, които имат всичко това, се дразнят от популярността на написаните от мен книги. Особено ги дразни това, че при моето ниво на образование аз продължавам да се отказвам от услугите на редактор. И направо ярост предизвика това, че издадох сборник от петстотин страници „В лъча на Анастасия, звучи душата на Русия“. А писмата и стиховете на читателите, от които се състои този сборник също не дадох да се редактират. При това сам написах предисловието, казвайки, че сборникът е историческа книга. Аз и сега продължавам да мисля така. А как може да е иначе, щом в сборника влязоха писма с разсъждения за живота, за предназначението на човека, за днешните надежди на днешните хора. Писмата и стиховете са искрени, написани от хора на различна възраст, различно социално положение и вероизповедание. И този сборник се ползва с голяма популярност. Неговата популярност развея мита за това, че на днешния човек са му

нужни само детективски романи, и книжки за секса. Хората са готови да четат стихове, макар и не много професионални, но затова пък искрени.

Вече не веднъж ми заявяваха: „Ти хвърляш предизвикателство на цялото пишещо братство и на нашето образование. На прах ще те стрият. Никой и никога не ще те признае.“

Но аз дори и не съм мислил да отправям някому предизвикателство като писател. Така смятах, но сега, когато те даже в пресата пишат, обяснявайки популярността на книгите с това, че „...Русия е страна глупава“, и моите читатели са глупаци и сектанти, аз ще им отговоря. Ще стана писател! Още малко ще потренирам, ще се поуча, ще помоля Анастасия да ми помогне и ще стана писател. Ще напиша нови и ще преиздам вече издадените книги в най-добрите печатници на света. Ще направя книгите за Анастасия, за хората на днешна Русия, най-добрите книги на нашето хилядолетие.

С това и ще отговоря на днешните и бъдещи критици, а засега ще им кажа така:

„Господа критикари, прощавайте! Заминавам с Анастасия, макар и малко наивна, но красива и добра и искрена. Ние заминаваме в новото хилядолетие с повече от милион читатели, в чиито сърца живее прекрасен и вдъхновен образ. А какво има във вашите сърца, господа критикари? Пфу... не припълзвайте в нашето хилядолетие. Вървете вие... ами, в своето. В нашето дори и да припълзите, все едно ще се задушите в него от собствената си завист и злост. В нашето хилядолетие ще започне прекрасно сътворение, и ще има чист въздух, жива вода и благоухаещи градини. И ще продължавам в него да издавам нови сборници със стихове и писма на читатели. Ще назова серията «Народна книга». Вие пишете, че «стиховете в тях са ужасни», а аз казвам – прекрасни са.

Освен това ще пусна аудиокасети с песните на бардовете за Душата, за Русия, за Анастасия. Вие казвате, че всеки може да дрънка на китара. А аз казвам, че те пеят с Душа. И ще добавя словата на Анастасия: «В нито една галактика такава струна няма, способна звук по-добър да издаде от звуците на Душата човешка.»“

С началото на новото, нашето хилядолетие поздравявам всички вас, уважаеми читатели! С началото на прекрасното ваше сътворение на земята!

„Кои сме ние?“ така искам да нарека следващата книга.

С уважение към вас, уважаеми читатели.

Владимир Мегре.

КРАЙ

© Владимир Мегре
© 2003 Зоя Петрова-Тимова, превод от руски

Владимир Мегре
Сотворение

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ЗВЪНТЯЩИТЕ КЕДРИ НА РУСИЯ: КН. 4. СЪТВОРЕНИЕ. 2003. Изд. Аливго,
София. Превод: [от рус.] Зоя ПЕТРОВА-ТИМОВА [Сътворение, Владимир МЕГРЕ].
Формат: 20 см. Страници: 243. ISBN: 954-8454-01-7.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1671>]